

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

Index Rerum Praecipuarum, quae hac prima parte tractantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

INDEX

RERVM PRÆCIPVARVM,

quæ hac prima parte tractantur.

Prior numerus paginam, posterior eiusdem pagina sectionem demonstrat, at ubi unus solus est numerus, is intelligitur esse sectionis proximè prænотата pagina.

A

Abbatissa.

BBATISSA an habeat iurisdictionem.
112.28

Absolutio

Absolutio ab excommunicatione propter hæresim incurfa committitur Episcopis à Tridentino. 299.1
 Nomine Episcopi veniunt electi, & confirmati, neque est necesse, vt sint consecrari. 299.2
 Non venit Capitulum Sede vacante. 299.3
 Abbates & alij Prælati inferiores iurisdictionem Episcopalem habentes comprehenduntur. 300.4
 Prælati regulares non comprehenduntur sub nomine Episcopi quoad hanc facultatem, ex probabiliori sententia; ex decreto, & Bulla Pij V. comprehenduntur. 300.5
 Archiepiscopus suffraganeos absoluerè potest, cum sibi subduntur. 300.7
 Hanc facultatem exercere potest Episcopus in sibi subditos, & non in alios. 300.8
 Episcopus absoluti potest à Confessore electo, si forte in hæresim incidat, & ibi quid possit circa religiosos exemptos. 300.9
 Non est necessaria confessio sacramentalis, vt absolutio concedatur. 300.10
 Non potest Episcopus extra diocesim absoluerè. 301.13
 Debet hæresim & delictum occultum, quod hoc fit, 301.14
 Item neque deductum ad contentionum forum. 301.15
 Quid si in iudicio non fuit probatum, vel reus iam fuit absolutus. 301.16
 Quid si fuit condemnatus. 302.17
 Probabile est posse Episcopum committere hanc absolutionem hæresim. 302.19
 Probabilis est oppositum. 302.20
 Signe hæc facultas absoluendi reuocata per Bullam; Ne-gant plures. 302.21.
 Probabilis videret reuocatam esse 303.22.
 Relinquitur Episcopis potestas pro foro externo absoluendi, Excepe in regnis Hispaniæ, in quibus non nisi cum Inquisitore, & in tribunali. 303.23.
 Absolutio ab hæresi pro foro externo Inquisitoribus committitur. 304.1
 in foro conscientie probabilis est nullum Inquisitorem hac facultate gaudere. 304.3
 Absolutio data ab Inquisitoribus hæresico sicte conuersio valida non est. 304.5
 Quid si hæresicus diminuit delicta manifestauit; Sub distinctione respondetur. 304.6
 Absolutio ab hæresi committitur ex speciali priuilegio Religiosorum Societatis IESV. 305.1
 Explicatur qua ratione hæc facultas concedatur. 305.2.
 Superioribus Societatis datur facultas absoluendi ab excommunicatione incurfa ob lectionem librorum prohibitorum 305.3.
 Absolutio concessa à referuatis non comprehendit referuata in Bulla Cœnæ. 305.1.
 Neque concessa de referuatis in Bulla Cœnæ comprehendit hæresim. 305.2.
 Absoluerè pro articulo mortis hæresicum quilibet Sacerdos potest. 306.2

Explicatur qualis censetur articulus mortis. 306.2
 Fœmina partui proxima absolui potest. Idem de natiuitate longa, itinere, & morbo periculoso. 306.3.
 Plures Doctores censent impedimentum perpetuum reputandum esse articulum mortis pro aliis criminibus ab hæresi. 306.4.
 Pro hæresi etiam videtur idem esse afferendum. 306.5
 Si potes superiorem vocare, vel ab illo medio Confessio facultatem obtinere, plures affirmant te esse obligatum hanc præstare diligentiam, neque te posse ab alio absolutionem obtinere. 306.6.
 Probabilis est oppositum. 306.7
 Simplex sacerdos, tamen superior adfit, potest in articulo mortis absolutionem concedere, ex probabilis sententia. 307.8
 Probabilis est oppositum. 307.9
 Tenens ne ad Episcopum accedere. 307.11
 Si incepta fuit confessio cum simplici sacerdote, non tenens proprio confitei, tamen postea veniat. 307.12
 Tenens ex duobus sacerdotibus vno priuilegium habente absoluendi à referuatis, alio non, eligere priuilegium. 307.13
 Qui sacerdotes non sunt, potestatem non habent absoluendi ab hæresi excommunicatione. 307.14
 Vt hæc absolutio in Lublaco concedatur, debet triplex conditio seruari. 308.15
 specialiter debet fieri parti offensæ satisfactio. ibid.
 Secundò debet absolutus præstare iuramentum de obedientia mandatis Ecclésiæ. 308.16
 Tertio debet comparere coram referuante, quando commode possit. 308.17
 Explicatur obligatio huius iuramenti. 308.18
 Si ex malitia, vel ignorantia Confessoris hoc iuramentum non expositur, manet reus absolutus, sed cum obligatione comparendi. 308.19
 Non comparenti, cum ad id obligatur, impositum similis ei, à qua primò fuit absolutus. 309.20
 Potest fieri satis huic obligationi comparendi, si per procuratorem compareas. 309.21
 Satisfacies huic obligationi comparendi, si absolutionem obtineas ab habente priuilegium absoluendi. 309.22
 Absolui potest hæresicus vigenti causa recipiendi sacramenta, quin sit iudicialiter ab hæresi absolutus. 309.56. per totum.

Acedia.

Acedia quid sit. 456.1
 Acedia specialis charitati contraria est dolere te esse à Deo creatum sub obligatione seruandi præcepta. 456.2.
 Dolere de præceptorum obseruatione ob illorum molestiam est acedia generalis. 457.3
 Aliquando acedia generalis est peccatum veniale, aliquando nullum. 457.4
 Acedia specialis semper est mortale, nisi excusetur ex defectu pleni consensus, Quæ vitia ex acedia oriuntur, & eorum malitia expendantur. 457.5

Accusatio.

Accusationis via procedere in crimine hæresim non est inuisibilis. 366.1
 Si tamen hunc modum procedendi quis subire velit, admittendus est, neque ad penam talionis tenetur se subscribere, tamen si grauius puniendus sit, si in probatione defecit. 366.2
 Si se subscripsit ad penam talionis, adhuc non est condemnandus.

Index rerum.

mandus. 366.3
Exponitur modus instituendi hanc accusationem. 364.4
Accusare in crimine hæresis omnes possunt. s. & seqq. 367.5.

Accusationi qualiter præmittenda sit secreta correctio, & quibus in delictis, & an ex charitate, vel ex iustitia. 453. & sequen.

Quoties à iure datur facultas accusandi, non est peccatum contra charitatem accusare. 454.5

Advocatus.
Advocatus bene potest esse contra reum in causa probabili. 16.2.

Item potest iam vnam, iam alteram partem defendendam suscipere, cum vtraque est probabilis. 16.3.

In regno Castellæ suscepto patrocinio vnus non potest contrarium suscipere. 16.4. & 5.

Alienatio.
Sires, quam sub dubio possides, an sit tua, alienes contractu oneroso, debes monere emptorem de dubio. 28.13

Quas alienationes factas à delinquentibus reuocat fisco, late explicatur. 339.5

In his alienationibus rescindendis modum debet fisco seruare. Si enim pretium formaliter, vel æqualiter in potestate delinquentis existit, reddi debet à fisco, cum alienatio rescinditur. 342.1

Quando dicitur pretium stare in potestate delinquentis saltem æqualiter. 342.2

Omni probandi pretium iam vitilitatem delinquentis verum esse non fisco, sed præterenti sibi restitui incumbit. 343.3

Non tenetur fisco in hoc casu contractum rescindere. 344.4

Si pretium non probatur in vitilitatem delinquentis verum esse; non videtur fisco obligatus pretium restituere, tamen possessor bona fide contractum celebraverit. 342.6

Alienationes factæ à delinquentibus, cuius bona non publicantur ipso iure, sed veniunt publicandæ, validæ sunt vtroque foro. 344.1

Quod verum est, esto sint factæ in fisci fraudem. 344.2

Post delictum commissum eodem modo valent alienationes, ac ante delictum. 344.4

Apponuntur aliquot limitationes, sed non approbantur. 344.5. & seqq.

Alienationes factæ post sententiam condemnatoriam, à qua appellatum non est, reuocari possunt. 344.8

Alienatio in fraudem fisci reuocari potest. 345.9

Quomodo probetur fraus. 345.10

Vi fraudis ante delictum præsumitur, probandum est tempore alienationis adesse causam impellentem ad delictum. 345.11

Alienatio omnium bonorum ante delictum non est sufficiens ad probandum fraudem. 345.12

Necque item alienatio fundi, in cuius possessione delinquens constitit, & fructus percipit. 345.13

Necque item quod alienatio clandestinè facta sit. 347.14

Necque quod delictum post alienationem statim fuerit sequutum. 345.15

Quibus indicis manifestè fraus in alienatione præsumatur. 345.16

Post delictum quælibet ex supradictis coniecturis est sufficiens ad fraudem præsumendam. 345.17

Vi donatio reuocari potest facta ex fraude, non est necesse donatarium participem esse fraudis, sed verò in alienatione ex contractu oneroso. 346.18

Alienationem reuocat fisco in sui fraudem factam, non solum quoad rei substantiam, sed etiam quoad fructus in illa præsentem. 346.20

Non potest fisco reuocare alienationes facta in sui fraudem vi executiua, sed ordinaria, quando res translatae sunt in totum possessorem. 346.21

Alimenta.
Alimenta quilibet parens tenetur filio præstare. 20.15

Qui reuocatur filium illegitimum alere, de quo dubitatur. 20.14.

Appellatio.
Appellatio denegatur hæreticis. 369.1

Concedenda tamen est hæredibus, quando ex præsumptione iuris hæreticus condemnatur. 370.2

Littere tamen hæretico condemnato via querelæ, & supplicationis Principem adire, tamen aliis contrarium placeat. 370.3

Appellatio conceditur à sententiæ interlocutoriis, esto à sententiæ declaratoria hæresis non concedatur. 370.4

Thema à sententiæ, seu decreto torturæ. 370.5

Reuocatur ad quem sit appellandum in his sententiis interlocutoriis. 370.6

Inquisitioe interposita appellatione procedere potest aduersus appellatorem, si ex alia noua causa denunciatus sit. 370.7

B

Beatificatio Sanctorum.

Beatificatio Sanctorum quid? & qua ratione distinguatur à canonizatione. 246.1

Temerarium, & scandalosum est asserere Pontificem in beatificatione Sanctorum errare posse. 246.3

Eadem certitudine tenendum est non posse Pontificem errare in beatificatione, ac in canonizatione. 246.4

Licet alii ab iis, quibus facultas conceditur, sanctum beatificatum venerari? Proponitur dubitandi ratio. 246.5

Resoluitur longe pius, & probabilis esse ex deuotione omnibus æquanimiter licere. 247.7.8

Bellum.

Bellum quid sit, & vnde dicatur. 460.1

Aliud est defensiuum, aliud offensiuum. 461.2

De fide est licitum esse, si conditiones debite seruentur. 461.3

Aliquando est in præcepto. 462.4

Tres conditiones sunt ad bellum requisitæ, & quæ hæc sunt. 461.7

Quilibet habet auctoritatem bellum purè defensiuum indidendi. 462.1

Aggressiuum solum Princeps, vel Respublica superiorem non recognoscens. 462.2

Consuetudine introduci potest, vt respublica inconsulto suo Principe bellum moueat. 462.4

Quid dicendum in casu quo superior vindicare noluerit iniuriam republicæ sibi subditæ. 462.5

Pontifex habet ius indidendi bellum, quando bonum Ecclesiæ id postulat. 462.6

Belli iusta causa triplex est. 462.1

Iniuria quæ bellum honestare potest, debet esse grauissima. 463.2

Enumerantur aliquæ iniuriæ bellum honestantes. 463.3

Quid de impedimentibus mercaturam, venationem, piscationem in suo regno, Affirmatur non esse causam iustam belli, nisi debitum sit. 463.4

Ob solam iniuriam impediendam, reparandam, vel vindicandam bellum moueri potest. 463.5

Aduersus occidentes innocentes, & impediens Euangelium, bellum moueri potest. 463.6

Ob idololatriam, infidelitatem, & alia peccata contra naturam impedienda, bellum non potest moueri. 463.7

Qualiter constare debeat de causa bellandi. 463.8

An ex vtraque parte dari possit iustum bellum. Resoluitur seculæ ignorantia non esse possibile. 463.10. & 11

Ad honestandum bellum iniuria materialis sufficit. 463.12

An oblata ab aduersario satisfactio sufficiente debeat à bello desistere. 464.13. & 14

Sed quid dicendum, quando pars rebellis digna est morte, ob iniuriam illatam? Probabilis est non esse obligationem acceptandi satisfactionem aliam. 464.15

Quod verum est spectato iustitiæ rigore: at ex charitate sæpe erit obligatio. 464.16

Stante iusta causa bellandi potest bellum iniuste fieri, si adit minima spes victoriæ, & parum vtilitatis ex bello speretur. 464.17

Si damna, quæ ex bello sequuntur, prævalent vtilitati, quæ ex victoria speratur, illicitum est bellum. Item si Religio Christiana minuenda est, & hæretici potentiores futuri. 464.18

Ante bellum competit Principi examinare iustam causam bellandi, non autem ducibus, & militibus. 465.1

Ea licent Principi, ducibus, & militibus in bello, quæ necessaria sunt ad finem belli consequendum. 465.2

Duces & milites ex mandato Principis debent procedere, aliis contra iustitiam peccabant cum obligatione restituendi. 465.3

in Bello licitum est insidiis, & stratagematis vt nisi fidem dedisset illis non vtendi. 465.4

Nocentes hostes licet bellanti occidere. 465.5

Non tamen decet Christianam pietatem multos, etsi dignos morte occidere. 465.6

Innocentes directè occidi non possunt, bene tamen indirectè. 465.7.8. & 9

Explicatur, qui reputentur innocentes, quos non potest bellicator ita directè priuare. 465.10

Licitum est libertate priuare hostes, & in seruitutem redigere. 465.11

Ab hoc iure excipiuntur Christiani capti ab aliis Christianis, nisi fuerint à fide apostatae. 465.12

Innocentes optimè possunt seruitutem redigi, si respublica digna est hac poena. 465.13

Index rerum.

An capti bello iusto possint fugere, & possit eos ad fugam iurare. 466.14.15.16
 Bona hostium, etiam illorum, qui innocentes sunt, occupari à victore possunt. 467.17
 Bona Ecclesie: & Ecclesiasticorum innocetium ab hac regula excipiuntur. 467.18
 Per accidens occupari, deuatitque possunt, si necessarium fuerit ad finem belli consequendum. 467.19
 Idem est dicendum de cuiuscumque innocetis bonis. 467.20
 Victoria reportata probabilis est te teneri satisfacere iis: tamen ex occupatione horum bonorum ditior non euasuris. 467.21
 Repraesalia, seu impignorationes licite sunt, seruatis aliquibus conditionibus. 467.22
 Bona in bello capta, si immobilia sunt, pertinent ad Principem: si mobilia, sunt capientium, nisi aliter consuetudo obtinuerit. 467.23
 Si male à captis possideantur, & immobilia sint, reddenda sunt dominis: si mobilia, iure naturæ dominis prioribus reddi debent. At iure Cæsareo sunt capientium, si ad prædium, locaue tuta sunt deportata. 467.24
 Excipiuntur ea, quibus priuilegium postliminii est concessum. 467.25
 Ea quæ iure Cæsareo concessa sunt legibus castellæ, & aliorum regnorum approbantur. 468.26
 Aduertunt aliqua pro superiori doctrina. 468.27
 Licium est ciuitatem aliquam dari in prædam militibus. 468.28
 Qua ratione Princeps compositionem facere possit cum alio Principe iniuste bellante. 468.29
 Bellum si iniustum est, peccat Princeps contra iustitiam cum obligatione restituendi damna secuta. 468.30
 Si iustum est bellum, peccat princeps, si stipendia militibus non concedit statuto tempore. Item si temere exercitum periculo exponit. 468.31
 Duces & ministri Principis grauissimè peccant, si plures milites repræsentent, quàm secum habeant, ibique enumerantur alia peccata, quæ solent committere. 468.32
 Expenduntur peccata militum. 469.4
 in Bello omnes pugnare possunt, nisi eis sit specialiter prohibitum. 653.1
 Episcopis, clericis, monachis, religiosis prohibitum est propria manu pugnare. 2
 An clerici in minoribus, & monachi laici sub hac prohibitione comprehendantur negant aliqui. 3
 Approbatur eorum sententia in iis, qui priuilegio fori non gaudent. Reprobatur in iis, qui tali gaudent priuilegio. 4
 Possunt Clerici in sacris bello assistere, & ad pugnam hortari, milites consolari. 5
 Neque ad hæc officia exercenda indigent licentia Episcoporum. 6
 Ad se, suosque defendendos possunt propria manu clerici pugnare. 7
 Neque obinde irregulares sunt. 8
 Solus Pontifex dispensare potest, vt clericus bello præsit, vel propria manu pugnet. 9
 Infideles & hæreticos ad bellum vocare, esto per se illicitum non sit, regulariter tamen est illicitum. 10
 in Bello iniusto nemo pugnare potest timore mortis aliqui excusantur. 11
 Occurrente necessitate omni tempore pugnandum est, extra illam diebus festis pugnari non potest. 12
 Si Rex habeat opinionem probabilem sibi licere urbem ab alio possessam occupare, poterit pro illius occupatione bellum mouere. 11.1
 Si probabilitas est ex parte facti, aut iuris, nequit possessor à possessione deturbari ante datam sententiam. 11.2
 Apud quem iudicem sit mouenda lis, & controuersia definienda. 11.4. & seq.
 Quod sit ius probabile, & litigiosum, neque armis definiendum. 14.12
 Quando alicui competat regnum certò, & alius est in possessione, mouendus est possessor, & rationes sunt alleganda, antequam bellum inferatur. 13.13
 Quoties militi non constet de iniustitia belli, si subditus est, tenetur militare. 13.1
 Militi non subdito constare debet de belli iniustitia. 13.3
 Milites dubij de iustitia belli, siue subditi, siue non, militare non tenentur quousque examen præmittant de iniustitia belli. 13.2
 Si milites subditi sint, neque habeant aliquam firmam rationem dubitandi, dubium debent deponere, & militare. 13.3

C

Charitas.

Charitas quid sit, & qualiter sumatur. 415.1
 Illa amatur Deus amore beneuolentia. 415.3
 Primum illius obiectum est Deus, secundarium proximus, quartus ad Deum refertur. 416.5
 Charitatis Dei est speciale præceptum. ibid. 1. & seq.
 Explicatur modus huius præcepti. 416.5
 Peccetne aduersus hoc præceptum, qui uellet in hac uita perpetuò manere. 417.6
 Hoc præceptum non est de dilectione naturali, neque supernaturali determinatè. 417.2
 Aliquoties in uita hoc præceptum obligat, & expenduntur tempora huius obligationis. ibid. p. 4. per totum. 418.4
 ex Charitate obligaris proximum diligere. 419.1
 Explicatur quis sit proximus. 419.1
 Amore Dei potest amor proximi satisfieri. 419.4
 Charitas te obligat diligere peccatores, & inimicos. 420.1
 Peccatori, & inimico non potes uelle malum, qua malum illius est. 420.2
 Neque potes uelle uindictam: sed teneris ex corde remittere offensam, imò neque præbere alius fundamentum suscipiendi te non remittere. 420.3
 Quid debeas facere, ne hoc fundamentum præbeas. 420.4
 Per se non teneris inimicum occurrentem salutare, alioquando teneris inimicum occurrentem salutare, alioquando teneris. 420.5
 Si ipse te prius saluauit, regulariter teneris. 420.6
 Si inimicus ueniam postulet, teneris signa exhibere amicitia. 420.7
 Non teneris satisfactionem debitam pro iniuria remittere. 420.8
 Si offensor satisfactionem exhibeat, vel iniuria satisfieri non possit, adhuc potes accusationem instituire, & satisfactionem à iudice expostulare. 420.9
 Cum duo se offendunt, quis teneatur prius pecuniam petere. 421.10
 Quando offendens proximum obligatus sit ueniam petere. 421.11
 Aliquando teneris alioqui inimicum, si inde scias ab odio ut desistat. 421.12
 Charitas te obligat uelle tibi potius gratiam, & gloriam, quam reliquis omnibus. 421.3
 Pro aliquo tempore licitum est tibi uelle beatitudine carere, ut saluti proximorum provides. 421.4
 In bonis spiritualibus non obligatoris potes alios tibi præferre. 421.1
 Charitate obligaris pro bono Reipubl. bona fortunæ, imò & uitam expendere. 421.2
 In æquali tui, & alterius necessitate, non teneris alium tibi præferre. 421.1
 In bonis fortunæ potes proximum tibi præferre. 421.1
 Proponuntur variae sententiæ, affirmans & negans te contentum in æquali necessitate bonorum, quæ conferuntur teneris, posse alium tibi præferre. 421.4
 Conciliantur sententiæ, & fit satis rationibus oppositis. 421.5
 Oppetere mortem, & exponere te periculo uitæ ob conuandam uitam proximi extranei, non est mortale, sed conuenda est cooperatio. 421.7
 Charitate attingitur saluem spirituales cuiuslibet proximi tuis bonis temporalibus fortunæ, & uitæ præferre. 421.3
 Hæc obligatio uiget in extrema proximi necessitate. 421.3
 Si Petro dormienti, & in peccato mortali exsistenti scias mortem euenturam, teneris cum periculo uitæ impedire. 423.4
 Idem est de infanti Christiani filio. 423.5
 Homini peccatori in extremis non teneris semper cum periculo uitæ penitentia sacramenta ministrare. 423.6
 Te inuadentem bene potes occidere, tamen in peccato moriatur. 423.7
 Extra casum extremum non teneris cum graui iactura succurrere proximo priuato in spiritualibus. 424.8. & 9
 Proximo communi, scilicet reipubl. tenens cum periculo uitæ succurrere. 424.10
 Cuiuslibet proximo grauem necessitatem spirituales patienti teneris cum leui tuo detrimento succurrere. Si suspicet & pastor sis, teneris cum periculo uitæ graui necessitatem spirituales proximi subuenire. 424.12
 Non potes tempore petis fugere. 424.13
 Charitas te obligat uium proximum præ alio diligere. 424.14
 & 2.
 Obligatus es præferre eum, qui tibi coniunctus est. 425.1
 Comparatione rei unica est coniunctio in specie, tamen uarij gradus: at comparatione diligentis, multiplex est coniunctio.

Index rerum.

coniunctio. 425.4
Proximus pari potest necessitatem in temporalibus, vel spiri-
tualibus bonis. 425.5
Necessitas proximi alia grauis, alia extrema, & quando in
vetroque proximo est grauis, potest esse in vno grauior
425.6
Coniunctio naturalis preferenda est spirituali. 425.7
Coniunctio peccatores tum in spiritualibus, tum in tem-
poralibus preferendi sunt extraneis sanctioribus. 425.9
Amici aliquando preferuntur conlanguineis. 425.10
Frater amico, & benefactori in extrema necessitate preferen-
dus est. 426.11
Pater, vxor, filius, frater creditori sunt preferendi. 426.12
Coniuncti in eodem ordine qui sint aliis preferendi. 426.13
Non est mortale positum ordinem inuertere. 426.14
Quod dicitur de conlanguineis, dicendum est de reliquis,
426.15
Benefactori benefico preferendus est, iustus iniustus, fidelis
infidelis. 426.16

Citatio.
Citatio semper reo facienda est. 368.1
Cicero, autem debet primo in crimine hæresis absque causæ
expressione, si non timeatur fuga. 368.2
Si citatus verbaliter non comparcat, capiendus est, si minus,
citandus causæ expressione, & vnica citatio sufficit: ex
consuetudine tamen trina habetur. 368.3
Citatio non solum ad contestandam litem, sed magis ad sen-
tentiam requiritur. 368.4

Clauisula.
Vt omnes defectus iuris, & facti suppleantur, æquiualeat
clauisula. Ex certa scientia. 153.6
Quid opereur clauisula, vt brachium seculare inuocari
possit. 159.7
An debeat iudex secularis certificari de iustificatione causæ,
vt teneatur auxilium præstare. Negant aliqui. Probabilius
est ostendendam esse iustificationem per summariam in-
formationem, vel authenticam ostensionem litterarum.
159.8
Clauisula, Ex certa scientia, in rescripto posita operatur so-
lum quoad vsus ibi expressos. 224.9

Clerici.
Legibus Ecclesiasticam libertatem violantibus ligari non
possunt, secus legibus, quæ eorum statui continentur. 123.1
His legibus ita grauior, ac laici obligantur clerici. 123.2
Vnde hæc obligatio nascatur. Resoluitur ex potestate legisla-
toris. 122.3.4. & 6
A potestate coercitiua, & punitiua omnino clerici sunt exempti.
124.7
Qualiter teneatur elemosynam facere. 431. p. 5. & seqq.
Vide verb. *Elemosyna.*

Commendatitia littera.
Commendatitiæ alix sunt generales, alix speciales. 206.1
Vt ex commendatione generali res alicui committantur, non
teneatur commendans de damno sequuto. 206.2
Excipe, nisi dolo fecerit. 206.3
Commendatione specialis, si contineat verum, obligatio non
nascitur, nisi verba deorent voluisse commendantem
obligationem subire. 206.4

Concilium.
Concilium triplex est, Generale, Prouinciale, & Episcopale.
248.1
Concilium non potest Pontifex delegare potestatem definiendi
irrefragabiliter res fidei. 248.2
De fide est Concilium, à Pontifice confirmatum auctoritas
esse infallibilis. 248.3
Ante confirmationem nullam habet auctoritatem infalli-
bilem. 248.4
Idem dicendum est de vnanimo consensu Patrum, & Do-
ctorum, ac dicitur de Concilio. 249. §. 8
per totum.

Condemnatus.
Condemnatus iudici resistere non potest. 129.1
Et quid si sententia in falsa præsumptione fundetur. ibid.
& seqq.

Confessorius.
Confessorius quando absolueri possit, vel teneatur poeniten-
tiam sequentem opinionem probabilem. 7.1. & seqq.
Confessorius sollicitans ad Venereum Inquisitoribus puniendus
subicitur. 402.1.2.3.4
An sola mulieris sollicitatio puniatur. 402.5
Item an sufficiat ante, vel post confessionem sollicitauerit.
402.6
Cognitio huius criminis priuatiue committitur Inquisito-
ribus ex Bulla Clementis, secus ex Bulla Gregorij. Quali-
ter denunciandus sit. 403.11
Sollicitans ad nefandum congressum denunciandus est. 403.1
& seqq.
Sollicitans ad actus solum venialiter inhonestos, si de animo

confiter, non videtur sub graui culpa denunciandus. 403.6
& seqq.
Tribuens chartam poenitentem postea legendam continentem
sollicitationem, non videtur in confessione sollicitasse.
Contrarium tamen securius est. 404.4
Si fecerim inicitat, vt admittat alium in copulam, denun-
tians est. 405.1
Item si sollicitet vt mediet. 405.2
Si femina sollicitet ad Venereum, & Confessor tacitus con-
tentus sit, non videtur denunciandus. 405.6
Sola sollicitatio ad Venereum, & in confessione facta ante, vel
post, venit Inquisitoribus denuncianda. 405.6
Et quæ censetur sollicitatio facta ante, vel post immediatè
ad confessionem. 405. p. 7
Quæ sollicitatio simulando confessionem debeat denunciari.
406. p. 8
Confessorius sollicitans debet esse sacerdos: nam laicus sin-
gens se sacerdotem, non est ex hoc decreto denunciandus.
406. p. 9
Cessat præceptum denunciandi, si sacerdos emendatus sit,
neque periculum recidui sit. 407.1
Item si correctione fraterna emendandus speratur, & spes sit
certa. 407.2
Alij alias excusationes apponunt, sed non approbantur. 407.3
& seqq.
Quibus poenis afficiatur Confessorius sollicitans. 408. p. 11

Confiscatio.
Confiscationis poena est hæreticis iure ciuili, & canonico impo-
sita. 312.1
In eius executione leges canonice præferendæ sunt.
313.2
Omnia bona hæretici cadunt sub hac poena. ibid. 1
Bona in potestate hæretici existentia, si illius non sunt, non
confiscantur. 313.2
Debent tamen actu esse, nec sufficit fuisse, nisi in fraudem
fidei alienata sint. 313.3
Ex quibus casibus fraus præsumatur. 313.3
Bona donata causa mortis, cadunt sub confiscationem.
313. p. 3
Donata sub conditione, cuius conditio purgatur posito
delicto, sub confiscationem cadunt. 313.4
Bona requisita post delictum, & latam sententiam non pu-
blicantur. 314.3
Acquisita intermedio tempore inter delictum, & sententiam,
plures censent publicari. 314.4
Probabilius censet oppositum. 314.5.6
Bona sub conditione futura debita communis sententia de-
fendit non publicari. 414.1
Fœdita hæretico ex testamento non transeunt in fisco. 314.2
Debita ex contractu transeunt in fisco, tamen conditio
post commissum delictum, & condemnationem implea-
tur. 315.3
Iuris patronatus non datur propria confiscatio, sed illius
extinctio. 315.1
Intelligendum est, dummodo non sint alij compatroni, vel
alij ab instituto vocati. 315.2
Si ius patronatus ad extraneos hæredes transire non potest,
neque potest confiscationi subiici. 315.3
Apponitur quædam limitatio de confiscatione perpetua, se-
cus ad vitam, sed reuocatur. 316.4
Ius patronatus ad hæredes extraneos transmissibile publicatis
omnibus bonis per iudicem Ecclesiasticum publicatur.
316.5
Si iudex laicus sit, & reus laicus, & publicentur omnia bo-
na, ius patronatus non manet directè publicatum, bene
tamen indirectè. 316.6
Quando censetur ius patronatus directè, quando indirectè
publicari. 316.7
Iudice laico publicante delinquentium bona, vel illa ven-
dente, ius patronatus publicari alij negant, alij affirmant
316.8
Sub distinctione respondetur: si annexum sit alicui villæ pu-
blicari, secus si personam comitetur. 316.9
Limitant aliqui de confiscatione perpetua, secus de tempo-
rali, sed non admittitur limitatio. 316.10
Confiscatis à iudice laico bonis, possit iudex Ecclesiasticus
ius patronatus confiscare; Alij affirmant, alij negant
media via tenenda est. 316.11
Pensionem non comprehendunt sub confiscatione à iudice
laico, bene tamen Ecclesiastico, & qua ratione.
316.12
Bona fidei commissio subiecta, vel alienari prohibita, non
cadunt sub confiscationem. 317.1
Intelligitur casu quo testator prohibuerit alienationem in
favorem alterius à delinquente. 317.3
Item vt alienationis prohibitio perpetua sit, & non pro vita
tantum delinquentis. 317.3
Subintelligitur, nisi testator etiam alienationem pro vita pro-
hibuerit

Index rerum.

hiberit. 317. 4
 Delinquens potest fideicommissum retinere, quovisque per
 sententiam declaretur. 317. 5
 Ob crimen hæresis, læsæ majestatis, & Sodomie aliqui
 existimant confiscari maioratum, sed repellitur eorum
 dictum, quando institutus est maioratus ex propriis bonis
 318. 8
 Idem est si ex bonis à Rege donatis, & non sub titulo maio-
 raturus institutus sit. 318. 9
 Si sub titulo maioratus à Rege donata sunt, sub confisca-
 tionem cadunt bona illa, ex quibus maioratus constitutus
 est, vt affirmant plures Doctores. 316. 10
 Probabilius censo oppositum. 319. 11
 Si in facultate regia, qua fuit maioratus institutus, cauetur,
 vt transeat ad fiscum, si possessor crimen læsæ majestatis
 commiserit; confiscatur maioratus. 319. 12
 Secus si hæc clausula apposta non sit in concessione
 319. 1
 In casu dubio, an maioratus ex regia facultate institutus sit:
 An ex iure communi præsumi debet, non ex regia facultate,
 sed ex iure communi institutus. 420. 14
 Maioratus ex regia facultate institutus, qui ex dispositio-
 ne iuris communis institui poterat, non cadit sub confisca-
 tionem. 420. 15
 Maioratus ex regia facultate institutus ex omnibus bonis,
 qui tamen ex terra, & quinta parte institui poterat, an
 confiscationi subiaciat quoad tertium, & quintum? Ne-
 gat Sanchez. 420. 16
 Sed contrarium nobis probatur, saltem in duplici casu. 420. 17
 Quod si protestetur se instituisse maioratum tum ex regia
 facultate, tum ex legali, proxt sibi, suisque hæredibus
 vitius sit, tunc confiscationi subiacet illa in parte, in qua
 ex regia facultate, secus in alia. 420. 18
 Quod dicitur de maioratu, dicendum est de regno. 420. 19
 Quando maioratus in perpetuum publicatur, finitur maio-
 ratus, & sunt bona libera. 420. 20
 Maioratus dupliciter institui potest, testamento, & contra-
 ctu tam reuocabili, tum irreuocabili. 321. 1
 Item institui potest ante commissum delictum, vel post illud.
 321. 2
 Delictum aliud est, cui est confiscatio ipso iure annexa: aliud,
 cui est, imponenda. 321. 3
 Si de bonis habitis tempore delicti, cui est confiscatio ipso
 iure annexa, instituas maioratum, nulla est institutio, &
 confiscationi non obest, si tu delinquas. 321. 4
 Si bona non publicantur ipso iure, valet maioratus institutio,
 neque confiscatur per delictum inflatentis, si contra-
 ctu irreuocabili, vel reuocabili fuit institutus. Secus
 si ex testamento. 321. 5. & 6
 Si ante delictum contractu irreuocabili institutus, non sub-
 iicitur confiscationi. 321. 7
 Quid si delinquens reuocet maioratum? Probabilius est ad
 fiscum pertinere, non obstante distinctione assignata à
 Sanchez. 321. 8. & 9
 Prædia, ex quibus census soluis, sub confiscationem ca-
 dunt. 322. 3
 Emphyteusis ad extraneos hæredes transmissibilis non cedit
 sub confiscationem. 322. 4
 Durante vita emphyteutæ non transeunt ad fiscum commo-
 ditates, sed ad dominum, secundum probabilem senten-
 tiam. 322. 5
 Sed probabilius censo transire ad fiscum. 322. 6
 Emphyteusis ad extraneos hæredes transitoria ad fiscum
 transit. 323. 8
 Non competit Ecclesiæ ius reuocandi emphyteusim in fit-
 cum translatam. 323. 9
 Admissa sententia probabilis posse Ecclesiam intra biennium
 recuperare emphyteusim, potuit aduersus lapsum biennij
 restitui, in opinione Sanchez. 323. 11
 Sed contrarium est dicendum. 323. 12
 De melioramentis factis in prædio emphyteutico ad quem per-
 tineant, an ad Ecclesiam reuocantem. 324. 13. 14
 Emphyteuta perdens emphyteusim ob non solutam pensio-
 nem ad dominum pertinent melioramenta. 324. 15
 Si dominus emphyteusis crimen committat, ob quod bona
 illius publicantur, publicatur Emphyteusis quoad domi-
 nium directum. 324. 16
 Feudum ad hæredes extraneos intransmissibile nequaquam
 in fiscum transit. 324. 2
 Si publicatio feudi fiat ob delictum commissum aduersus
 dominum, domino pertinet, & ad ipsum deuoluitur.
 324. 3
 Idem est si feudum hæreditarium tibi concessum est: secus
 est, si concessum sit tibi, tuisque agnatis, in probabilis sen-
 tentia. 324. 4 & 5
 Feudum ad extraneos hæredes transitorium, ad fiscum transit.
 325. 6
 Confiscatio non comprehendit filij familias legitimam ob

eius delictum. 326. 5
 Neque ipsius bona profectoria. 326. 6
 Neque peculium aduentitium. 326. 8
 Quid intelligatur casu quo pater habeat vsum fructuum
 326. 10
 Sed non approbatur. 327. 1
 Aliæ limitationes apponuntur, sed non approbantur.
 327. 12. & seqq.
 Neque publicantur bona castrensia, sed patri deferuntur.
 328. 20
 Ampliatur doctrina, tamen si filius condemnatus filios ha-
 beat, adhuc non publicatur castrense. 328. 21
 In crimine læsæ Majestatis datur Publicatio. 328. 23
 Confiscatio ob delictum parentis non comprehendit bona ca-
 strensia filij. 330. 8
 Neque bona aduentitia quoad proprietatem: quoad vsum
 fructum probabilius est publicari. 330. 9
 Peculium profectum an publicetur publicatis bonis pa-
 rentis? Proponitur dubitandi ratio. 330. 13
 Temperatur vt non procedat in delicto, per quod soluitur
 patria potestas. 330. 14
 Probabilis est supradictum peculium publicari publicatis
 bonis parentis. 331. 15
 Legitima & alimenta filio debita non publicantur. 331. 17
 Excepi in bonis maternis ob matris delictum. 331. 18
 Item non procedit in filiis conceptis post condemnationem
 331. 19
 Neque item procedit in crimine hæresis. 331. 20
 Neque in crimine læsæ majestatis commissio contra Princ-
 pem. 331. 21
 Filiis feminis referuntur legitima de bonis maternis ob pa-
 rentum delictum. 332. 1
 Quid debeat ex bonis parentis. 332. 2
 Non caret probabilitate referenda esse alimenta filijs pa-
 rentum committentium crimen læsæ majestatis. 332. 4
 Possunt huiusmodi filij, quibus non referuntur alimenta,
 abscondere sibi ad victum grauitate necessaria. 332. 5
 Confiscatio ob delictum mariti non comprehendit bono-
 rum. 332. 1
 Quapropter non comprehendit dotem. 332. 2
 Neque bona paraphernalia, neque alio titulo vxori quæritæ.
 332. 3
 Potest vxor innocens publicatis bonis mariti sua bona prop-
 ria autoritate capere. 332. 4
 Qua ratione mulier debeat probare bona habere, ne sit
 vlturper. 333. 5
 Quid teneatur fiscus facere, dum non soluit. 333. 6
 Confiscatio bonorum mariti non solum comprehendit dotem,
 reliquaque bona vxoris quoad proprietatem, sed etiam
 quoad vsum fructum. 333. 7
 Publicatis bonis mariti, non publicatur quarta pars illorum
 bonorum debita vxori inopi. 333. 8
 Quod limitatur, vt non procedat, quando mulier bis nupsit.
 333. 9
 Confiscatio ob vxoris delictum ad eius omnia bona extenditur,
 si vidua sit. 334. 1
 Si constante matrimonio delinquat, non publicatur eius
 dos spectato iure communi, exceptis quinque casibus.
 334. 2
 Attento iure Castellæ dos publicari potest. 334. 3
 Nunquam confiscatio extenditur ultra id quod vxoris est pro-
 prium. 334. 4
 Quando publicatur dos, etiam vsum fructum publicatur. 335. 14
 & seqq.
 Quod si pactum esset inter virum & vxorem, vt committere
 aliquo, illorum delictum confiscatione dignum, bona il-
 lus transirent ad alium, Affirmant plures non impediri
 confiscationem. 335. 8
 Sed probabilius est impediri. 335. 9
 Confiscatio ob clerici delictum non comprehendit bona Eccle-
 siæ. 335. 10
 Comprehendit tamen bona patrimonialia. 335. 11
 Acquisita titulo beneficij probabilis est non publicari spe-
 cialiter iure communi, sed Ecclesiæ applicanda esse. 335. 13
 In Hispania, vbi de his bonis testatur, & fiscus ea vlturpare
 potest. 335. 14
 Confiscatio bonorum delinquentis existentium in alieno cen-
 sorio à iudice confiscante, si fiat rigore iuris communis
 comprehenduntur. 335. 1
 Secus si rigore statuti non vigentis illo in loco, vbi bona sita
 sunt. 336. libel.
 At si fiat confiscatio iure specialiter vigente in territorio, vbi
 bona sita sunt, sub distinctione respondetur. 336. 2
 Executio confiscationis nunquam fit, nisi per officiales illius
 loci, in quo bona sita sunt. 336. 3
 Confiscatio ob hæresim extenditur ad omnes Christianos Rom.
 Pontifici subiectos. p. 16
 Confiscatio imposta ipso iure ob crimen læsæ majestatis præci-
 pue

Index rerum.

pot. diuinae, an prius delinquentem dominio suorum bonorum. Arguitur pro, & contra, & conciliatur sententia. p. 17. per totum.

Constitutio ipso iure delicto annexa non obligat delinquentem sua bona fisco tradere ante sententiam, tamen si alij contra sentiant. 339.1

Ac sententia posita non potest delinquens bona occultare. 340.5

Non tamen tenetur ea fisco offerre, secundum communem sententiam, quae difficultatem habet. 340.6

Sitens impedit malitiose sententiam declaratoriam, aliqui existimant esse obligationem. Probabilius est oppositum. 340.7. & 8.

Quid dicendum de procuratore, iudice, aliisque ministris iustitiae, an sint obligati satisfacere fisco, cum malitiose constitutionem omittunt. 340.9.

Constitutio ipso iure delicto annexa non impedit delinquentem, qui possit ante sententiam sua bona alienare, tamen si alij contra sentiant. 341.2

Sed non sunt alienationes ita validae, quin fisco eas reuocare possit. 341.4

Excepit, nisi possessores praescripserint. 341.5

Temptus ad praescriptionem in crimine haereticis quadragenarius est. 341.6

Limitatur ab aliquibus, nisi fisco Regis sit applicata, quia tunc quinquennium sufficere dicitur Non admittitur limitatio. 341.7

Decem limitant, ut praescriptio procedat post mortem delinquentis, secus in eius vita. Non videtur approbanda limitatio in rigore. 341.8

Notanda sunt aliquae conditiones, quas praescribentes habere debent, ut illis faueat praescriptio. 340.9.

In aliis criminibus ab haereticis non praescribitur minori tempore, quam vicefimo. 340.10

Fisco non potest petere bona a tertio possessore in ipsius fraudem alienata nisi infra annum vtilem. 340.11

Fisco non datur restitutio aduersus praescribentes, bona, quae illis competeant. 340.12

Alienationes factae necessario reuocari non possunt a fisco. 340.13

& explicatur quae sint alienationes necessariae, Item non reuocantur alienationes factae a matris bonorum uxoris, quae constanter matrimonio acquisita sunt. 341.15

Alienationes gratuitae hotum bonorum reuocari possunt, ut pote quae praesumuntur in fraudem. 341.16

Quid si maritus concius fuit uxoris criminis, verum est reuocari tunc posse. 341.17

Quid si incidat haeresim, & reconcilietur. 341.18

Sua alienatio de bonis post delictum facta est reuocabilis 341.19

Non reuocantur alienationes factae a reo per potestatem publicam absolutam. 341.20

Licit est haec alienatio. 341.21. & 22

Tunc tamen vitium manifestare, quando adest periculum reuocationis, & inferuntur aliqua notabilia 342.13

Constitutio bonorum delinquentis condemnari in contumaciam ob causam fidei, scienda est a tempore quo probationes signant delictum commissum esse, non a tempore lae sententiae. 346. p. 22. per totum.

Constitutio bona varie sunt a Pontificibus applicata. 347.1. & seqq.

In Hispania fisco regio integrè applicatur. 348.5

Quid in aliis regnis. 348.5

Conscientia.

Conscientia quid sit, & quomplex, & de conscientia practica & speculatiua, & an inter se pugnent. 1.1

Obligatio est obediendi conscientiae erranti, dum non deponitur. 2.1

Procedit doctrina de conscientia errante inuincibiliter. 2.2

Operans ex conscientia errante inuincibiliter, operatur in eadem specie virtutis, qua operatur, si a Deo res esset praecipua. 2.6

Aliquando est veniale, aliquando mortale conscientiae erranti non parere, & quando haec contingat. 2.1

Quid si tibi proponatur malum absque vlla distinctione an sit mortale, vel veniale. 2.2

Probabilius est non esse peccatum agere contra conscientiam solum habitu errantem. 2.3

Quando conscientia errans proponit vtramque partem contradictionis esse malum, nullum est peccatum. 3.2

Aliquando est grauius, aliquando leuius peccatum sequi conscientiam errantem vinculiter, quam illam non sequi. 3.2

Sitens obediendum conscientiae erranti, vel superiori contra-nam praecipienti. 4.4

Pro libro deponi non potest errans conscientia. 4.5

Consuetudo.

Quid sit, & qua ratione differt ab vsu, stylo, & praescrip-

tionem. 137.1. & seqq.

Consuetudo alia est canonica, alia civilis, alia totius Ecclesiae, alia alicuius prouinciae, seu diocesis. Alia secundum legem, alia praeter legem, alia contra legem. 137.4

Consuetudo rationabilis est, quae est de se honesta, & vtilis reipublicae. 138.2

Quando censetur bono communi expedire. 138.4

In dubio praesumenda est bono communi expediens. 138.5

Introducentes consuetudinem contra legem, an peccent 138.6

Consuetudo decennio sufficienter praescribitur. 139.5

Nunquam debet interrumpi. 140.11

Ad illius constitutionem exposulatur actuum frequentia, & quot hi sint. 140.1

Debent decennio durare. 141.6

Non est necesse in contradictorio iudicio approbati. 141.9

Ac est necessarium esse liberos, & consequenter vt ex errore, aut ignorantia procedant. 141.11

Item procedant ex intentione introducendi consuetudinem 142.1. & 13

Quomodo cognoscatur consuetudo inducta ex intentione liberali. ibid.

Actus, quibus consuetudo introducitur, debent esse externi, vniuersales, & pacifici. 142.14

Consensus legislatoris requiritur. 142.1

Sed hic sufficit consensus in lege, alius expressus non requiritur. 142.3

Ab vna persona non potest consuetudo introduci. 143.1

A communitate perfecta introduci potest. 143.22

Regnum & prouincia superiorem recognoscens, neque habens auctoritatem condendi legem, potest consuetudinem introducere. 143.4

Debet esse inducta a maiori parte communitatis. 143.5

Consuetudinis effectus praecipuus est obligatio, quae ad penam, & non ad culpam extendi potest. 144.1

Consuetudo in vniuersa ciuitate aliam non obligat. 144.2

Quando in vna ciuitate non est lex, neque consuetudo, recurre debet iudex ad vicinas ciuitates, non ex obligatione, sed ex aequitate. 144.3

Alius consuetudinis effectus est abrogare legem. 144.1

Quod intelligitur de lege praecipiente, & penali. 144.2

Potest abrogare penam legis manente legis obligatione, 144.3.

Econtra potest abrogare legem, manente obligatione ad penam. 144.4

Item potest abrogare legem irritantem. 144.5

Quid dicendum de lege prohibente consuetudinem contrariam. 145.6. & seqq.

Lex improbens consuetudinem per generalia verba non solum de consuetudine praeterita, sed de futura intelligitur. 145.8

Aduersus legem improbantem consuetudinem vt reipublice inconuenientem non potest consuetudo introduci, nisi res ita mutentur, vt prudenter possit legislator velle legem derogare. 145.10

Potest praualere consuetudo aduersus legem vniuersalem circa sacramentalia. 145.11

Item non caret probabilitate aduersus ius gentium praualere posse. 146.12. & 13

Consuetudinis item effectus est interpretari legem. 146.1

Sed haec interpretatio potest esse authentica, vel probabilis, & quomodo differant. 146.2

Authentica interpretatio requirit decennium, secus probabilis, seu coniecturalis. 146.3

Hinc fit secundum consuetudinem receptam debere iudicem arbitrum iudicare, in quem est factum compromissum de iudicio ferendo secundum ius. 146.4

Secundum consuetudinem sunt contractus regulandi 146.5

Iudicium externum, & internum iudicandum est secundum consuetudinem. 147.7

Alius item consuetudinis effectus est irritatio actus, cui effectui plures limitationes apponuntur, sed non approbantur. 147.8. 4. per totum.

Consuetudo per legem abrogatur, & qualiter hoc contingat. 147.5. 1.

Alia consuetudine abrogari consuetudo potest. 104.1

Debet esse contraria consuetudo abrogans praesistenti abrogandae, & quomodo contingat. 47.2

Solo decennio abrogatur. 148.5

Consuetudinem probare tenetur allegans. 149.1

Excipitur consuetudo notoria. 149.2

Idem de ordine procedendi in iudicio. 149.3

Idem est de stylo fori, & curiae. 149.4

Excipitur item consuetudo, de qua est dubium, an sit rationabilis. 149.1

Consuetudo, quae ab allegante probanda est plenè probare debet. 149.65

A

Index rerum.

An vnus testis femiplenè consuetudinem probet. 149.7
 Duobus testibus plenè consuetudo probatur, debent tamen deponere de frequentia actuum, & diuturnitate temporis. 150.8
 Doctores excellenti de consuetudine testanti credendum est præsumptiue, non concludenter. 150.9
 Testantes Doctores de consuetudine integrè illam probant 150.10
 Vni Doctores in foro conscientiarum, dum alij non contradicunt, integrè fides adhibenda est. 150.11

Contemptus.

Qua ratione legis contemptus contingat. 60.1
 Si iungitur transgressioni legis, est duplex peccatum. 61.2
 In qua specie peccati contemptus fit 61.3
 Circa præcepta & consilia versari potest. 61.4
 Contemptus formalis semper est mortale peccatum. 61.4

Contentio.

Charitati contraria quæ sit. 457.4
 Ex suo genere est graue peccatum. 457.5

Contractus.

Si fiant spe acquirendi præmium, validi sunt. 34.3

Cooperatio.

His, qui non comprehenduntur sub præcepto, vel lege, poteris subministrare, & adiuuare in actione prohibita, scelus, qui exculantur. 115.10
 Licet infidelibus, pueris, amentibus cibos veritos subministrare: non tamen licet infideles, vel amentes in monasteria monialium introducere. 115.11
 Neque licet ignorantibus esse diem ieiunii cibos veritos ministrare, & ad comedendum inducere. 115.12
 Pueros ante septennium bene potes ad monasteria monialium introducere, non tamen amentes. 115.13
 Non licet tibi iniurare ad copulam amentes, ebrios, nec pueros rationis vsu carentes. 116.14

Correctio.

Correctio quid sit. 441.1
 Alia est fraternalis, alia iuridica. 441.2
 Illius est præceptum. 441.3
 Seruanda tamen sunt aliquæ conditiones. 441.5
 Oritur ex charitate hoc præceptum. 441.6
 Impleri potest per actum elicitum à charitate vel misericordia. 441.7
 Satisfieri huic præcepto potest, esto ex prauo motiuo correctionem facias. 441.8
 Proximo, qui peccatum commisit, & in periculo est committendi, debetur correctio. 441.2. & 3
 Si proximus publicè peccat, corripiendus est, si est spes emendanda. 442.4
 Peccatorem in peccato habituali existentem absque periculo peccatum actuale committendi, non est obligatio corripiendi. 442.6
 Consiuturus in actione peccati venialis corripiendus est, vt probabilis defenditur. 442.3. & seqq.
 Si peccans venialiter subditus sit, & eius peccatis religiosa disciplina labefactetur, Prælati mortaliter peccat non corrigens. Evidem est de aliis vicem Prælati gerentibus. 443.6
 Ex sola dissimulatione peccatorum venialium, si occulta sint, non peccat Prælati grauer. 443.7
 Correctionis obligatio prærequirit cognitionem de peccato proximi mortaliter certam. 443.
 Si proximus ex ignorantia peccat, corrigendus est. 443.2. & 3.
 Item requirit correctio spem fructus. 443.1
 Sed sufficit decursu temporis sperari. 444.2
 & sperari sub probabilitate. 444.3
 Quando est dubium, an correctio obfutura, vel profutura est, nulla est obligatio. 444.4
 Secus si dubium sit de profectu, & securitas de damno. 444.5
 In extrema necessitate in dubio de profectu, & de nocumeto, adhibenda est correctio. 444.6
 à Correctione excusaris extra casum necessitatis extremæ ob graue nocumentum honoris, vitz &, fortunæ. 444.1. & seqq.
 & quando hæc contingat. ibid.
 Si proximus ab alio, vel à te corripiendus est, non obligaris corrigere. 445.5
 Si speras proximum alio tempore fructuosius esse emendandum, excusaris à correctione statim facienda. 445.6
 Quod est verum, tamen si proximus intermedio tempore peccatum aliquod committat. 445.7
 Corrigitur proximum omnes obligantur. 445.1
 Peccator publicus regulariter à correctione deobligatur: aliquando tamen tenetur. 445.2
 Occultus peccator obligatur. 445.3
 ob Correctionem non est obligatio penitentiarum, nisi in Prælato
 Quid in extrema necessitate. 445.5. & 6

Concionator, & iudex delicta corrigens in peccatore non peccat mortaliter. 445.7
 Prælati aliquæ superiores speciale habent obligationem, & ex qua virtute oriatur hæc obligatio. 445.8
 Omnes tam infideles, quam fideles corrigendi sunt. 445.9
 Prælati à subditis corrigi possunt, humili tamen obsecratione 446.10
 Correctionis fraternalis ordo à Christo institutus. 446.1
 Non constituit Christus speciale præceptum, sed materiale declarauit. 446.4
 Vt tamen obliget, seruanda sunt aliquot circumstantiæ. 446.3
 Huic ordini, vt secum seruetur, cedere quis potest. 447.3
 Neque licitum est talem cessionem impugnare. An ex effusione iuris manifestari possint delicta superiori aliis non manifestanda. 447.5. & 6
 Societas I. E. S. V. religiosi cedunt iuri in ordine ad correctionem fraternali non iudiciali. 447.7
 Quoties Prælati melius correctus est, potes omnia iocunda correctione ei secretum peccatum proximi manifestare. 448.1
 Prælati ex tali denuntiatione non potest iudicialiter procedere. ibid. 1.
 Potest tamen delinquentem moderata pena punire. 448.2
 & subditum à loco, & officio remouere, absque infamia fieri potest. 448.3
 Debet tamen prudenter procedere. 448.4
 Debet aliquid, vel aliquibus delictum manifestare, & hoc necessarium est ad correctionem. 448.5.
 Rector collegij, qui poterat subditum emendare absque manifestatione Prouinciali, peccat grauius si manifestat 449.6. & 7.
 Item subdito delinquenti potest focium designare fideliter, qui eius actiones exploret, & Prælati deferat. 449.8
 An possit Prælati significare designato se male de subdito sentire, vt sic diligentius vigilet. 449.9
 Potest Prælati subditum delinquentem coram duobus, vel tribus testibus reprehendere. 449.10
 Si per denuntiationem paternam remedium non adhibeatur sufficiens, & delictum vergit in dampnum communitatis, vel tertie personæ, tenetur denuntiationem iudicalem facere. 449.11
 Fratrem emendatum, neque habentem periculum relapsi non debes denuntiare. 450.4
 Stante periculo denuntiandus est, quod sit probabile periculum. 450.5
 Quid, cum est dubium, an delinquens emendatus sit. 6

D

Decisiones Rotæ.

Decisiones Rotæ non habent vim legis, tamen magis sunt auctoritatis. 141.7

Declarationes Cardinalium.

An vim legis habeant, & quam auctoritatem sortiantur 198.3. & seqq.

Delectatio.

Quæ sit differentia inter delectationem, & desiderium. 65.1
 Delectatio de cogitatione obiecti mali, mala non est 65.2
 Idem dicendum, si delecteris de modo aliquo mirabili, & artificiali. 66.3
 Quomodo sit cognoscendum, procedat ne delectatio ex artificio, ex cogitatione, vel ex obiecto malo. 66.5
 Semper est mala delectatio de obiecto formaliter malo. 66.6
 Nulla delectatio deliberatè quaesita de obiecto graui in personis solutis in materia luxuriæ, venialis est ex leuitate materię. 67.4
 Non est licitum delectari, de copula sub conditione, si licet sit. 67.5
 Viduis nullo modo licet de copula habita tempore matrimonij delectari. 67.7. & seqq.
 Delectatio de pollutione naturaliter contingente non licet, nisi mensi liceat illam ob aliquem honestum finem delectari, aut de ea sic contingente ob eundem finem honestum gaudere. 68.10
 Idem est dicendum de aliis materiis. 68.11
 Quid de coniugibus ligatis voto castitatis. 68.12
 Quid si ex alio impedimento extrinseco copula illicita sit. 68.13.
 Quid quando est dubium de valore matrimonij, ob quod dubium interdicta est debita petitio. 68.14. & 15.
 Quid quando dubius coniux non est de valore matrimonij. 68.17
 Delectatio

Index rerum.

Delectatio in coitu aliorum illicita est. 68.18
In aliis materiis à luxuria delectatio de opere bono licita est. 69.20
Si de opere ex aliqua circumstantia malo, quatenus malum est delectetur, peccat. 69.21
De obiecto iure positivo prohibito, potest esse delectatio absque peccato. 69.22
Delectatio & desiderium obiecti mali sub conditione auferentis nullam, si obiectum sit solum iure positivo prohibitum, non est peccatum. 69.23
Sicut prohibitum iure naturæ, probabilius est esse peccatum, probabile honestati posse. 69.3.4. & seqq.
Delectatio mortua non de turpi obiecto habeat ne omnes species malitiae, quas habet desiderium illius. 70. § 4. per totum.
Delectatio appetitus sensitivi cum commotione corporis reuertitur voluntate non constituit peccatum. 71.1
Si non resistat illius voluntas, cum possit, peccat venialiter. 72.6

Delegatio, Delegatus

Delegatio personalis est, expirat morte delegati, vel eius officio extincto, secus realis. 180.1
Si sub nomine proprio delegati fiat, regulariter censenda est personalis. 180.2
Si sub nomine dignitatis realis, & ad successores transit. 180.3
Interdicitur suæ res integra sit, siue non. 180.4
Item et si confanguineus delegatis. 180.6
Si in commissione exprimitur nomen proprium, & nomen dignitatis, censenda est commissio personalis. Apponitur limitatio. 180.7 & 8
Commissio factæ Legato non transeunt ad successorem. 181.2
Commissio factæ Canonice transeunt ad successorem in Ecclesia, ubi est certus numerus Canoniorum. 181.3
Iudici iudiciali factæ commissio ad successorem non transit. 181.4
Commissio vicario Episcopi factæ de rigore iuris non debebant transire ad successores: at transiunt ex consuetudine. 181.5. & 6.
Commissio factæ vicario, seu officiali Episcopi, non possunt expediri ab Episcopo, etiam mortuo vicario, vel ab officio remoto. 181.7
Neque Nuntius, seu Legatus sedis Apostolicæ. 181.8
Neque Auditor Cameræ Apostolicæ. 182.9
Neque Officialis, seu vicarius Capituli sede vacante. 182.10
Cum duo sunt officiales, principalior eligi debet, si æque principalis, in respectu gratiæ qui ibet eligi potest. In contentiosis variant Doctores Probabilius est recurrendum esse ad delegatum. 182.12
Electio vno officiali in respectu pro foro externo non potest alius adiri, secus in foro penitentiae. 182.13
Non potest Episcopus ab vno has commissiones auferre, & alteri committere, si in officio vicarius illum retineat. 182.14
Qui sub nomine vicarii, cui delegatur dispensationes, intelligatur. 182.15
Vicarii foranei non possunt commissiones factas diocesano expedire. 183.16
Delegatus, cui sunt commissæ rescripta Pontificia si remoueat ad dignitatem, non potest expedire litteras dispensationis, si commissio facta est ratione officij, secus si commissio rationis. 183.1.2. & 3.
Eo peccat delegatus priuatus fuerit in penam dignitatis, vel transierit ad statum incompatibilem. 183.5. & 6

Denuntiatio.

Denuntiare tenent omnes apostatas à fide, etiam si tu solus noveris. 291.2
Quomodo faciendi est hæc denuntiatio. 291.3
Excusari ab hac obligatione, si speras correctionem fraternam hereticum emendandum? Affirmat aliqui. 291.4
Opposita sententia, vt probabilior, & religioni fauorabilior descenditur. 291.5
Hereticus emendatus an denuntiandus sit. 292.6 & seqq.
In casu dubio semper intelligitur iudex non ad vindictam, sed ad correctionem procedere. 292.8
Quid si sub decreto accepertis. 292.9
Ratione damni excusari aliquando potes à denuntiatione, sed prudentia opus est. 292.10
Socius criminis regulariter non es obligatus manifestare. 292.11
Propinquus, & sanguine iunctos hereticos tenetur quis denunciare. *Et id. de Castro Sum. Mor. Pars I.*

nuntiare. 292.12
Quid dicendum de filio respectu patris, aut contra; Negant aliqui. 292.13
Probabilis est obligatum esse casu quo alia via non possit heresim impedire. 292.14
Filii in hoc casu à penis laicis aduersus filios heretici liberantur. 292.15
Quid dicendum de vxore respectu mariti. 293.16
Inquisitoribus non sunt denuntiandi, qui eis non subduntur. 293.17
Vnde Episcopi non sunt denuntiandi, & qui nomine Episcopi comprehendantur. 293.18
Item nec Nuntius, nec officialis Pontificis. 293.19
Tenent tamen illos Inquisitoribus denunciare, si ad Pontificem non est recursus. 293.20
Expenduntur penæ laicæ aduersus omittentes denuntiationem, cum obligati sunt. 298.21
Denuntiator in crimine non tenetur probare. At si probetur in crimine heresim calumnie denuntiasse grauius puniatur. 368.1
Denuntiationis forma, & stylus in ea seruandus. 368.2
Denuntiatione facta Inquisitor procedit ex officio. 368.3
ad Denuntiationem omnes admittuntur, tamen si absentes debent tamen litteras subseribere. 368.4
Quando sit obligatio denuntiandi Confessarium sollicitantem ad Venerem in confessione. 402. disp. 9. per totum
Denuntia iudicialiter possunt peccata notoria, non præmissa correctione fraternam. 451.3
Obligatio huius denuntiationis est, cum adest præceptum superioris, vel cum proximus correctione fraternam non censetur emendandus. 451.4
Peccata quæ à te, & ab alio sciuntur, denuntianda sunt iudicialiter, si in damnum tertij vergunt. 451.5
Si delicta solum sunt in damnum delinquentis, præmittenda est secreta correctio, & inductio testium, antequam iudicialiter denuntietur, si probabiliter existimatur correctio, vel inductio testium profutura. 451.6
Notatur quedam differentia in materia denuntiationis inter peccata, quæ in damnum tertij vergunt, & quæ solum peccanti nocent. 451.7
Peccata omnino secreta, & quæ in damnum communis, vel tertij vergunt, si per secretam correctionem emendati possunt, non sunt iudicialiter denuncianda. 451.8
Si est præsumptio non esse delinquentem corrigendum, adhuc plures censent non posse fieri denuntiationem iudicalem. 451.9
Contrarium est tenendum. 452.10
Cum Prælati præcipiunt delicta sibi denuntiari absque communicatione cum aliqua persona, intelligitur præceptum de delictis, quæ tibi certo constat esse denuncianda. Secus de illis de quibus dubius es. 452.11
Raro in propriis iniuriis est obligatio corripiendi delinquentem. 452.12
Denuntiandi non sunt delinquentes, quorum delicta non laborant infamia, & constat emendatos esse. 452.1 & ibi de heresi.
Quando præsumitur delinquens emendatus, vt cesset obligatio denuntiationis. 452.2
Delictum à duobus, vel tribus notum, si iudex procedit ad punitionem, non est iudicialiter denunciandum. 453.3
Neque etiam est denunciandum, si sub secreto delictum accepertis, modo delictum non cedat in damnum tertij. 453.4
Accepta in recompensationem non sunt denuncianda ex præcepto lato de reuelandis furtis. 453.5
Quid si præceptum sit de manifestando accepta, esto accepta sint in recompensationem. 453.9
Si tibi graue damnum ex denuntiatione imminet, non tenentur denunciare: vel si compellendus es probare, nec potes. 453.7
Tandem excusaris à iuridica denuntiatione, si à fide dignis non accepertis. 453.8
Tenetur iudex denuntiationem admittere, esto denuntians non probauerit correctionem fraternam præcessisse. 454. p. 16. per totum.

Desperatio.

Desperatio quid sit, & in quo consistat. 413.1. & seqq.
Semper est mortale peccatum. 413.5
Quid dicendum de eo, cui Deus suam damnationem reuelaret laicè examinatur. 413.6. & seqq.

Discordia.

Discordia quid sit. 457.1
Est peccatum charitati contrarium. 457.2

Index rerum.

- Ex suo genere mortale, aliquando esse potest veniale. 457.3
- Dispensatio.*
- Dispensatio quid sit. 206.1. & seqq.
- Differt ab absolutione, à peccatis, & censuris. 207.5
- A simpliciter licentia requisita per legem. 207.6
- A legis abrogatione, & derogatione. 207.7
- A privilegio. 207.8
- Legis dispensatio multum differt à dispensatione voti, & iuramenti. 207.9
- Dispensatio in nullo iure naturali cadere potest. 208.5
- Expenditur quorum peccatorum naturalium possunt Prælati facere dispensationem indirectam. 208.7
- In iure diuino potest uolui deus dispensat. 209.1
- Sed non est credendum dispensare, nisi sic Ecclesia declarauerit. 209.2
- Regibus aliisque secularibus Pontificibus non est concessa potestas dispensandi in iure diuino positiuo. 209.3
- Imò neque Pontifici est data talis potestas. 209.4. & seqq.
- Dispensandi potestas in propriis legibus, cuiuslibet legislatori competit. 210.1
- Pontifex in suis legibus, & in legibus Concilij, & in legibus aliorum Pontificum potest dispensare. 210.2
- Episcopus in legibus diocesane Synodi. 210.3
- Aliqui limitant, nisi iuramento sine constitutione firmate. Sed non approbatur limitatio. 210.4
- Secundo limitant, nisi constitutiones transferant in contrarium. Explicatur limitatio. 210.5
- Tercio limitant, nisi fuerint constitutiones à superiore confirmatæ: sed intelligendum est de vera confirmatione. 210.6
- In legibus superioris inferiores non habent potestatem dispensandi, nisi expresse, vel tacite eis fuerit concessum. 210.7. 8. & 9
- Episcopus in legibus Concilij provincialis non potest alter dispensare quam potest in legibus Pontificiis. 211.10
- Idem dicendum est, de Archiepiscopo, qui tali Concilio præfuit. 211.11
- Cum lex superioris dicit ut dispensari possit, possunt inferiores dispensare. 212.1
- Item cum materia legis leuis est. 212.4
- Item si casus frequenter sint. 212.5
- Item quando leges sunt illius provincie propriæ, non aliis communes. 212.6
- Item in extraordinario aliquo euentu. 212.7
- & cum dubium est esse necessariam dispensationem. 213.10.
- & 11
- Deinde si consuetudine sit præscriptum posse inferiores in lege superioris dispensare. ibid.
- Hæc potestas ordinata est. 213.12
- Neque pender à Capitulo. 213.13
- Potestatem dispensandi in penis habet legislator, & ante patratum delictum, & post. 213.2
- Pœnas annexas delicto non possunt inferiores impedire. 213.3
- Pœna à lege statuta, & quæ executioni mandanda est per iudicem, augeri, aut minui non potest ab eo sine causa. 213.4
- Apponuntur aliquot limitationes. 214.5
- Post latam sententiam, & penam inflictam, nullus iudex inconsulto Principe potest augere, vel minuire penam, præsertim iure civili, secus iure canonico. 214.6
- Hæc potestas competit Capitulo sede vacante, & omnibus illis qui episcopali gaudent potestate. 214.7
- Quid de Prælati religioforum. 214.8
- Prælati non potest secum dispensare in pœna, quæ illi per sententiam fuerit imposita. 214.10
- Item debet fieri dispensatio absque tertij præiudicio. 214.11
- & in criminibus, quæ non sunt adulterio maiora. 214.12
- Penam religiosi condamnari à Rectore, non potest Prælati provincialis renuente Rectore tollere. 214.13
- Potestatem dispensandi secum in legibus, votis, & iuramentis quilibet superior habet non solum de dispensatione indirecta, sed directa. 214.18 & 2
- Quod de Prælati religioforum etiam intelligitur. 215.3
- In censuris non admittitur hæc potestas directa. 215.4
- Probabile est posse in irregularitate, inhabilitate, & depositione ipso iure contractis. 215.5
- Cum vagis nullibi habentibus domicilium certum esse posse superiorem illius loci, in quo de præfenti resident, dispensare. 216.1
- Cum fortensibus dubium est. placet nobis in lege municipali, & communi dispensare posse. 216.5
- In votis, iuramentis, aliisque impedimentis ex sola habitatione transiente non videtur acquisiti sufficiens titulus ad dispensandum. 216.6
- Imò neque ex habitatione diuturna, si domiciliaris non sit. 216.7
- Cum subditis suffraganeis expenditur, quando possit Metropolitanus dispensare. 216.1. & 2
- Cum religiofis exemptis potest suus Prælati dispensare ibidem.
- Ab Episcopo non possunt hi religiosi dispensari absque suorum Prælatorum licentia. 217.3
- Si inuitè hæc licentia negatur, potest religiosus Episcopum adire secus, si iustè negetur, & in casu dubio præsumendum est iustè negari.
- Si non potest Prælati religioforum adire, poterit tunc Episcopus. 217.4
- Limitatur, nisi religiosus possit adire intra religionem superiorum animum Prælatum. 217.5
- Quando natus religionis Prælati cum religiofis dispensare potest, potest religiosus de licentia sui prælati Episcopum adire. 217.7
- Ex privilegiis religioforum omnes possunt de licentia sui Prælati Episcopum adire pro dispensatione obtinenda, tametsi iure communi eis prohiberetur sic. 218.8
- Religiosi & seculares subiecti Prælati ordinum monachatum, quibus non competit potestas adoluendi, & dispensandi in Trident. concessa, possunt de licentia suorum Prælatorum adire Episcopum. 218.9
- Dispensatio in lege propria vt valida sit, nullam causam expostulat. 218.1
- Sine causa concedens dispensationem peccat. 218.2
- Aliquibus placet hoc peccatum mortale esse. 218.4
- Probabilius esse tantum veniale. 218.5
- Quid dicendum de Principe sine causa dispensante. 218.6
- Dispensatio in lege diuina, & naturali, sine causa data, inualida est. 219.1
- Idem est de dispensatione inferioris in lege superioris. 219.2
- Aliqui temperant, nisi inferior habeat preiudicium potestatis. Sed reuertitur. 219.3
- Deinde limitant alij, nisi in facultate dispensandi exprimitur nomina, quibus dispensatio est concedenda, & non exprimitur cause cognitio. Sed non admittitur limitatio. 219.4
- Sicut neque admittitur, esto bona fide præcesserit, existimata adesse causam. 219.5
- Inferior dispensans in lege superioris absque causa, mortaliter peccat. 219.9
- Non potest certa regula determinari, quæ sit legitima causa dispensandi in legibus superioris. 219.7
- Dispensationem concedere an teneatur superior, cum adest eius concessio legitima causa. 220.3
- Resoluitur aliquando posse dispensationem concedere, aliquando esse obligatum. 220.9
- Quando hæc contingant. 220.10
- Quid dicendum de delegato, an teneatur dispensare, cum adest causa legitima. 220.11
- Dispensandi potestatem habentes possunt dispensationis impetere aliquam multam pecuniariam, si dispensent in votis, & quoties ex onere imposito integritur causa dispensationis. 220.1
- In casibus tamen, in quibus debetur dispensatio, non possunt multam imponere: secus in illis, in quibus denegate possunt. 221.3
- Inferior non potest sub onere aliquo, & pecuniaria multa dispensationem concedere, vt probabilius defenditur. 221.3. 4. & 5.
- Dispensandi potestatem se habere asserenti potest in foro conscientie credi, sed non est obligatio. 221.1. & 4
- In foro externo nemini est credendum, nisi instrumentum concessiois ostendat. 221.11
- Limitatur in iis, quæ graue præiudicium causare possunt, scilicet in iis, quæ nullum, vel minimum. 221.13
- Credetur Episcopo non subditum ordinari, si dicat in iuramento de licentia propriij Episcopi fecisse. 221.5
- Item de Penitentiario dicentis viux vocis oraculo sibi concessam potestatem absoluedi a te eruat s. 221.6
- Dispensationis forma nulla est præscripta, sed illa sufficit, quæ nearem dispensantis exprimit. 221.1
- Ad validitatem dispensationis cum absentis, mandatum eius non requiritur. 221.2
- Non tamen habet effectum, quoties dispensandum immotuat. 221.3
- Gratia impetrata valet absque tuo mandato, secus illius acceptatio. 221.4
- Dispensationem tacitam concedere quilibet in suis legibus, & in legibus superioris potest. 221.1
- Cognoscitur tacita dispensatio, si tibi à Prælati mandatur actus, qui sine dispensatione fieri non potest. 221.3
- Deinde si videatur te disponi ad operandum contra legem, & non impediri cum facile possit. 221.5
- Quando taciturnitas, & dissimulatio Prælati censetur sufficiens signum dispensationis. 221.4. & 5
- Rari habito

Index rerum.

Rinhabitio, & p̄sumptio excusans ab obligatione non debet subsequi actum, sed antecedere. 223.6
Dispensationem p̄cedere debet causae cognitio. 223.1
Si absque illa legislator in propriis legibus dispenset, valida est dispensatio. 223.2
Secus si interior in lege superioris dispenset, tamen causa existat. 223.3. & 4
Cognitio causae requisita ad dispensationem non est necessaria in foro externo probandum sit adfuisse causam dispensationis. 224.5. & 6
Quomodo in foro externo probandum sit adfuisse causam dispensationis. 224.7
Si Praetor affirmet p̄cessisse causae cognitionem in foro conscientiae, optime ei credi potest. 224.1
In foro externo si in propria lege dispenset, At si causam ex facto alieno pendente alleget ad dispensandum, tamen p̄sumptionem faciat, datur probatio in contrarium. 224.2
In dispensatione legis superioris credendum est asserenti habuisse causam ad dispensandum, donec contrarium probetur. 224.3
Debet tamen declarare saltem in genere causam, aliis probabilibus est non esse credendum causam adesse. 225.4
Dispensationis expeditio non omnibus conceditur, sed aliquibus, & servatis quibusdam conditionibus, & quae haec sunt. 225.1. 15
Cum dispensatio pro foro conscientiae conceditur, committitur expedienda magistro in Theologia, vel Doctore iuris canonici, & ab ordinario probato. 225.1
Sacerdotes Societatis Iesu habent privilegium has dispensationes expediendi, quamvis non sint gradu Doctoris, vel Magistri insigniti. 225.2
Potest dispensandi relicto vno dispensante alium adire in dispensationibus concessis pro foro interno, secus pro foro externo. 225.3
Praetere debet dispensans causae cognitionem, aliis nulla est dispensatio. At dicto tamen non iurato dispensatori creditur, & explicatur aliae conditiones. 225.4
Non est necesse abolutionem sacramentalem praemitteri. 226.6
Qua ratione facienda sit commutatio in pia opera. 7
An necessarium literarum dilanandi sint. 226.8
Impedimentum dispensandum debet esse occultum. 226.9
Neque ad contentiosum forum deductum. 226.10
Quid si deductum fuit, & non fuit probatum integre, sed temperate. 226.11
Quid si plene probatum, & punitum. 226.12
Qua ratione contra impedimenti iugur conscius debet esse nullitatis prioris matrimonij. 227.13
Quid de potestate legitimandi prolem in his dispensationibus concessa. 227.14
Si pro foro externo dispensatio committitur expedienda, explicantur qualitates delegati. 227.1
In quibus causis, & quibus modis haec dispensatio concedenda sit. 227.3
Potest delegari haec dispensationes? Proponitur dubitandi ratio. 227.2
Resolvitur examinationem testium, veritatis indagacionem delegari posse, non abolutionem, neque dispensacionem, neque prolii legitimacionem. 227.4
Dispensatio per metum extorta, si causa legitima intercedat, non est irrita. 228.1
Secus si non adest causa, nisi in propria lege dispensatio concedatur. 228.2
Debet tamen dispensans absolutam voluntatem habere dispensandi. 228.3
Dispensatio per errorem, vel ignorantiam, quae tollat voluntatem nulla est. 228.1
Non est necesse mentionem facere alio tempore, negatam esse dispensationem. 230.1
Sine dispensatione nulla, ex eo quod taceas aliam ibi esse in eo materia concessam. 230.2
Resolvitur ut probabilis non esse. 231.3
Existatur, nisi prima dispensatio fuerit in praedictum tertij, quia tunc debet illius mentionem facere. 231.4
Idem est, si est necessarium, ve Princeps qualiter, & quantitate gratie intelligas, & explicatur exemplis. 231.5
Idem si necessarium est, ut impedimentum dispensandi integre cognoscatur. 231.6
Valeat secunda dispensatio sine mentione primae, quoties ad tollendos scrupulos, vel dubium secunda impetratur. 232.7
Sed quid si obtinens secundam dispensationem priori vltus non fuerit? Affirmat Sanchez priorem evanescere. 232.8
Sed probabilis est secundam esse invalidam, casu quo prima exincta non sit impedimento perpetuo. 232.9
Displicet impedimento ligatus, de beate vtriusque mentionem facere? Prima sententia negat. 232.10
Secunda probabilior affirmat. 232.11

Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars I.

Quid si habeas votum castitatis, & velis cum consanguinea contrahere, an possis voti dispensationem impetrare, tacito impedimento consanguinitatis, Resolvitur posse in aliquo casu. 233.1.2
Quid si habeas votum religionis, & castitatis. 233.1.3
Si impedimenta irritatione tolli debent, non est necessario facienda mentio illorum in impetratione dispensationis. 233.1.4
Quid si impedimentum sit aliud publicum, aliud occultum. 233.1.5
Quid dicendum in dispensatione irregularitatis, & aliarum poenarum. 234.1.6
Dispensatio saepe vitatur ex falsi expressione. 234.1
Si ex causa vera, & falsa integratur sufficiens causa dispensationi, dispensatio corrumpitur. At si vera causa allegata sufficiens est, ex falsa superaddita non vitatur dispensatio, secundum communiorum sententiam. 234.2
In casu dubio sine falsa causa allegata finalis, vel motiva, praesumitur motiva. 234.3
Quid si causa falsis testibus probetur. 234.4
Subrepto commissa in vna parte rescripti non vitatur solum rescriptum, si per ignorantiam etiam culpabilem, modo non sit crassa, subrepto commissa sit. 234.5
Vitar tamen, si ex fraude, & malitia procedatur. 234.6
Debet tamen vna pars cum alia coniunctionem habere. 234.7
Et explicatur exemplis. 235.8. & seqq.
Non perit dispensatio pro renuntiationem tacitam, nisi accipitur a concedente. 185.11. & 12
Quare si obtinuit dispensationem, ut duceret Mariam, & aliam duxit, ea morua potest priorem ducere. 185.13
Et si dispensatus ad beneficia ad nuptias transiit, non ob id cassatur dispensatio, sed mortua vxore illa uti poterit. 185.14
Dispensatione concessa ab inferiori in lege superioris, non potest illam reuocare, ut probabilis defenditur. 190.2. & 3
Quid dicendum de inferiore Praetore, an illius superior possit reuocare dispensationem ab illo factam. 190.5.

Dispensandi potestas.

Late est interpretanda, si detur personis non expressis. 167.2
Expressis personis stricte interpretanda est. 167.5
Concessa Episcopis in Trident. sess. 24. c. 6. late est interpretanda. 167.6
Idem est de potestate concessa per Iubilationem, & Bullam Cruciatam. 167.7
Quid de potestate concessa alicui eligendi Confessorem, an sit intelligenda de peccatis commissis, vel committendis. Resolvitur de commissis tantum, si in bonum ipsius concessa sit potestas. 167.8
Potest Episcopus dispensandi potestatem committere vicario generali, & speciali persona. 302.13
Disputatio.
Cum infidelibus & haereticis de rebus fidei aliquando est licita, aliquando illicita. 271.1. & seqq.
Potest esse licita, vel illicita ex fine, & quando haec contingat. 271.2
Ex parte dispensantis licita est, si doctus sit, nullaque lege positiva impediatur. 271.3
Laeicus, tamen doctus, prohibitus est dispensare. 271.4
Intelligitur prohibitio de disputatione formali. 271.5
Neque intelligitur prohibitio in casu necessitatis, vel grauis, vel evidenter vitioris. 272.6
Item intelligitur prohibitio de disputatione assumpta a laico propria autoritate. 272.7
Neque extenditur ad terras, in quibus haereticis cum Catholicis passim permixti sunt. 272.8
Ex parte audientium licita est disputatio, si cum eorum fructu fiat, & quando hoc contingat. 272.9
Qui modus seruandus sit, ut licita sit disputatio. 272.10
Dubium.
Aliud est de iure, aliud de facto: aliud speculatiuum, aliud practicum, & quae haec sunt. 162. & 3
Cum dubio speculatiuo adit iudicium practicum de recta operatione. 16.4
Operari cum dubio practico, est intrinsece malum. 17.5
Dubians speculatiue de aliquo p̄cepto, si rationabiliter dubium non deponat, obligatus est partem tutiorem eligere. 17.6
Quae sit pars tutior. 17.7
Dubius an sit res sua, si illam bona fide possidet, facta sufficienti diligentia, si vincere dubium non potest, eam potest retinere. 17.4
Suborta dubitatione debet fieri diligentia ad inuestigandum verum dominum. 18.7
Si hanc diligentiam omittas, cum dominus comparere poterat, tenentis ad restitutionem. 18.8

Index rerum

Si hanc diligentiam omittas, cum dominus comparere poterat: teneris ad restitutionem. 18.8
Si pramilla debita diligentia propendes magis rem alienam esse, aliqui affirmant te obligatum esse restituere, vel saltem dividere. Probabilis est oppositum. 18.10. & 11
Si certum tibi constat debitum contraxisse, dubitas autem an solveris, teneris solvere. 18.14
Monere debes emptorem de dubio, si rem alienam contractu oneroso. 18.13
Si a possessore bona fidei rem furto acceptisti, & dubitas an eius sit, teneris integram ei reddere. 18.11
Si titulo emptionis, vel donationis rem sub dubio furivam possederis, & facta diligentia dubium perstitit, teneris dividere inter eos, de quibus dubitas. 18.2
Teneatione de damno sequuto, cum dubitas, an illius fueris causa, con filij mandati, adiutorij &c. 19.1 & seqq.
Dubius an sua culpa perierit res deposita, vel commodata, non tenetur ad restitutionem. 19.4
& quid in foro exteno. 19.4
Si facta sufficienti diligentia dubius es de lege, vel praecepto non teneris illo. 26.1
Idem est si dubites, an se extendat lex ad aliquem casum, 26.2
Quid si dubites an sit lex vsu recepta. 26.3. & 4
Si certus es de lege, dubius autem an ob aliquam causam, eximaris, teneris. 22.5
Idem est si dubites an satisfeceris. 22.7
Quid si dubites an sonuerit 12. hora noctis ut possis cenare, vel carnes comedere? sub distinctione responderetur. 23.6
Dubitans an expleverit 21. annum, ieiunio non tenetur. 23.7
Dubius an comederis, vel biberis post 12. horam noctis, communicate non potes, secundum probabiliorum sententiam. 23.9
Dubius an obligatus sit recitare ob tenuitatem beneficii, tenetur recitare. 23.11
Excusatus es a voto, promissione & iuramento, si dubius es an ea emiseric. 23.2. & 3
Si dubius fueris de intentione, non excusatus. 24.4
Dubius, an cum ambiguitate iuraveris, eo quod metu extortum tibi sit iuramentum, non te obligat. 24.6
Dubius an expleveris septennium, non est certum te obligatum esse iudicare expleuisse. 25.3
Dubius an fueris perfecte liber ad votum, iuramentum & promissionem, credere potes non fuisse. 25.7
Dubius de materia voti, iuramenti, aut promissionis, an licita sit, teneris si superior consuli potest. Secus si consuli non potest, & virgeat tempus promissionem exequendi. 26.1. & 2

Duellum.

Duellum quid sit, expendunturque causae, ob quas honestari possit, 470.4
Ostentare vires, & voluptatem spectantibus causare insufficientis causa est. 471.5
Veritatem aliquam duello firmate non solum illicitum, sed superstitiosum est. 471.6
Vindicatio propriae iniuriae illicita est per duellum. 471.7
Defensio honoris proprii, quem videris amittere, si oblatum respicis, non est censenda sufficiens causa honestandi duellum. 471.8
Si aliquis tibi minatur mortem vel gravem iacturam honoris, vel diuitiarum, nisi duellum acceptes acceptare illud potes 471.9.
Excipe, nisi cum aliquo innocente procurrerit, ut pugnes. 471.10.
Ad evitandam mortem, ad quam es condemnatus, an licite possis duellum acceptare? tenent aliqui, & quibus defendunt. 471.11
Sed contrarium dicendum est. 471.12
Si mineris de iniusta accusatione, nisi duellum acceptes cum accusatore, poteris accepta re. 471.13
In defensionem divini honoris aliquando admitti potest duellum. 472.14
Ob terminandum bellum licet admittere duellum ex parte iusti bellantis. 472.15
Licitum est in hoc casu obligare milites, ne pugnantibus succurrant. 472.16
Enumerantur poenae impositae duellantibus absque causa legitima. 472.17
Non prohibetur sub censura quaelibet pugna sed pugna ex condito loco, & tempore determinato. 472.18
Excommunicatio, quam duellantes incurunt, est reservata virtute Trident. Absoluti potest ab Episcopo, si occultum sub duellum virtute Cruciatum, etiam publicum sit semel in vita, & semel in morte. 472.19
Quae causae excusent Principem ab hac excommunicatione incurrenda, ex eo quod duellum permittat. 472.20
Reliquae poenae praeter excommunicationem, suspensionem,

& interdictum, indigent declaratione iudicis, ut incurrantur. 472.21

E

Ecclesia

Ecclesia variis modis sumitur. 240.1
Illius membra non sunt proprie catechumeni, bene tamen haereticis, excommunicatis, & peccatores. 240.2
Ecclesiae proprietates sunt septem, & explicantur. 240.3
Sola congregatio fidelium Romano Pontifici obediens est vera Ecclesia. 241.4
in Ecclesia necessaria constituta est regula infallibilis veritatis. 241.1
Haec regula non est sola sacra Scriptura. 241.2
Haec regula in nullo alio praeter Romanum Pontificem refidet. 241.4

Electio

Electio an facta ex metu, si sit maioris mali, ut minus vitetur, cadat in vitium constantem? 243.3
Electio minoris mali comparatione maioris peccatum est non adversus electionem, sed adversus virtutem, qua cum pugnat malum electum. 243.4
Qui maius malum eligeret relicto minori, adversus illam virtutem peccaret, aduersus quam est malum electum. 244.4
Remanente vno Cardinali, in conclavi alius decederet, probabilis est non posse Pontificem ab eo eligi. 244.20

Eleemosyna.

Eleemosyna quid sit, & qua virtute procedant. 426.1
Duplex est beneficentia, corporalis, & spiritalis, & utraque explicatur. 427.2
Obligatio dandi eleemosynam est quando proximus poenitentiam necessitatem aliam subleuandam. 428.2
In extrema necessitate, ex necessitate statui, & superfluis carere teneris proximo subvenire. 428.5
Satis est probabile ex necessitate statui non esse obligationem subueniendi proximo extremam necessitatem poenitentiam. 428.6
Non es obligatus magnas diuitias pro redimenda vita particulari proximi expendere. 428.7
Pro salute proximi non es obligatus Medicos a longe vocare & medicinas exquiras afferre. 428.8
Condemnato iuste ad mortem non teneris subvenire, tamen facile possis. 428.9
Extra extremam necessitatem aliqui negant te esse obligatum Eleemosynam facere. 428.10
Sed non admittitur. 428.12. & 169.
In communi necessitate pauperum aliquando obligatis eleemosynam facere de superfluis. 429.1
Eleemosyna in propellenda proximi necessitate, eiusque malum subleuanda sita est. 429.16
In casibus in quibus obligatus eleemosynam facere, teneris solum ex charitate. 430.1
Si proximus indiget non te, sed vsu, sufficit, si vsum donos tamen non rem. 430.1
Si proximus indigens habeat alibi bona, satisfactis munerando vel vendendo. 430.2
Extremi indigentis Probabilis est te obligatum esse docere. 430.5
Idem est dicendum de patiente gravem necessitatem. 430.6
Cum obligaris mutuare, non potes lucrum cessans deducere in pactum. 430.7
Omittens dare eleemosynam cum ex charitate teneris, non tenetur ad damna. 431.3
Si Ecclesiasticus es, in omnibus casibus, in quibus laicus obligatur, obligatus mnes. 431.1
Ex bonis patrimonialibus, aut quasi, non a iure titulo obligatur clericus eleemosynam facere, quam laici. 431.5
Clericus ex patrimonialibus bonis in sui sustentationem sumens, potest ex redditibus sui beneficii tanquam in vsus, quo volens, expendere. 431.4
Idem est, si parce emendo in sui sustentationem minus minus quam insumere possit. 431.5
Beneficari tenentur ex redditibus beneficii, quae sibi sufficiunt in eleemosynam, vel pia opera expendere, sub obligatione peccati mortalis. 431.6
Quae sit grauis quantitas, quam expendere beneficarius in vsus profanos, peccatum mortale constituat. 431.7
Quae reputentur debita cuiuslibet beneficiario pro congrua sustentatione. 431.8
Pro qualitate beneficii maior, vel minor quantitas assignanda est beneficiario pro congrua eius sustentatione. 431.9

Index rerum.

Quo clericus est nobilior, & doctor, eo plus assignandum est pro congrua eius sustentatione: tamen aliqui contra sentiant. 432. 10
Non sunt facile beneficiari condemnandi, si donent consanguineis. 432. 11
Beneficiarius non est obligatus ex iustitia expendere in elemosynam quae sibi supersunt, sed ex charitate. 433. 4. & 5
Idem est de clerico pensionario. 433. p. 7. per totum
Qualiter religiosus obligetur elemosynam facere, si beneficiatus, vel Episcopus sit. 434. p. 8. per totum
Elemosyna facienda est ex propriis, in casu grauis, & extremæ necessitatis ex alienis quando patiens necessitatem habet suscipiendi. 436. 1
Quid dicendum de bonis à communitate possessis: qua ratione de illis facienda sit elemosyna ab hominibus illius communitatis. 436. 2
Quid de illicitis & turpiter acquisitis. 436. 3
Elemosynam non potest facere seruus mancipium, nisi ex consensu domini. 437. 2
Consentit tamen dominus consentire, si sibi ex assignatis ad sustentationem subtrahat, vt expendat. 437. 2. & 3
Idem dicitur de famulis. 437. 4
Proximus magnam elemosynam facere non potest, bene paruum, & suo statui conuenientem. 437. 5
Minor & pupillus similiter absque curatoris, vel tutoris consensu non possunt magnam elemosynam facere, At si faciant, factum tenet, quousque repetatur. 437. 6
Tutores & curatores ex bonis illorum, quorum habent curam, moderatas elemosynas facere possunt. 437. 7
Filius familias, etiam si pubes sit, ex bonis profectitis, aut aduentitiis non potest facere elemosynam, nisi quatenus dominus, pater praesumitur consenturus: secus de bonis cultrensisibus. 421. 8.
Religiosus superior elemosynam facere potest ex bonis quae decenti sustentationi religiosorum supersunt. Alij vero religiosi solum ex praesumpto superioris consensu. 437. 9
Vxor de bonis propriis elemosynam facere potest. 438. 10
Secus de dote, & de bonis communibus absque mariti consensu. 438. 11
Sed non procedit in elemosynam paruis, & quas aliae foeminae suae qualitatis facere solent. 438. 12
Item cum maritus est amens, vel absens. 438. 13
Deinde cum sit elemosyna ad auerendum malum, vel impetandum bonum, sed prudenter est concedendum. 438. 14
Item cum maritus bona dissipat. 438. 15
Tandem non procedit, cum parentes, vel filij ex priori matrimonio indigeant. 438. 16
Debet vxor computare in sua parte dissoluto matrimonio quae sic dedit. 438. 17
Socutere indigenti elemosyna consistente in actionibus necessariis quilibet potest. 438. 18
De quibus bonis quilibet disponere possit, si habet ascendentes, vel descendentes. 438. 19.
Elemosynas moderatas non tenetur quis computare in quinta vel tertia parte bonorum, secus excedentes. 438. 20
Elemosyna facienda est indigenti, modò non foueat eius iniquitatem. 438. 1
Vagabundis non est facienda, nisi grauius indigeant. 439. 2
Isto pauperi nulla est elemosyna, sed recipiens tenetur, vel domino, vel veris pauperibus reddere. 439. 3
Quibus distribuenda sit elemosyna, cum à testatore mandatum est in pauperes distribui, & quid de filio spurio testatoris. 439. 8
Vni tantum non potest integra elemosyna distribuenda in pauperes concedi. 439. 9.
Item neque aliis assignatis. ibid.
Executor potest suis consanguineis pauperibus elemosynam in pauperes concedere fraude cessante. 439. 10
Elemosynarum quotiores qui sint, & quae illis sint prohibita. 440. 1
Religiosi mendicantes non possunt ab ordinariis impediri, ne pro suis conuenibus elemosynam petant. 440. 3
Si nulla mercede accepta, neque indulgentiis publicatis elemosynam petas in fauorem alicuius pij operis, non indiges licentia ordinarij. 440. 4
Ipsò ordinarij potest sibi hanc petitionem prohibere, quousque confect nullam periculum subesse. 440. 5
Episcopus non potest licentiam postulandi concedere, si ex postulatione quantum sibi quaerit postulat, vel indulgentias postulat. Secus si probatae vitae, sit, neque signa quatuor sint. 440. 6
Quid in Lusitania, & Castellae regno sancitum sit de his quatuor. 440. 7
Episcopus in elemosynarum quotiores, esto exemptos, animaduertere potest. 440. 8
Err. de Castro Sum. Mor. Pars I.

Emphyteusis

Emphyteusis quid sit, & qua ratione amitti possit. 321. p. 8 per totum.

Emptor.

Emptor bonae fidei dicitur, cum nulla ratio conuincens se tibi offerat, rem emptam esse furtiuam. 18. 4
Si rem furtiuam emas, vt domino reddas, non peccas. 18. 5

Epikcia.

Epikcia quid sit, & an detur in casu dubio. 22. 1
Non licet vti Epikcia in casu dubio, si consili potest superior. 22. 2
Quando turpior consili non potest, affirmant aliqui. 22. 3
Seruanda tamen est lex. 22. 4
Epikcia licet vti non solum in casu, in quo obseruantia legis iniqua esset, sed etiam iniqua esset difficultas. 199. 3
Causa in hac interpretatione debet esse ad minus probabilis, 199. 4

Excommunicatio.

Excommunicatio lata aduersus colloquentes cum monialibus ligat beneficiarios, tamen monasteria extra diocesim existant, defenduntur vt probabile. 12. 17
Excommunicatus nulliter, non contrahit poenam suspensionis. c. 1 de sent. excomm. in 6. 136. 3
Excommunicatus extra causam fidei, si in excommunicatione per annum perseuerat, habetur pro confesso, & potest condemnari. 298. 2
Debet tamen annus computari non à die incurse excommunicationis, sed à die declarationis. Item debet esse continuus, & toto illo tempore cum potestate compendi, 298. 3
Potes nihilominus probare innocentiam. 298. 4
Hic excommunicatus extra causam fidei sic perseuerans est de haeresi suspectus. 298. 5
Suspicio hae esto leuis sit, sufficit ad indicendam purgationem. 298. 6
Excommunicati ob causam fidei, qui dicantur. 298. 7
Supradictus si per annum in excommunicatione infortuerit, tanquam haereticus est damnandus. 298. 8
Iudicis arbitrio relinquatur, quanto tempore expectare debeat post annum, vt sic haereticum condemnet. 299. 9
Quid si elapso anno contumacia comparet? Explicatur in quo debeat condemnari, 299. 10
quid si ante anni lapsum. 299. 10

F

Festum.

die Festo laborans pluries, tamen si singulis vicibus, parum, violare potest festum. 64. 7
Non tamen si est causa vt plures parum singuli laborent 64. 8

Feudum.

Feudum quid sit, & qua ratione amittatur. 324. p. 9. per totum.

Fideiussor.

Fideiussor delinquentis tenetur satisfacere creditoribus casu quo fideus non satisfecerit. 350. 16

Fidelis.

Non licet fideli cum infidelibus communicare in iuribus, & superstitioso cultu. 278. 1
Non licet Catholico infidelem ad sacramentorum receptionem. 278. 2
Si infidelis imminer peruersionis periculum, iure natura prohibita est communicatio. 278. 3
Iure Ecclesiastico prohibitum est fideli admittere non baptizatum ad sacrificium Missae, bene tamen ad orationem 278. 4
Fidelis tenetur vitare haereticum denunciatum in quacunque communicatione non necessaria. 278. 5
Enumerantur casus, in quibus videtur communicatio fidelis cum infideli prohibita. 279. 6
Familiaritas cum Iudaeis de se periculosa prohibetur. 279. 7
Alij casus solum prohibentur, cum iure natura prohibitio accedit. Excepe vnum, vel alterum. 279. 8
Eius azymorum prohibetur, si fiat ritu Iudaico, & non aliter. 279. 9
Non licet Iudaeum, vel Sarracenum ad medendum vocare nisi virgente causa. 279. 10.
Item neque medicinas ab ipso applicatas recipere. 279. 11
Ingressus in balneum eum Iudaeo, qua ratione prohibetur 279. 12
Quid de conuiuiis. 279. 13

Index rerum.

Nutrire filios Iudaeorum extra illorum domos non videtur prohiberi. 280. 14.
 Quid de famularu. 280. 15.
 Non licet Christiano Iudaeos heredes, vel legatarios facere. 280. 16.
 Quando fit peccatum mortale in supradictis casibus communicatio. 280. 17.
 Supradictae prohibitiones de solis Iudaeis intelliguntur, & ut probabilis defenditur. 280. 18.
 Quis possit in supradictorum casuum communicatione dispensare. 281. 19.

Fides.

Fidei nomen multipliciter usurpatur. 236. 1.
 Declaratur propria fidei acceptio, eiusque definitio. 236. 2.
 Fidei obiectum formale est Deus reuelans. 237. 3.
 Propositio Ecclesiae ad fidem requiritur. 237. 3.
 Explicatur quid sit haec propositio, quomodo ad obiectum formale fidei non pertineat; tamen conditio illius sit. 237. 4.
 Reuelatio diuina omnimodam habet certitudinem. 237. 1. & 3.
 Nunquam Deus potest alicui falsum manifestare. 237. 2.
 Fidei obiectum materiale debet esse non visum. 238. 1.
 Stante cognitione euidenti de alio obiecto, plures censent non posse illius dari fidem. 238. 2.
 Probabilis est oppositum. 238. 3.
 Est euidenter credibile. 238. 1.
 Non est necessarium ut quis fide diuina credat cognoscere euidenter fidei credibilitatem. 239. 3.
 Fidei obiectum nullum aliud est praeter contentum in Symbolo Apostolorum, factis litteris, & Apostolicis traditionibus. 239. 1.
 Nulla veritas credenda proponitur fidelibus necessaria ad salutem, quae Apostolis incognita fuerit. 239. 3.
 Fides refidet potentiae intellectiuae, & est habitus practicus, & speculatiuus. 249. 1.
 Fides alia est perfecta, alia imperfecta, alia viua, alia mortua. 249. 2.
 Ad fidei assensum aliquis habitus in voluntate requiritur. 250. 3.
 In Angelis, primis nostris parentibus refidet fides Dei vnus & trinus. 250. 4.
 In damnatis nulla est supernaturalis fides. 250. 6.
 In beatis neque quoad actum; neque quoad habitum fides refidet. 250. 7.
 Secus in animabus Purgatorij. 250. 8.
 In haereticis non manet fides. 250. 9.
 Fidei actus expostulat iudicium intellectus de euidencia credibilitatis rerum fidei. 250. 1.
 Ex parte voluntatis praerequirat piam affectionem. 250. 2.
 Explicatur ad quam virtutem supradicti actus pertineant. 251. 3.
 Fidei actus non solum est supernaturalis quoad modum, sed etiam in sua substantia. 251. 4.
 Si fiat a peccatore est meritorius de congruo, si ab homine iusto, de condigno. 251. 5.
 Fides initium est nostrae salutis. 251. 6.
 Fides in habitu, siue in actu omnibus est necessaria ad salutem, necessitate mediij. 251. 2.
 Diuersimodè adulti, & paruuli est fides necessaria. 251. 3.
 Propositur obiectio de nutritio in aruis, & fit illi satis. 252. 4.
 Fidem actualem aliquorum mysteriorum debet quis habere. 252. 1.
 Ante promulgationem Euangelij necessaria, & sufficiens erat fides explicita de Deo, & implicita Christi mediatoris. 252. 2.
 In quo implicita Christi cognitio consistat. 252. 3.
 Facta promulgatione Euangelij explicita notitia Trinitatis, & Christi necessaria est ad salutem, necessitate praeepti, non tamen mediij, ut probabilis defenditur. 252. 4. & seqq.
 Quae in Symbolo Apostolorum continentur, quilibet Christianus obligatus est ex praeepto explicitè credere. 253. 1. & 3.
 Explicatur quae notitia horum sufficiat. 254. 5.
 Quid de sacramentis, de operibus misericordiae, de praeeptis Decalogi, & Ecclesiae. 254. 6. & seqq.
 Quae scientia in Praelatis & pastoribus debet esse, horum mysteriorum fidei. 255. 11.
 Fidei supradicta mysteria tenetur fidelis addiscere, cum primum vsum rationis habet. 255. 1.
 Ab illo tempore tenentur parochi, parentes, domini sibi subditos docere. 256. 2.
 Potest Episcopus obligare supradictos, ut suo muneri satisfaciant, sub excommunicationis pena. 256. 3.
 Possunt dari ignorantia inuincibilis horum mysteriorum. 256. 4. & seqq.

Qualiter cum ignorante se debeat gerere Confessarius. 256. 7.
 Fidei actum obligatur quis aliquando exercere. 257. 1. & seqq.
 In primis infideles obligantur, cum illis fides sufficienter proponitur. 257. 4.
 Fideles cum rationis vsum attingunt, illisque sufficienter mysteria fidei proponuntur. 257. 5.
 Nullus infidelis tenetur praebere auditum cuiuslibet praedicanti. 258. 7.
 Neque tenetur ei assensum praebere, quousque probet fidem quam praedicat esse euidenter credibilem. 258. 8.
 Quilibet infidelis, Maurus & haereticus dubius, an secutus procedat, tenetur inuestigare veritatem, alioquin cuius reus est. 258. 9.
 Non omnibus fidelibus aequalis propositio sufficit ad credendum. 258. 10.
 Quae propositio sufficiat infidelibus, & quae fidelibus ad credendum. 258. 11. & seqq.
 Fidei externae confessionis duplex est praeeptum, aliud negatiuum, aliud positiuum. 259. 1.
 Praeeptum negatiuum semper obligat. 259. 2.
 Distinguitur duplex negatio, directa & indirecta. 259. 1.
 Saepe negare te esse Christianum, clericum, religiosum, pro negatione nationis usurpatur. 259. 4.
 Praeeptum affirmatiuum fidei aliquando obligat, 259. 5.
 Obligat te infidelem, cum fides tibi sufficienter proponitur. 259. 6.
 Item obligat, cum talis confessio est necessaria ad defensionem fidei. 259. 7.
 Item cum necessaria est, ut aliqui in fidei confessione perseverent. 260. 3.
 Extra supradictos casus non apparet, quando obliget confessio fidei praeeptum positiuum. 260. 9.
 Si generaliter de fide examineris, non tenentur semper illam fateri, sed aliquando. 260. 2.
 Si in particulari rogeris, non licet tibi negare, neque cum aequiuocatione respondere, ita vt appareas fidei negare. 260. 3.
 Secus si responsonem declinare potes, quin negator appareas. 260. 4.
 Non est negatio fidei fugere tyrannum. 260. p. 15. per totam.
 Nullo modo vti licet verbis, vel factis quae spectatis circumstantiis nullam aliam significationem habeant praeter cultum falsae religionis. 261. 3.
 Potes vti vestibus, & signis propriis infidelium, vel haereticorum, ut fidem occultes, cum non vegit praeeptum fidei confiteri. 262. 2.
 Sed non licet vti vestibus, & signis institutis ad falsae religionis professionem. 262. 3. 6. 7. 8.
 Cibis vti transiens per terras infidelium vti potes: si ab illis que graui iactura eos respuere non possis. 263. 9.
 Licet tibi templa Gentilium, vel haereticorum ingredi, ob cuiusdam obsequij ciuili exercitium. Secus in signum falsi cultus. 263. 10. & 11.
 Concionibus haereticorum assistere licet, si causa viget, qualis non est sola curiositas. 264. 2.
 Vbi Princeps generaliter imperat omnes assistere in cultum falsae sectae, ut in Anglia, nequaquam licitum est. 264. 13.
 Non licet Eucharistiam de manu haereticis accipere, neque matrimonium coram illo ex praeepto Regis celebrare. 264. 14.
 Coniuuiis nuptialibus licet assistere, & contrahentibus bene precari. 264. 15.
 Omittere signum ex praeepto Regis impositum ad signandum te fidelem esse licet tibi. 264. 15.
 Fidei professionem facere obligat aliquos Trident. 265. 1. 19.
 Obligat, inquam, prouisos de beneficijs curam animarum habentes. 265. 3.
 Item canonicos, & dignitates Ecclesiarum cathedralium. 265. 4.
 Item praelatos regulares quorumcumque ordinum, tamen ex consuetudine in aliquibus religionibus excusentur. 265. 5.
 Item docentes artes liberales. 266. 6.
 Si obtento canonicatu, vel beneficio professionem, feceris aliqui te excusant a professione facienda, si similes canonicatum, vel beneficium obtineas. Probabilis est oppositum. 266. 7.
 Vnica fidei professione pluribus titulis satisfacere potes. 266. 8.
 Quis modus seruandus sit in professione facienda. 266. 9.
 Fieri possit per procuratorem, affirmatur ut probabilis. 266. 10.
 Limitatur doctrina a Sanch. in Episcopis, sed non videtur approbanda. 266. 11.
 Afferenti se fidei professionem fecisse credendum est. 266. 12.
 Ex bulla Pij IV. & V. variae sunt poenae impositae omitterentibus fidei professionem. Sed non videtur receptae. 266. 13.
 Tridentinum imponit priuationem fructuum, & possessionum beneficij.

Index rerum

beneficij decernit non suffragari. 266. 14
 Explicatur quid sit possessionem non suffragari. 267. 15
 Nulla expectata sententia teneat sic omittens fructus restituere, secundum probabilem sententiam. Probabilis est requiri sententiam declaratoriam criminis. 267. 16
 Inquiritur si culpabiliter omittens fidei professionem. 267. 17
 Sub nomine fructuum in hac pena non veniunt distributiones quotidianae, neque anniversaria. 267. 18
 Quibus sit faciendi fructuum restitutio. 267. 19

Filius.

Filius in casu dubio legitimus est reputandus. 19
 Praecedens ordinem, aut beneficium, reputandus est legitimus dum de contrario non fuerit infamatus. 29. 4
 Filius viduae, quae a contracto matrimonio peperit, reputandus esse filius mariti, qui actualiter in possessione matrimonij est. 20. 7
 Ille est filius legitimus, qui nascitur ex vxore in domo mariti cohabitantis simul. 20. 8
 Ex tractatu parentum sumitur sufficiens signum ad reputandum filium legitimum. 20. 9
 Quarta ratione nominatio constituit sufficiens signum reputandi filium legitimum. 20. 10
 In alicuius coniecturis fulcra est signum legitimisationis. 20. 11
 Ingenio illius tanquam filij facta a parte significat esse eius filium. 20. 22
 Si uia coniectura non praebet sufficientem probationem, alicuius aduentus probari potest. 20. 13
 Quibus modis exeat filius a parria potestate. 32. 5. 4
 Haec res per hereticorum nulla poena corporali ob delictum parentum afficitur. 361. 1
 Non priuantur bonis propriis, neque potestate succedendi in maioratu. 361. 2
 Non successione auctorum, aliorumque consanguineorum. 361. 3
 Bonis parentis haereticus omnino priuantur. 361. 4
 Exiit iure naturae debita alimenta. 361. 5
 Contrahunt irregularitatem. 361. 6
 & inhabilitatem ad Ecclesiastica beneficia, & pensiones. 361. 7
 Item ad officia publica. 361. 8
 Excedunt aliqui hanc poenam ad beneficia acquisita antequam patet declaratur haereticus. Sed non admittunt excoisio. 361. 9
 Penam infamiae non contrahunt, tamen si aliqui consentiant. 361. 10

Filius haereticus in contumaciam damnati non contrahunt has poenas. 362. 12
 Filius ante, siue post commissum delictum, contrahunt ut poenas illis proprias, Variè examinatur, & sub distinctione respondetur. 362. 14
 Filius parentis committentis crimen laesae maiestatis humanae priuantur successione parentis, & aliorum extraneorum. 364. 1
 Filius obicitur legitimam in bonis matris. 364. 2
 Non priuantur filij donatione inter viuos. 364. 3
 Bene tamen donatione causa mortis. 365. 4
 Contrahunt infamiam filij, sed non filiae. 365. 5
 Suis poenis comprehenduntur filij emancipati, spuij post delictum parentum geniti, non antea. 365. 6
 Non comprehenduntur clerici, neque nepotes. 365. 7
 Filius factus dubium est, an comprehendatur. 365. 8
 Filiae D. doctores consent supradictas poenas consuetudine abrogatas esse. 365. 9
 Cuius tamen quo contrahuntur, debet crimen esse aduersus Imperatorem, Regem, aut eius lateri assidentem. 365. 10

Fiscus.

Fiscus vendicat rem cum augmento illi coniuncto, solutis expensis, scilicet cum augmento separato. 343. 8
 Quid de fructibus perceptis. 343. 9
 Quando censetur possessor fructus mala fide consumere, ut possit filicus eos vindicare. 343. 10
 Nullo modo potest filicus vindicare fructus, qui ex re percipi poterunt. 343. 11
 Erripit, nisi possessor in iusto titulo rem a delinquente accepit. 343. 12
 Qualiter filicus renouet alienationes factas in sui fraudem. 343. p. 2. per totam.
 Tenetur satis facere omnia debita delinquenti contracta ante delictum, si publicet eius bona. 349. 1
 Si publicet partem, pro parte tenetur. 349. 2
 Filio innotuit omnis probandi debita contracta esse post delictum. 149. 4
 Satisfacere debet creditoribus, quos constat tales esse facta sumaria in informatione. 340. 95
 Debet satisfacere pro viribus bonorum confiscatorum, & non vicia, tamen si non consecerit inuentarium. 349. 6
 Item debet satisfacere ex bonis confiscatis, & incorporatis, non ex bonis postea confiscandis. 349. 7

Item ex bonis sitis in illo territorio, vbi adsunt creditores 249. 8
 Debet item satisfacere prius fisco, quam fideiussor delinquentis. 350. 9
 Fiscus conueniri potest via executiua, si delinquens eadem conueniri poterat. 350. 10
 Fiscus prius creditoribus, quam sibi pro expensis factis satisfacere debet. 350. 11

Forma.

Forma quid sit, & quatuorplex. Alia est substantialis, alia accidentalis. 132. 1
 Quomodo cognoscatur, an sit substantialis, vel accidentalis. 132. 2
 Non est substantialis, cum datur potestas, & praecipitur apponi, quod de iure inest. 132. 3
 Hinc Episcopus excommunicatus non seruata forma praecripta cap. 1. de sent. excomm. in 6. valide, esto illicite excommunicatus. 132. 4
 Processus factus omisso iuramento valet. 132. 5
 Item habenti potestatem audiendi confessiones, si superior praecipiat, ne audiat fornicatorem valet confessio, esto illicite faciat. 132. 6
 Quid cum committitur tibi facultas, vt facias actum ex consilio peritorum, & omittis consilium. 132. 7
 Quid si statutum mandet fieri actum certo loco, & tempore. 132. 8
 In casu dubio sine forma substantialis, vel accidentalis substantialis debet praesumi. 132. 9
 Omisio leuis formae substantialis reddit actum nullum. 135. 2
 Ad vnguem est forma seruanda. 135. 3

Fuga.

Fugere tyrannum in Christianos saeuientem, ne te de fide examine, illicite. 260. 1
 Aliquando licitum est non fugere, tamen si periculum vitae imminet. 260. 2
 Regulariter obligaris te occultare, & dissimulare, & quando hoc contingat. 260. 3
 Pastor & praetor fugere potest, si ouibus suis prouisum non sit. Secus si illius praesentia grauius oues indigeant. 260. 5

Furtum.

Furtum non committit extremam necessitatem patiens, & aliena surripens. 435. 1

H

Haereticus, & Haereticus.

Heresis quid sit. 286. 1
 Quilibet ignorantia excusat ab haeresi, iure Ecclesiastico punita. 287. 3. & 4
 In foro externo allegans ignorantiam non creditur. 286. 5
 Si moneatur quis ab Episcopo, Inquisitore, alioque viro docto de suo errore, reputandus est in foro externo & interno haereticus. 287. 6
 Qua ratione protestatio fidei excuset ab haeresi. 287. 7
 Dubitans in fide haereticus est. 288. 9
 Circa obiectum fidei sufficienter propositum non potest esse opinio. 288. 11
 Haereticus est dissentiens speciali reuelationi sufficienter proposita. 288. 14
 Examinatur, an incidat in poenas haereticis postas. 288. 15
 Dissentiens a fide verbo, vel facto, sed mente illam retinens non incidit in poenas haereticorum, neque est proprie haereticus. 289. 16
 In foro externo alleganti hanc fictionem non creditur. 289. 17
 Negans propositionem theologiam haereticus praesumitur. 289. 19
 Ad committendam haeresim non requiritur Baptismus, bene tamen ad haeresim ab Ecclesia punibilem. 289. 20
 Haereticus interius tantum consummata poenis Ecclesiae non subicitur, vt probabilis defenditur. 289. 1.
 Quibus in casibus non est censendus qui haereticus exterior 290. 4
 Haereticus alius est affirmatiuus, alius negatiuus 290. 5
 Haereticus credens qui repurretur. 291. 1
 An bis audiens concionem haereticam condemnandus sit, vt illi credas, distinctione resolutur. 294. 2
 Item receptor, de sensor. 294. 4. & seqq.
 Omittens denuntiare, vel capere haereticum, cum ex officio non tenetur non dicitur fauor. Secus si ex officio, vel mandato. Inquisitorum tenetur. 294. 7
 Non desunt qui existiment se fauorem haereticum non esse, esto foueas, si tamen non foueas animo fauendi haeresi. 295. 8
 Operarium est probabilis, modo auxilium cedat in haeresi fauorem. 295. 9
 Quid si auxilium haeretico praestigisti, vt a iustitia liberares & non obtinisti? adhuc censendus es fauor haereticum in probabili

DE STRO
 ALAD
 TOM.
 LIB.

Index rerum.

- Probabili sententia. 295. 10
 Probabilis est oppositum. 295. 11
 An sufficiat fauere heretico presumpto, vt fauor heretici dicaris. 295. 12
 Excusatio à fauoria esse confanguineum, vel affinem hereticum cui fauet. 295. 13
 Hereticorum fautores quibus penis afficiantur. 296. 1
 An illas incurrant, antequam notati sint, & in excommunicatione per annum infoduerint. 296. 2
 Fauor hereticorum contrahit suspicionem heresis pro qualitate fauoria. 296. 3
 Arbitrio iudicis est puniendus. 296. 4
 Episcopus negligens in puniendis hereticis, vt fauor illorum est puniendus. 296. 5
 Ciuitates Episcopali dignitate sunt priuandæ. 296. 6
 Domini temporales requisiti, si per annum negligentes fuerint priuantur dominio, & aliis committitur. 296. 7
 Heretici afficiuntur ex communicationis pena. 297. 1
 Hæc excommunicatio non conficitur hereticum vitandum, quouque denunciatus sit. 297. 2
 Quid si declares aliquem esse hereticum, an eo ipso vitandum sit. 297. 3. & seqq.
 Hereticus absolutus in foro conscientie non excusatur subire iudicium fori externi. 305. 3
 Hereticus priuatur officio, & muneribus sacris item Ecclesiastica sepultura, si notorius sit. 310. 1
 Non solum publicus hereticus, sed occultus est irregularis. 310. 2
 Ab hac irregularitate ex delicto occulto proveniente probabilis est Episcopum absolueri posse. 310. 3
 Hereticus item est infamis, si eius delictum notorium si notuerit facti, vel iuris. 310. 4
 Item hereticus inhabilis est ad beneficia publica. 310. 1
 ab Hæresi absolutus, & Ecclesie reconciliatus, si publicum fuit delictum, nequit beneficia Ecclesiastica obtinere, nisi in irregularitate dispensetur Si occultum fuit delictum, probabile est non fuisse impeditum. 310. 2
 Beneficiis tunc obtentis plures Doctores affirmant non esse priuatum ipso iure, sed venire priuandum. 310. 3
 Probabilis est oppositum. 311. 4
 Requiritur tamen sententia declaratoria criminis. 311. 5
 Huius priuationis expeditur multiplex effectus. 311. 6
 Sed quid si ex toto corde hereticus conuertatur Proponuntur variae sententiæ non esse beneficiis priuandum. 311. 6
 Quid sentendum sit. 312. 8
 Priuatur hereticus aliis officiis, & publicis muneribus. 312. 9
 Quia ratione pena confiscationis bonorum afficiatur hereticus. 312. tota disp.
 Vide v. *Confiscatio*,
 Spectato iuris rigore nunquam hereticus hanc penam vitare potest. 348. 1
 Ex misericordia remitti potest, si antequam denunciatus, vel accusatus sit peniteat. 348. 2
 Secus vero dicendum existimo, si post publicata dicta testium misericordiam expostulet. 348. 3
 Facta confiscatione liberatur hereticus à satisfatione exhibenda creditoribus, tamen ad pinguiorem fortunam deueniat. 350. 12
 At si confiscatio non fuit omnium bonorum, sed partis, pro illa parte tenetur hereticus, satis facere. 350. 13
 Si ex gratia Principis reddita sunt bona delinquenti, tenetur satisfacere creditoribus. 350. 15
 Hereticis sunt alia: penæ præter confiscationem impostæ. 351. p. 26
 Est enim pena imposita incapacitatis testandi, sed non est testamentum nullum, sed annullandum. 351. 1
 Secundo priuatur hereticus successione ex testamento, vel ab intestato. 351. 2
 Hereticus durante hæresi, restituere debet hereditatem hereditibus ab intestato, ex communi sententia, quæ difficultatem habet. 351. 5. & seqq.
 Hereticus Ecclesie reconciliatus capax est hereditatis & legati. 352. 7
 Bene potest hereticus hære ditatem repudiare. 352. 8
 Legato alimentorum capax est hereticus, quia non publicatur. 352. 9
 Communis sententia tenet eandem incapacitatem habere hereticum respectu donationis, vt habet respectu legati. 352. 10
 Spectato iuris rigore contrarium est probabilis. 352. 11
 Tertio punitur hereticus, vt eius filij eximantur à patria potestate. 353. 1
 Non potest filio impuberi pupillariter substituere. 353. 2
 Neque obligatus est filius parenti heretico alimenta præbere extremam necessitatem. 353. 14
 Hereticorum fautores hæc pena non afficiuntur. 353. 15
 Quarto punitur hereticus priuatione domini in seruos, sed non habet locum hæc pena ante sententiam declaratoriam criminis. 353. 16
 Quinto punitur amissione cuiuslibet iuris, & obligationis, sed requiritur sententia declaratoria criminis. 353. 19. & 20
 Debitoribus vero non eximuntur à debiti obligatione, sed transit in fiscum. 354. 11
 Sexto heretico seruanda non est fides, neque securitas promissa subintelligitur à priuata persona; non publica. 354. 22
 Septimo destruitur eius domus, in qua conuenticula fecerit, vel se occultauit. 354. 25
 Rursus hereticis poena ceteris imponitur. 354. 1
 Hanc penam potest Episcopus cum Inquisitoribus mitigare. 354. 2
 Qualis debet esse carcer, ad quem hereticus condemnatur. 354. 3
 Post condemnationem mitigatio penæ penes solum Inquisitorem generale in Hispania refidet. 354. 4
 Hereticis item imponi potest poena mortis. 354. 8
 De facto imponitur hereticis impenitentibus, & pertinacibus. 354. 13
 Item hereticis negatiuis, hoc est, fictione iuris impenitentibus. 354. 4
 Item diminuto consenti. 354. 5
 Item si in iudicio manifestet errores, & postea neget. 356. 6
 Deinde si sit relapsus. 356. 6
 Quis sit relapsus explicatur. 356. 8
 Hereticis relapsus danda sunt sacramenta. 357. 14
 Hæresiarchæ tradendi sunt brachio seculari, qui probent. 357. 16
 Probabilis est spectato iuris rigore oppositum. 357. 17
 Heretici conuersi ante sententiam debent ad reconciliationem admitti. 357. 18
 Si post sententiam conuertuntur, admittendi non sunt. 357. 19
 Quid de illo, qui iam in tabulata sperans audire sententiam conuertitur. 358. 20
 Hereticis, item poenitentibus, in signum delicti commissi, & poenitentiam acceptam saccus benedictus imponitur. 358. 1
 Hereticus poenitentiam implere omittens, non debet vt relapsus condemnari. 358. 3
 Hereticus si falsus sit heresim, ex illa confessione condemnari potest. 357. 1
 Debet tamen confessio esse specialis, quæ specialem heresim declaret. 357. 2
 Si reuocet confessionem incontinenti, vel probet ex errore falsum esse valida est reuocatio. 357. 3
 Reuocatio non incontinenti facta, neque errore probato, non excusato alij contra sentiant. 357. 4
 Hereticus obligatus est veritatem fateri, cum à iudicibus fidei interrogatur. 357. 1
 Si testibus confessus conuictus est, & ob hanc causam morti damnatur, tenetur crimen fateri esto ex tali confessione mortem non euenit. 357. 2
 Crimen falso impostum possitne fateri; Examinatur de delicto Doctoribus remittitur. 357. 3
 An ob vitanda grauius tormenta possit quis crimen falsè impostum; Proponitur dubitandi ratio. 357. 4
 Approbatur, vnicui casu excepto. 358. 5
 Hereticus absens contumax qua ratione cauendus sit. 358. 1
 Ad huius defensionem admittitur excusator. 358. 2
 Quæ bona huius absentis sequestrantur. 358. 3
 De reo mortuo intra annum, neque eius delictum plene probatum, sistit iudicium, neque ulterius ad condemnationem proceditur. 358. 4
 Hereticus defunctus damnari potest. 358. 1
 Vt defunctus hereticus damnatur, debent adesse claræ, & lucidæ probationes. 358. 2
 Quæ sint huius claræ probationes. 358. 3
 Pendente processu, si moriatur reus, memoria non damnatur, nisi ad sint claræ probationes. 358. 4
 Si in excommunicatione ob causam fidei per annum infoduerit, puniri potest. 359. 1
 Aduersus fautores hereticorum non proceditur post mortem. 359. 2
 Ad condemnationem defuncti heretici citari debent filij, & heredes. 359. 7
 Non tenentur hi comparere per se, sufficit si per procuratorem. 359. 8
 Quilibet volens defendere defunctum hereticum admittitur. 359. 9
 Facto processu reus absolendus est, vel condemnandus neque causa haberi potest in pendenti. 359. 10
 Possitne procedi aduersus hereticum defunctum, esto delictum non sit eius hæresis probata? Affirmatiuè respondetur. 359. 11.
 Dum causa agitur, bona non sunt sequestranda à retris possessoribus.

Index rerum.

festoribus. 399.12
Firmo processit, & hæresi plenè probata damnandus est, & eius bona fisco applicanda. 399.13
Si tamen comprobatur delictum, neque separatur breui probationem, absolutus est reus. 399.14
Si hæreticus in extremis penitentiam expostulauit, nunquam est damnandus. 399.15
Quo tempore præscribitur ne, contra defunctum procedi possit. Probabilis est quadriennio præscribi. 399.16

I

Iactantia

Iactantia si sit de obiecto malo peccatum est. 72.1
Si de dexteriori, alisque circumstantiis peccati extrinsecis iactatis, idque audientes intelligant, excusari à graui peccato potest. 72.2
Si alius re de peccato laudet, & laudes acceptas peccas. 72.3
Idem est si tu alium laudas, vel quod non commiseris, exprobras. 72.4
Indomitis naturalibus immoderata iactantia per se est veniale peccatum. 72.6
Aliquando est mortale, vt si in damnum terrij vergat, 73.7
Omnino ab hominibus estimationem, & gloriam ex virtute aliquando licet. 73.8
Humana laudes propter se appetere illicitum est. 73.9
Quid dicendum, si ob gloriam humanam captandam fingeres opera virtutis. 73.10

Ieiunium

Concedens sæpe die ieiunij, tamen singulis vicibus parum, violare grauius ieiunij præceptum potest. 64.5
Intemperanter sapius comedens, peruenire potest ad mortale. 64.6
Qui causa est, vt plures die ieiunij modicum accipiant, non peccat mortaliter. 64.9
Non potest sumere ientaculum manè vbi ieiunium obligat, tamen nocte perueniturus sis ad locum, vbi ieiunium non obligat, esto contra teneat aliqui Doctores. 65.10
Cum manè deobligatus fuisti à ieiunio, non teneris vespere illud seruare, defenditur vt probabilis. 65.11

Ignorantia

Ignorantia quid sit. 47.1
Alia est vincibilis, alia inuincibilis, & qualiter differant. 47.2
An debeat ignorantia vincibilis, quæ non sit crassa & supina, excusari. 48.3
Triplex ignorantia culpabilis distinguitur. 47.4
Quando dicatur vincibilis. 48.5
Quantum rerum censetur habere ignorantiam inuincibilem. 48.6
Parochianus ignorans festa, & ieiunia in hebdomada occurrentia, quando censetur habere ignorantiam inuincibilem. 48.7
Ignorantia vincibilis non excusat culpam, illam tamen minuit. 49.1. & 2
Probine hæc ignorantia ex mortali veniale facere. 49.3
Ignorantia inuincibilis legis imponentis penam à peccato excusat. 49. ibidem. 2
Idem est, si adest ignorantia facti. 50.3
Quid dicendum si solum ignotas penam à lege impostam. 50.4
In centenis excusat. 50.5
& probabile est ad irregularitatem extendi. 50.6
Item ad alias penas delicti grauitatem secundum se excedentes est probabile extendi. 50.7
Si lex petat scientiam, præsumptionem, aut temeritatem ad incurrandam, penam, ignorantia ab illa excusat. 51.2
Allegari potest ignorantia excusans à legis transgressione in foro externo. 51.2
Qualiter ignorantia probanda sit. 52.4
Iuramentum nõ sufficit ad ignorantiam probationem, si alia via ignorantia probari potest. Et quid specialiter in lege sufficienter promulgata. 52.5
Ignorantia facti sufficienter probatur iuramento. 52.7
In fidelitas, & infidelis.
Quid sit infidelitas, & quomplex. 267.1 & seqq.
Probabilis est non distingui essentialiter Iudæismum, paganismum & hæresim. 268.4
An satisfactas confessioni, si dicas de deserere fidem, quin declares paganismum vel Iudæismum, vel hæresim fecisse. 268.8
Comprehenditur sub his tribus omnis infidelitas. 268.8
Quid de apostata dicendum est. 269.10
Hæresis est omnium grauior infidelitas, tamen paganismus magis extendatur. 269.11
Infidelis habere potest ignorantiam inuincibilem mysteriorum Trinitatis, & Incarnationis. 269.11
Cura quodlibet mysterium lumine naturæ notum potest

esse ignorantia inuincibilis. 269.2
Cum hac ignorantia potest culpabiliter aliis erroribus inuolui. 269.3
Propositus obiectio, an hic peccet contra fidem, & illam perdat. 269.4
Fit satis tali obiectio. 269.5
Infidelis multa bona opera moralia præstare potest. 270.2
Infideles non subditi nequaquam compelli possunt ad audiendam fidem. 270.3
Subditi infideles compelli possunt à Principe Christiano, non est improbabile. 272.4
Probabilis est oppositum. 272.5
Compelli possunt infideles, ne prædicatorem legis Euangelicæ impediatur. 273.6
Quid si non fiat resistentia blasphemis, & irrisione, sed sola expulsiõne prædicatoris? Proponitur dubitandi ratio. 273.7
Probabilis est posse compelli. 273.8
Licitum est Ecclesiæ mittere prædicatores militibus associatos, ne illis iniuria fiat. Cauendum tamen ne sit aggressio, & violentia. 273.9
Infidelis hæreticus tamen per iniuriam baptizatus, compelli potest ad recipiendam fidem. 274.1
Reliqui infideles cogi non possunt. 274.3
Qua ratione indirecte possit Ecclesia, & Princeps sibi subditos ad fidem compellere. 274.4 & 5
Infidelem non subditum sola lege charitatis tenetur Princeps, & Ecclesia ab errore remouere, at subditum specialiter tenetur. 275.1
Si errores infidelium non sunt contrarij rationi naturali sed solum nostræ fidei, non possunt cogi à Principe, vt illos deserant. 275.2
Non potest Princeps Christianus cogere infideles non subditos, vt errores contrarios rationi naturali deserant, & ob hanc causam eos oppugnet. 276.4
Excipiuntur peccata directe nociua nostræ fidei, & religioni. 276.5
Infideles baptizati priuari possunt, & de facto priuantur dominio, & iurisdictione in fideles. 277.1
Infideles Christiano Principi subiecti non possunt in Christianos iurisdictionem habere. 277.2
Infidelis subditus Christiano Principi priuatur dominio serui eo ipso quo seruus ad fidem conuertatur. 277.3
Supradicti infideles subditi Christiano Principi priuantur facultate fidelium. 277.4
Filius infidelis si baptizetur, liberatur à patria potestate. 277.5
Infidelis Princeps Christiano Principi non subiectus nequaquam priuatur potestate gubernatiua in fideles. 277.7
Excipitur, nisi adit periculum peruersionis. 277.7
Quid dicendum de potestate dominatiua? Plures censent priuari infideles in seruos fideles. 278.8
Contrarium est dicendum. 278.9
Ratione periculi peruersionis, si proximum, & morale sit, excipi poterit seruus à seruitute. 278.11
Infidelis non baptizatus, nostram fidem & religionem directe offendit, iudicibus fidei subditur puniendus. 400.1
Idem est si contra nostram fidem, & suam delinquat. 400.2
Qui communiter reputatur baptizatus, si aduersus nostram fidem delinquit, punitur. 400.3
Ab Inquisitore simul cum ordinario puniendus est. 400.4
Iniuria.
Quando teneatur quis eam remittere, & signa remissionis præbere? Et quando veniam expostulare. 419. p. 6. per totam.
Vide verb. *Charitas.*
Inquisitio.
Inquisitio duplex est generalis, & specialis. 368.1
Quid ad vtrumque requiratur. 368.2 & 3
Ex iudicibus indicis non est capiendus reus. 368.4
Inquisitores.
Aduersus non exequentes penitentias procedere possunt. 368.2
Accusari possunt, tamen multi contrarium sentiant. 370.1
Grauis causa ad hanc reuelationem expostulatur. 370.2
Quis debeat cognoscere de causa reuelationis. 371.3
Inquisitor est præcipuus iudex in causa hæresis, qui de ea cognoscit, & de illi annexis. 378.1
Est iudex delegatus, non ordinarius. 378.2
Electi Inquisitores ab aliis Inquisitoribus sunt Sedis Apostolicæ delegati, vt probabilis defenditur. 378.3. & 4
Inquisitoris potestas ad omnes extenditur. 379.5
Excipiuntur Episcopi, sed possunt delicta testium aduersus eos recipere, vt Pontificem consulant. 379.6
Excipiuntur Legati, Nuntij, aliique Sedis Apostolicæ officiales. 379.7
Excipiuntur ipsimet Inquisitores. 379.8
Alij excipiunt Regem, sed immerito. 379.9
Inquisitores procedunt in causis suorum familiarium priuatiuè. 379.10
Penitentiam

DE
STRO
ALAD
TON,
I II

Index rerum.

Penitentiam cause criminales, & civiles non subdantur In-
 quisitoribus, sed iudicibus propriis, 389. 11
 In regno Aragonie lata est Inquisitorum potestas. 389. 12
 Vices suas possunt Inquisitores alius committere. 389. 13
 Commissarii ab Inquisitoribus electi non possunt alios sub-
 delegare. 381. 14
 Plures Inquisitores pro vna provincia electi possunt simul &
 separatim procedere. 381. 15
 Excipe, nisi Pontifex aliquem pro speciali causa designasset.
 381. 16
 Iurisdicatio Inquisitoris morte delegantis etiam re integra non
 expirat. 381. 17
 Quod intelligitur, esto delegatio esset facta ad beneficium
 Pontificis. 381. 18
 A solo pontifice iurisdicatio Inquisitoris reuocari potest.
 381. 19
 Quid dicendum de Inquisitoribus electis ab Inquisitore ge-
 nerali: Non possunt, in qua, absque legitima causa remoueri,
 aut alio transferri. 381. 20. & 21
 Expenduntur cause, ex quibus hæc remotio, seu translatio fie-
 ri potest. 381. 22. & 23
 Explicatur quis possit tum sæculares Inquisitores, tum religio-
 sos punire. 382. 24
 Inquisitor attingere debet quadagesimum annum, in Hispania
 sufficit si attingat trigessimum. 382. 25
 Expenduntur alie qualitates Inquisitoribus requisitæ.
 382. 26
 Sufficit, si trigessimum annum attingant. 382. 27

Inuidia.

 Inuidia quid sit. 456. 1
 De bono alterius dolere & tristari potest absque inuidia,
 456. 2
 Tristari de bono alterius, quia tibi bonum proprium dimi-
 nit, est inuidia, & peccatum ex genere suo mortale. 456. 3
 Non deest qui sentiat inuidiam solum esse mortale, cum
 ex illa moueris ad iniuste remouendum proximi bonum.
 456. 4
 Non admittitur. 456. 5
 Sæpe inuidia est veniale peccatum. 456. 6
 Est vnum ex vitiis capitalibus. 456. 7

Iuratio.

 Irritatio actus sepe inducitur non vt pena, sed vt forma &
 quando hæc contingat. 126. 2
 Quæ sit irritatio: quotplex, & an lex irritans dicatur pena-
 lis, vel fauorabilis. 131. p. 7. per totam
 Duplex irritatio contingit, vel ipso facto, vel expectata
 sententia. 130. 2. ibid.
 Non irritatur actus eo solum quod sit prohibitus. 132. 2
 Et quid dicendum in nostro regno. 132. 3
 Si iuratio succedit actui iam facto ob omissionem formæ
 accidentalis, non habet effectum quousque à iudice decla-
 ratur. 133. 1
 Quando irritatio comitatur actum, vel illum antecedit & in
 odium transgredientis imponitur, probabile est non habere
 effectum ante sententiam. 133. 2
 Si irritatio ferenda sit à iudice omnibus illis modis impeditur
 quibus impeditur sententia. 134. 1
 Si iniquis mediis aduersus iudicium impediatur irrationis
 sententiam, non tenetur contactum rescindere. Secus si
 aduersus emptorem. 134. 4. & 5
 Quid in casu beneficii. 134. 6
 Irritatio in penam delicti commissi imposita ipso iure cessat,
 cessante delicto. 184. 7
 Secus si ob bonum publicum sit imposita, tunc enim nulla ra-
 tione cessat etiam cessante delicto. 135. 8
 Si in fauorem priuatae personæ feratur, illa renuntiantes ces-
 sat. 135. 9

Iudex

 Potest iuxta aliorum opinionem probabilem indicare, relicta
 ea quæ sibi probabilior apparet. 15. 7
 Debet ferre sententiam secundum ea quæ allegata sunt, non
 quæ allegari possunt. 16. 9
 Iudex in causa fidei est Pontifex, legatus à latere de iure, non ex
 consuetudine. 377. 1
 Episcopus ratione munitis est competens iudex in sua dice-
 cessi, ordinarius respectu subditorum, delegatus compara-
 tione exemptorum. 377. 2
 Episcopus debet seruare modum in procedendo, quem Inqui-
 sitores seruare tenentur. 377. 3
 Non potest spectato iuris rigore procedere absque consilio
 Capituli, bene tamen ex consuetudine. Quod dicitur de
 Episcopo, dicendum est de Capitulo sede vacante quoad
 subditos. 377. 5
 Quoad exemptos probabilis est non habere Capitulum iurisdic-
 tionem, tamen si alij contrarium sentiant. 377. 6
 Modus exercendi Capitulum hanc iurisdictionem non est per
 se, sed per vicarium specialiter deputatum. 377. 7
 Vicarius generalis Capituli, vel Episcopi non est competens

iudex hæreticorum, nisi specialiter deputetur. 377. 8
 Item Inquisitores sunt iudices, & qua ratione 378. §. 2. per
 totum.

Iudex secularis.

 In causa hæresis nulla ratio se intromittere potest. 386. 2
 Non potest Princeps secularis statuta cedere, quibus hoc cri-
 men puniatur, si aliqua ratio contraria sunt legibus Ec-
 clesiasticis. 386. 3
 Bene tamen si angeant, & promoueant modum procedendi
 Ecclesiæ. 387. 4
 Non possunt iudices laici examinare causas, & processus illo-
 rum, qui sibi relaxantur à iudicibus fidei. 387. 5
 Tenentur morte afficere reos sibi puniendos traditos. 387. 6
 Sed quid si vnum falso condemnatum agnoscat? Sub dilige-
 ctione responderet, si absque examinatione processus cog-
 noscat, quod raro fieri potest, supericere debent, secus si
 indigent processus examinatione. 387. 7
 Iudex laicus si vocetur ab Inquisitore pro reis capiendis, tenetur
 auxilium præstare. 387. 9
 Iudex secularis veniens obedire, aut sententiam ab Inquisitore
 prolatam omittens exequi, cogendus est ex communica-
 tione, alique penis. 387. 10

Iudicium.

 In causa fidei fieri potest simpliciter, & de plano 385. 1. & 2
 Explicatur quid sit hic modus procedendi, & quæ in illo fer-
 uari debent. 386. 3
 Integra debent remanere quæ sunt iuris naturalis. 386. 4
 Omitti potest libellus, & litis contestatio. 386. 5
 Agitari, & sententiam potest diebus feriatis. 386. 6
 Amputatur dilationum materia. 386. 8
 Citatio requiritur, sed sufficit vna. 386. 8
 Iuramentum calumniæ præstari debet, quamuis sit comitatus,
 non obinde processus vitabatur. 386. 8
 Conceditur reo defensiones, legitimæ, citantur patres ad
 audiendam sententiam, & sententia pronuntiatur in sui-
 pris. 386. 10
 Citatus ab Inquisitore, & ab Episcopo pro eodem tempore,
 potest comparere coram quo maluerit, si exemptus sit, ten-
 men subditus Episcopi, committens sententia defendit cor-
 ram Inquisitore. 386. 13
 Non caret probabilitate posse adiri quem maluerit. 386. 14
 Commissarii citatio preferenda non sit citationi ordinarij, sub
 distinctione responderetur. 386. 5
 In Hispania cessat hæc controuersia. 386. 6
 Si Inquisitor & Episcopus diuisim procedant, debent sibi
 communicare processus. 386. 7
 Non potest Inquisitor sine ordinario, neque ordinarius sine
 Inquisitore reum tradere duro carceri. 386. 8
 Item neque tormentis subijcere. 386. 9
 Neque potest Inquisitor sine Episcopo priuare reum benefi-
 cii acquisitis. 386. 10
 Obligatur Episcopus requirere Inquisitorem, & Inquisitor
 Episcopum, quoties vnus sine alio procedere non potest.
 386. 11
 Quid si inquisitus non comparet, vel non vult venire, &c.
 385. 12
 Quando hæc obligatio requirendi tum in Inquisitore, tum
 in Episcopo procedat. 381. 13
 In Hispania nullus hæreticus relaxatur, nisi supremo iuramento
 consulto. 385. 14
 Quid faciendum, cum Inquisitor, & Episcopus discordant
 385. 15
 Suspectum de hæresi non potest Inquisitor sine Episcopo, aut
 contra ad abiurationem cogere. 381. 16
 Neque hæreticum penitentem. 381. 17
 Quod si de facto sic fuerit coactus abiurare, & de nouo in hæ-
 resim incidit, non contra hit penas relapsi. 381. 18
 Sententiam ab obliuionem tum distinctionem, sicut interlocuto-
 riam, in Hispania non potest Episcopus sine Inquisitore
 aut contra proferre. Idem censio iure communi.
 386. 19
 Proponitur contraria sententia, & validissime probatur.
 386. 20
 Penitentiam iniunctam ab Inquisitore, & Episcopo, non po-
 test vnus mutare, & quid in Hispania. 386. 21

Iurisdicatio.

 Delegati iurisdictione, quando expiret finita iurisdictione in
 delegante, latè examinator. 177. 5

Ius.

 Ius gentium quid sit.
 Quomodo à iure naturali & civili distinguatur. ibid. & seq.
 Ius naturale quid sit.
 Alia dicuntur de iure naturali non præceptio, sed con-
 cessio. 208. 1
 Ius præceptio mutari non potest, secus ius concessum. 208. 1

Index rerum.

L

Lex.

Legis contemptus qualiter contingat. Vide verbo *Contemptus*.
Quid lex sit, & quomodo a consilio, petitione, & precepto differat. 81.2. & 3
Semper debet esse iusta, & rationalis, & bono communi conueniens. 81.4
Ab eo ferenda est, qui curam communitatis habet, debet esse promulgata. 82.9
Alique conditiones legis breuiter apponuntur. 83.10
Lex alia est diuina, alia naturalis, alia humana, quae sit lex diuina. 82.2
Quae naturalis. 82.2
Quae positua, & quoruplex. 83.4
Quae obliuosa, quae fauorabilis. 83.6
Explicatur actus legis, & an inhali- as & irritatio actus legis sit. 84.4. per totum.
Legis materia debet esse honesta. 84.1. & 2
Explicatur differentia legis canonicae a ciuili. 84.3
Ecclesiasticus quando utatur lege ciuili. 84.4
Lectura humana imperare potest directè actus internos. 85.3
Reus tamen indirectè 86.4
Lex obligationem inducit, scripturam non requirit. 86.2
Lex neque necessariò requirit consultationem. 86.4
Lexi sententia declaratoria ipsius. 87.1
Lexi sententia decisua litis, & qua ratione hoc intelligatur 87.2. & seqq.
Verba quae legem constituunt, clara debet esse. 88.1
& quae haec sunt. ibid. per totum.
Lex publicari debet, ea publicatione, quae sufficit, ut in notitiam communitatis deueniat. 89.1
Non est necessarium cuiuslibet in particulari publicari. 89.3
Publicanda sunt omnia quae vim legis habent. 89.4
Publicanda est lex reuocatoria. 89.5
Quid dicendum de regulis cancellariae. 89.6
Leges ciuiles latae pro vna prouincia, sufficit si in ciuitate metropoli publicentur. 89.2
Si pro diuersis prouinciis fiant, in qualibet prouincia debent publicari solemniter, & tunc non nisi post duos menses a publicatione incipiunt obligare. 89.3
Explicatur, nisi aliud expresse conterat legislatoris voluntate. 90.4
Quis Princeps inueniatur in promulgatione legum subditos, an maneant ligati, qui nouerint. 90.5. & seqq.
Lex canonica ut obliget, sufficit Romae publicari. 91.2
Statum Romanos obligat. 91.3
Quid dicendum de lege municipalis, & qualiter constituitur in Principis. 91.4
& non ignorantibus inde obligentur. 91.6
Accusatio populari legem conuincam non est adequate necessaria, sed potest Pontifex fideles contradicentes obligare. 91.1
Si tempus inuita obseruandae legis non potest eius obseruatio praeteriri, sub praetextu non esse acceptam a populo. 92.3
Lex in legibus difficilis obseruationis. 92.4
Si a maior parte populi lex non obseruatur tempore ad praesentem requisita, lex cessat obligare. 92.5
Lex cuiuslibet si de facto vti recepta non est, cessat eius obligatio. 93.9
Quid necessarium est ad non vsum inducendum. 93.10
Dum lex vti, vel desuetudine abrogata non est, obligat. 93.11
Si maior pars populi resistit legi, & Princeps non inuita reli- qui a lege exultantur. 93.12
Facta supplicatione, vel appellatione ad Principem pro legis reuocatione lex durat. 94.14
Si tunc Princeps, audita petitione, censetur legem reuocare. 94.15
Lex canonica & canonica obligant in conscientia, & ad peccatum. 94.2
Lex inuita ex parte rei praecipua, nullam inducit obligationem. 96.8
Lex inuis est de legibus latis a carente potestate. 96.9
Quid dicendum de legibus tyrannicis? 96.10
Lex fundata in falsa praesumptione non obligat. 96.12
Intelligendum est de praesumptione facti, & delicti non de praesumptione vera per se. 96.13
Quid de lege inaequaliter subditos gravante. 97.14
Lex ex quibus obligatio legis colligitur, sunt ex communi- cano maior legi appositae, suspensio, interdictum, irregu- laritates, depositio, degradatio, priuatio beneficij. 97.1 & seqq.

Temporalis poena legi imposta non videtur sufficiens signum obligationis. 97.6
Si legislator nolit ad poenam obligare, tamen verbis praecipis utatur, non obligat. 98.9
Si verba legis indifferentia sunt, probabilius est non obligare. 98.10
Excipere, nisi consuetudine aliter esset introductum. 98.10
Ex grauissima poena temporalis non inducitur signum sufficiens obligationis, esto an contra sentiant. 99.12
Cum periculo vitae potest lex humana obligare. 99.1
Declaratur quando haec potestas Principi data sit. 99.2. & 3
Intentio faciendi rem praecipiam est intentio satisfaciendi praecipio, vel legi. 100.2
Si rem praecipiam exequeris, ut velis non exequi si possis, peccas. 100.3
Aliud est non violare praecipium, aliud illud implere. 100.4
Si coactus facias rem praecipiam coactione non tollente libertatem, praecipio satisfacis? secus si libertatem, tollat. 100.5
Non est necessarium habere intentionem expressam satisfaciendi praecipio ut praecipio fiat satis. 101.8
Si rem praecipiam facias tamen expresse dicas te non esse praecipio satisfacis, vere praecipio satisfacis. 101.12
Opere bono ex se, vitata tamen aliqua circumstantia, satisfacere legi potest. 104.2. & seqq.
Punibus obligationibus ex iustitia non potes vnicuique actus satisfacere secus si diuersarum sint virtutum. 105.4. & seqq.
Explicatur doctrina multiplici ex eo pio. 105.4. & seqq.
Punibus actibus eodem tempore factis, potes pluribus praecipis facere satis. 105.7. & seqq.
Lex naturalis obligat per se omnia impedimenta tollere, secus praecipium posituum. 104.2
Potestas leges ciuiles condendi est a republica. 105.2
Qua ratione haec potestas sit à Deo. 105.3
Non habet Pontifex potestatem leges ciuiles condendi, obligantes totum orbem. 106.1
In terris sibi subiectis leges ciuiles condere potest. 106.3
Item hanc potestatem habet Imperator comparatione regnum, quae sibi subdantur. 106.4
Secus extra illa. 106.5
Bene potest leges facere obligantes illis in regnis, in quibus habet directum dominium, tamen immediate non gubernet. 106.6
Deficientibus legibus propriis ditionis Pontificiae & Lusitaniae leges imperatoriae in causis decidendis obligant, secus in Hispania, & Gallia. 107.7
Iudices Hispani obligati sunt sequi ius ciuile, deficiente proprio, ut probabilius defenditur. 107.9
Ob transgressionem legum ciuiliam, si non procedat aduersus ius naturale, nulla poena debetur. 107.11
Quid sequendum est, cum ius ciuile contrarium est Pontificio ciuili. 107.12
Rex, & supremus Princeps leges ciuiles ferre potest. 107.1
Aliquando illas ferre non potest independentè à regno. 107.2
Regina si domina est regni, & viro soluta, leges ferre potest. 107.3
Matrimonio adstrictam probabilius est etiam gaudere hac potestate. 108.6
Qui subditos habent ratione dominij, & non iurisdictionis, leges ferre non possunt. 108.8
In quo potestas dominij & iurisdictionis distinguuntur. 108.9
Communitates perfectae, seu supremam habentes iurisdictionem, leges ferre possunt. 108.10
Secus quae in Principem potestatem transfulerunt, nisi ex privilegio, vel vti contrarium conterat. 108.12
Leges canonicas condendi Pontifex potestatem habet. 109.2
Non pendet in hac potestate à Concilio. 109.2
Neque à concilio & consilio Cardinalium. 109.3
Episcopus in suo episcopatu leges ferre potest, ex potestate à Pontifice accepta. 109.4
Hanc habet potestatem electus & confirmatus. 110.7
In rebus grauioribus non potest inconsulto Pontifice, & quae haec res grauioribus sunt. 110.8
Quando Pontifex consuli non potest, potest dispensare, non legem Pontificiam abrogare. 110.9
Consensu clerici, aut Capituli non indiget Episcopus ad legem ferendam. 110.10
Quid dicendum de Archiepiscopo, Patriarcha, qua ratione leges ferre possunt. 110.11
Leges leges ferre potest. 110.12
Sed in Partibus non est data potestas leges ferendi. 110.13
Concilium sine auctoritate Pontificis congregatum leges non potest ferre. 110.14
Item neque congregatum eius auctoritate, nisi facta à Pontifice approbatione. 111.15
Quid de Concilio tempore schismatis, vel morte Pontificis congregato

DE
STRO
VLAO
TON,
LII

Index rerum.

<p>congregate. 111.16 A concilio ad Pontificem datur appellatio, non e contra. 111.17 Concilia prouincialia, nationalia, & dioecesana, quomodo leges ferant. 111.18 Congregatio Cardinalium an ferat leges 111.19 Capitulum sede vacante leges ferre potest. 111.22 Capitulum viuente Episcopo nullam videtur habere potestatem condendi leges, etiam obligantes ipsos capitulares. 112.24 Tenendum tamen est oppositum. 112.25 Qua ratione Ecclesie collegiate, vniuersitates, collegia, confraternitates leges ferre possunt. 112.26 Communitates reigiorum habent potestatem leges ferendi. 112.27 Quibus delegari a pontifice possit potestas leges ferendi pro tota Ecceha. 112.29. & 30 An feminis delegari possit. 112.31 Legibus propriis legislator solium tenetur ex directiua obligatione. 113.2 Hæc non est grauis obligatio secluso scandalo. 113.4 Respectu legum inferiorum non inest hæc Principi obligatio. 113.5 Ad penam nullus legislator obligari potest. 114.9 Vxor legislatoris beneficio ipsius exempta præsumitur. 114.10 Infideles nullis Ecclesiasticis legibus tenentur. 114.1 Ebij, amentes, & ignorantes inuincibiliter a lege excusantur. 114.2 Pueri ante rationis vsum, qui est regulariter septennio completo, legibus Ecclesiasticis non tenentur. 114.3 Post vsum rationis obligantur. 114.5 Quid dicendum de Eucharistie præcepto. 114.6. & 7 Leges respicientes delictum in territorio commissum, ligant subditum extra existentem. 121.13 Hinc beneficiarius absens ligatur excommunicatione lata aduersus absentes, & fur exitens extra territorium ligatur excommunicatione lata aduersus illum ob delictum in territorio commissum. 121.14. & 15 Lex irritans actum ob non seruatum formam habeatne effectum in conscientia? Arguitur non habere, probabilius est habere effectum. 133.5. & 7 Lex irritans actum non prohibet illius executionem formaliter. 133.1 Cum lege irritante sepe prohibitiua coniungitur 134.4 Lex irritans non habet effectum ante tempus obligationis, nisi expresse declaratur. 135.2 Lex non censetur penam ipso iure imponere, si loquatur per verba indifferentia. 136.1 Apponuntur aliquot limitationes, sed repelluntur. 136.3. & seqq. Si sub verbis de præsentis pena imponitur, intelligitur ipso iure. 136.5 Si sub verbis imperatiuis directis in iudicem imponatur, non est pena ipso iure, sed si sub verbis directis in rem 136.7 Explicantur verba quibus lex censetur annullare actum, aut penam imponere. 136.p.17. per totam Lex improbas consuetudinem, de qua consuetudine intelligatur. 145.8 Lex potest abrogare consuetudinem, 147.1 Debet tamen esse consuetudini contraria, 147.3 Quapropter lege vniuersali consuetudo vniuersalis abrogatur. 147.3 Non tamen lege vniuersali derogatur consuetudo alicuius loci, neque statutum. 148.4 Lege speciali facta à Principe pro aliqua prouincia, probabile est non derogari illius prouincie consuetudinem, nisi lex contineat clausulam derogatoriã. 148.6. Hæc tamen consuetudo, quæ per legem non derogatur, debet esse legitime præscripta. Desinitur vt probabilius 148.8 Sub clausula generali reuocante consuetudinem non venit immemoralis. 148.10 Lex per non vsum abrogatur, qualiter verum sit. 149.6 Lex cessat ex cessatione causæ finalis adæquate. 194.4 Si cessat adæquatus finis pro determinato tempore, vel in parte legis, pro illo tempore, & illa parte cessat lex, seu suspenditur. 194.7 Cessatio finis legis non debet toti communitati constare, vt singulares eximantur, sed sufficit vt cuilibet constet. 194.8 Si cesset finis legis in aliquo speciali casu, non cessat lex. 194.9. 10. & 11 Lex valida & utilis abrogari potest. Vt honeste fiat abrogatio, requiritur causa bono communi præcipiens. 195.2. Sine causâ abrogatio legis ab eo, qui illam tulit, valida est</p>	<p>tamen illicita. 195.3 Quæ publicatio in abrogatione requiritur. 195.4. 5. & 6 Lex posterior priorem abrogat, si in corpore iuris prior fuerit inserta. 196.7 Limitatur, nisi iuramento firmata fuerit. 196.8 Posterior abrogat priorem, dummodo illi contraria sit neque patiat interpretationem 196.9 Lex abroganda specialis, vel generalis extra corpus iuris non abrogatur nisi illius fiat mentio saltem in genere. 196.10 Lex specialis pro aliquo loco vel speciali materia tamen corpus iuris fuerit inserta, non abrogatur lege contraria, nisi illius fiat mentio saltem in genere. 196.11 Legem abrogare potest, qui illam tulit, vel eius successores. 196.1 Inferior non potest legem superioris abrogare. 196.2 Quid respectu sui territorij. 196.3 Quid de statutis confirmatis à superiore. 197.7 Leges, seu constitutiones factas in Synodo dioecesana potest Episcopus abrogare. 197.9. & 10 Legem interpretari authenticè solus conditor legis, vel illius successores, aut illorum superiores potest. 198.1 Hæc interpretatio publicanda est, sicut & lex. 198.2 Iudicibus inferioribus non licet legem authenticè declarare. 199.7 Quid de Cardinalibus declarantibus Tridentini Concilium. 198.3. & seqq. Legem doctrinaliter interpretari cuilibet licet. 199.1 Pluribus placet non esse licitum à verbis legis deuiare. 199.2 Vt licet epi Keia non solum in casu, in quo obseruantiã legis iniqua esset, sed etiam in quo esset difficilis. 199.3 Causa in hac interpretatione debet ad minus esse probabilis. 199.4 Quando prohibetur à lege eius interpretatio, solum censetur prohibita interpretatio fuitiua, & contra mentem legis. 199.5. & 6 Aliquando prohibetur interpretatio typis mandata, & ex professo 200.7 In legis interpretatione quæ regulæ seruandæ sint. 200.1 Si de intentione legislatoris constat, illi standum est. 200.2 Seruanda est verborum proprietates. 200.2 Quod est verum, etiam si legislator extra legem dicat se aliter intelligere. 200.3 Limitant aliqui in lege correctoria, sed non probantur. 200.4 At limitandum est nisi ex proprietate verborum sequatur absurdum. 200.5 Item nisi reddatur lex inutilis. 200.6 Proprietates verborum naturalis est quæ seruari debet. 200.7 Quod est intelligendum de lege præceptiua, & finalis, non de fauorabili, hæc enim ad ciuilem etiam significationem extenditur. 200.8 Quid si duplicem habet significationem. 200.9 Legislatoris intentio, & materia legis ex proœmio desumuntur. 201.10 Interpretatio in lege fauorabili extendenda est, in penali limitanda. 201.11 Quoties de obligatione agitur, stricta interpretatio factenda est. 201.12 Correctio legis omnino est vitanda quoad fieri potest. 201.13 Lex noua debet secundum antiquam interpretari. 201.14 Lex extensio an fiat ad casum sub lata verborum forma non comprehensum, ob similitudinem vel identitatem rationis. 202.1. & 2 In legibus iudicariis, & penalibus non datur extensio ad casum non expressè intentum. 202.3 Neque in legibus correctoriis. 202.4 At contingens vnum ex æquiparatis, aliud censetur corrigi. 202.5 In legibus exhortantibus non datur extensio. 202.6 Neque etiam in fauorabilibus est admittenda extensio. 202.7 Excipit, nisi iniustitia, vel absurditas sequatur. 202.8 Dispositum in vno correlatiuo, censetur in alio dispositum. 202.9 Idem in æquiparatis. 202.10 Idem in connexis. 202.11 Idem in mensuræ ante & mensuræ. 202.12 Sepe lex casum nominat specialem exempli, & demonstrationis causam. 202.13 Tamen si lex non extendatur ad casum similem. At iudex in iudicando pro illo debet sententiam ferre, si aliqua alia lege non fuerit decisum. 202.14 Lex extensio possit fieri ad præterita. Præmittitur distinctio de lege declaratiua, & constitutiua, deciditur de claratiua. 202.15 Lex proprie legem non esse. 202.16</p>
--	---

Index rerum.

Lex noui iuris constitutiua non trahitur ad præterita. 204.2
 Neque quatenus præceptiua est. 204.3
 Quatenus poenam imponi potest trahi ad præterita. 204.4
 Lex irritans aliquando trahi potest ad præterita, ratio tamen.

204.5
 Lex declaratoria quatenus talis, futura, & præterita comprehen-
 dit. 204.6
 Lex statutum, constitutio non censetur extendi ad actum in-
 choatum ante illam legem si perfectus sit, locus si imperfe-
 ctus. 204.7
 Explicatur doctrina prima in lege dante formam testamentis,
 & contractibus. 204.8
 Deinde in statuto determinante, vt vir lucratur tertiam par-
 tem dotis præcedentis, an inquam, tale statutum
 comprehendat vxorem nuptam ante statutum. 205.9
 Lex declaratur in statuto prohibente extrahi merces, si eas ex-
 trahere incepit? 205.10
 Quid de statuto imponente poenam, an extendatur ad delicta
 ante statum commissa. 205.11
 Et quid de statuto concedente delinquentibus remissionem
 poenæ, an extendatur ad delinquentes solum præteritos, vel
 etiam ad futuros. 205.12
 Loquens lex de præteritis, ad omnia extenditur. 205.13
 Excipiuntur præterita iam decisa. 205.14
 Item conclusa in causa. 205.15
 Item decisa per sententiam, tamen si ea fuerit appellatum.
 205.16
 Quid in prima instantia. 205.17
 Probabilis est non extendi ad præcedentia in iudicio. 206

Libertas.

Ex quibus causis dici possit. 24.1
 Regulariter subdita passio iracundiæ non tollit delibatio-
 nem requisitam ad votum, iuramentum & promissionem
 25.10
 Non est argumentum firmum deesse libertatem, quod poeni-
 tas rei iam facta. 25.11

Liberum.

Liberum quid sit, & quotplex, & qua ratione à voluntario
 distinguitur. 31.1. & 2.

Libri

Libri hæreticorum tantum in Bulla Cœnæ prohibentur. 281.1
 Non comprehenditur liber Catholici tamen per ignoran-
 tiam erroribus mixtus sit. 281.2
 Comprehenditur liber manuscriptus. 281.3
 Comprehenditur epistola, concilio, quaestio, aliæque breuis scri-
 ptura. 281.4
 Non videtur contrarium improbabile. 281.5
 Secundum expurgatorium Romanum omnia hæc prohiben-
 tur. 282.6
 Sub prohibitione Bullæ solum comprehenduntur libri hære-
 ticorum hæresim continentes, vel de religione tractantes.
 282.7
 Librorum horum lectio prohibetur, & quæ sit. 282.7. & 2
 An Si alium audias legentem, vites censuram. 282.3. 4. & 5
 Examinatur, an excusetur à censura, & peccato mortali ob par-
 ticipationem materis & quæ sit. 283.6
 Item prohibetur retentio horum librorum. 283.7
 Quid si ad corrigendos errores absque periculo peruersionis
 retineas. 283.8
 Quid si breui tempore retineas. 283.10. 11
 Excusatur censuram Bullæ, si comburis librum, sed non excusatur
 censuram latam à Iulio II. & Paulo V. 283.12
 Item prohibetur impressio horum librorum, & qui sub hæc
 actione comprehendantur. 283.13
 Item prohibetur defensio horum librorum. 284.14
 Quid de transcriptione, venditione, alportatione horum li-
 brorum. 284.15
 Item si omnibus prohibentur. 284.1
 Ex speciali privilegio Inquisitores eximuntur. 284.2
 Eximuntur facultas ad commissarios. 284.3
 Limitatur doctrina in regno Hispaniæ. 284.4
 Nullus præter Pontificem dare potest facultatem legendi li-
 bros hæreticorum. 284.5
 Librorum horum prohibitio sub excommunicatione reservata,
 alios legentes aut retinentes, defraudantes, &c. sunt de hæresi
 suspecti, & tanquam hæreticorum fautores puniendi sunt,
 284.1
 Compositus scienter librum hæreticorum, vt hæreticus
 puniendus est. 284.2
 Transcubens suspensionem hæresis contrahit. 284.3
 Impedientes vitæ excommunicationem poenæ ordinata sunt
 efficiendi. 284.4
 Retinens, vendens, alportans, suspectus est de hæresi. 284.5
 Arbitrio iudicis relinquitur, an suspicio sit grauis, vehemens,
 vel leuis. 284.6
 Hæc poenis solum fideles baptizati afficiuntur. 284.7

Ord. de Castro Sup. Mor. Pays I.

Locus.

Qui sit locus exemptus. 123.30

M

Matrimonium.

Matrimonium contrahentes clandestinum inuvalidum, non
 contrahunt poenas iure antiquo latas. 135.p.15.2
 Nubens mulier scienter hæretico dotem perdit. 333.10
 Negat Sanchez alia bona extra dotem amittere. 334.11
 Probabilis est oppositum. 334.12
 Quid si à principio ignoranter processit, non debent eius bo-
 na publicari; Quid si maritus ducat vxorem hæreticam pri-
 uandus ne sit bonus, sicut de vxore hæretico nubente? Ne-
 gar Sanchez. 334.15
 Probabilis videtur oppositum. 334.16

Medicus.

Teneur Medicus medicinam certam relicta probabili & du-
 bia adhibere infirmo. 13.2
 Quando nullum est medicamentum certum, teneur Medicus
 applicare dubium. 13.2
 Experimentiam facere medicamentorum, an sint salutaria, vel
 nocua, illicitum est. 13.3
 Non licet medicinam infirmo desperato applicare, de qua
 æquè dubitatur, an nocitura, vel profutura sit. 14.5
 Potest Medicus vti medicina quam minus probabiliter credit
 profuturam, si alij probabilis profuturam existimant.
 14.19
 Medicinas assignatas Medico non debet infirmatus omittere
 ob causas, quæ sibi videntur. 24.10

Metus.

Metus quid sit, & quotplex. 34.1. & 2
 An causet inuoluntarium. 34.4
 Quæ sint condiciones requisitæ ad metum. 35.1
 Grauem metum quæ indicant ex communi sententia 35.2
 Timor infamiæ cadit in virum constantem, idem est de me-
 tu excommunicationis iniustæ. 35.4
 Reuerentialis timor nisi aliud adiungatur non videtur cadere
 in virum constantem. 36.6
 Quando preces importunæ inducant metum grauem. 36.7
 Oportet vt minans malum præsumatur illud exsecutus, &
 quando hoc præsumi potest. 36.9.
 Ex ordine ad patientem metum grauitas metus desumitur.
 36.10. & 11
 Sufficit si in persona filiorum, nepotum, &c. malum timeatur
 37.12
 Arbitrio prudentis grauitas metus desumitur. 37.13
 Metus iniuste incussus ad extorquendum contractum, non red-
 dit contractum iure naturæ nullum, sed rescindendum,
 37.p.8
 Neque etiam iure positio, & quæ excipiantur. 38.1. & 2
 Quid de contractu sponsalium? de promissione dotis, de con-
 stituitioe procuratoris, de iurisdictione data, vel proroga-
 ta, de sententia per metum lata, de renunciatione beneficii,
 de metu incusso ad contrahendum matrimonium cum
 aliqua indeterminata? 38.3. & seqq.
 Omnes contractus ex metu, cui tu causam dedisti, sunt validi
 41.1
 Quid dicendum de matrimonio, & professione? Probabilis
 est non irritari ex hoc metu. 41.3
 Valet matrimonium condemnati ad mortem, cui offertur
 libertas, si ducat filiam, aut consanguineam occisi
 42.1
 Quid dicendum de Medico nolente te mederi, nisi ducas eius
 filiam. 42.2
 Quid de iudice extorqueute iuste matrimonium secundum
 allegata & probata, iniuste tamen secundum rem. 42.3
 Metus leuis neque iure naturæ, neque positio irritat contractus
 42.1
 An officio prætoris, vel in foro conscientie rescidendi sunt
 43.2
 Metu reuerentiali filius, vel mulier contrahens non tenetur im-
 plere contractum. 43.3
 Idem est de consentiente precibus importunis. 43.4
 Metus mortis, & cuiusvis damni minuit culpam. 44.2
 Non excusat culpam in his quæ sunt intrinsecè mala. 44.3
 Quid dicendum de homicidio? De comestione carnis huma-
 næ? De tyranno minante mortem nisi illam comedit, De
 obseruatione præcepti diuini? De exercitio potestatis
 ecclesiasticæ? De obseruatione humani præcepti? 44.4 &
 seqq.
 Metum allegans probare debet. 45.1
 Probabilis iis quæ inducunt grauem metum, metus probatur
 45.2
 Coniecturis probatur. 46.3
 Sufficiens coniectura est, si processit tractatus de te cogendo
 46.4

V u Item.

DE
 STRO
 VLAO
 TON,
 I II

Index rerum.

Item si fuiti reclusus. 46.5
Poenitentia actus facti iudicat aliquantiter coactum fuisse. 46.6
Iudicis arbitrio relinquatur qualis sit probatio metus. 46.7
Sintne duo testes deponentes de metu praferendi multis negantibus. 46.8
Quando censetur metus purgatus. 46.9
Missa.
Si in tua parochia sit dies festiuis, & extra non: non teneris Missam audire, dum ibi assistis, neque illam expectare. 120.6
Si plures Misse dicantur à mane vsque ad 12. non potes hora octava exire Missa non audita, secundum satis probabilem sententiam. 120.7
Probabilis est oppositum. 120.8
Morus proprius.
Testibus probati non potest, bene tamen scientia. 224.8

N

Necessitas extrema.

Necessitate extrema potest aliena surripere, eaque consumere, si alia vi tibi succurrere non vales. 435.1
An tenearis prius rogare diuites, vt tibi succurrant. 435.2
Non potes per vim à domino impediri. 435.3
In graui necessitate possunt aliena surripi. 435.4
Excipe nisi proximus eandem necessitatem patiat. 435.7
Extenditur an tenearis reddere debitum Petro, eo indigente æqualiter. 435.8
Si in suprascripta necessitate rem alienam consumas, tenearis restituere, si ad pinguiorem fortunam veneris, modò alienum habeas ex contractu transferente dominium. 436.2
Si alienum retines ex contractu non teneris creditori simili necessitate laboranti restituere. 436.1
Si retines ex delicto, neque res existit in specie, non teneris restituere. 436.2
Secus si res aliena propria existit in specie. 436.3
Idem quod dicitur de tua necessitate, dicendum est de necessitate illorum qui tibi in primo gradu coniuncti sunt. 436.4

O

Obedientia.

Obedire quando subditus in casu dubio teneatur superiori præcipienti. Vide *Subditus.*

Odiu.

Odiu est charitati contrarium, est duplex, ab ominationis & inimicitia. 454.1. & 2
Quodcumque ex his odiis circa Deum est mortale, neque fieri potest veniale ex leuitate materiae. 455.3
Circa proximum aliquando esse potest veniale. 455.4
Odiu proximi differt specie ab odio Dei. 455.5
In odio proximi sunt plures actus speciei distincti. 455.6. & 7
Qua ratione odium proximi ab ira, & indignatione, appetituque vindictæ distinguatur. 455.8
Numerantur plures casus, in quibus licitum esse vellet proximo malum. 455.9
An optate mortem, vel de illa gaudere ob hæreditatem habendam, sit graue peccatum. 455.11. & 12

Opinio.

Quæ sit probabilis? & an vnus Doctoris dictum constituat opinionem probabilem. 42.2. & 3
Factum vnus Doctoris opinionem probabilem non constituit. 5.6
Probabilior opinio est, quæ ratione firmiori fulcitur, regulariter, quæ à pluribus approbatur. 5.8
Opinio communis est, quæ communiter à Doctoribus rem ex professo tractantibus defenditur. 5.10
Regulariter hæc opinio particulari est præferenda. 5.12
Eligi potest opinio probabilis relicta probabiliori. 5.2
In casu grauis necessitatis non solum potest, sed illius est obligatio. 6.5
Ex hæc opinio probabilis etiam in materia iustitiæ consilium dare potest. 6.1
Docere opiniones improbabiles lethale peccatum est. 7.8 & 10
Quid in materia Logica & Grammatica.
Potest Confessarius ordinarius, & delegatus absoluere poenitentem sequentem opinionem probabilem. 7.10
Incepta confessione non solum potest, sed tenetur.
In administratione sacramentorum probabilis videtur esse vt opinio probabilis, relicta probabiliori, nisi in casibus, quibus ab Ecclesia per speciale præceptum, aut consuetudinem aliter cautum sit 8.5. & in seqq. Explicantur casus prohibiti.

P

Peccatum.

Peccatum originale quid sit, variæ sententiæ apponuntur
53.2
Resoluitur esse priuationem iustitiæ debita. 53.3
Priuat regno Dei. 54.1
Causa est mortis, & rebellionis appetitus. 54.2
Afficit omnes personas descendentes per feminealem propagationem, excepta sanctissima Maria Virgine. 54.1
Non solum ab originali, sed etiam à debito illud contrahendi aliqui Doctores sanctissimam Virginem excipiunt. 54.2
Probabilis est non debere ab hoc debito eximi. 54.3
Peccatum definitur esse dictum factum, vel concupitum contra legem Dei. 55.1. & 2
Comprehendit tam mortale, quam veniale. 55.4
Expenditur quid sit peccatum habituale. ibid.
Expenditur differentia mortalis à veniali. 56.1
& an pro aliquo determinato tempore priuet veniale gloria. 56.2

Peccatum quod ex genere suo est mortale, aliquando potest esse veniale, & contra. 56.4
Potest, inquam, mortale fieri veniale ex defectu plenæ deliberationis. 56.2
Apponuntur signa perfectæ, vel imperfectæ libertatis. 56.5
Quæ peccata non possunt esse leuia ex prauitate materiae. 57.1

Gravitas, vel leuitas materiae sumitur ex obiecto, quatenus fini intento à legislatore conducit, vt exemplis explicatur. 57.4

Non est verum affirmare grauem materiam esse, quæ est fortius præcepti violatio, leuem quæ est pars illius. 57.7
Ex intentione legislatoris circa materiam leuem, non potest esse grauis obligatio. 59.2
At circa materiam grauem bene potest esse leuis obligatio. 59.4

Veniale peccatum fieri potest mortale ex fine. 60.1
Si finis est venialis, & medium mortale, solum ex parte medij est mortale. 60.3. & 4
Veniale peccatum ex periculo incidendi in mortale esse potest mortale. 61.1
& quod sit periculum proximum peccandi. 62.1
Propositum omnia venialia committendi non est mortale. 62.4

Ob causam iustam potest quis se periculo peccandi exponere, & qualiter contingat, pluresque casus explicantur. 61.7. & seqq.

Veniale peccatum ex sola multiplicitate non potest fieri mortale. 64.1
Hæc fallit in peccatis, quæ ex parte materiae vniuntur. 64.4

Peccata non multiplicantur ex multiplicitate præceptum. 74.2
Multiplicantur tamen ex distinctione formalis, non materialis rei præceptæ. 74.4
Vnde distinctio numerica in ordine ad confessionem adiuuat. 75. p. 2. per totum.

& explicatur doctrina pluribus exemplis. 76.3
Peccata sunt in grauitate inæqualia. 79.2
Ex variis capitibus eius grauitas desumitur. 79.2
Peccatum infernalis speciei superare potest aliud peccatum grauius ex obiecto. 79.3
Peccatum actuale dimittit inclinationem virtutis. 79.1
Priuat gratia, & virtutibus in suis. 80.2
Debetur peccatorum ad penam æternam. 80.3
Venialis peccati non est proprius effectus pena æternam. 80.5

Qua ratione vnus peccatum esse possit pena alterius peccati. 80.6
Nota & infamia peccantis effectus est peccati. 80.7

Peregrinus.
Peregrinus, & forensis tenetur legibus loci illius quæ transit, si illuc accedit animo perpetuò manendi. 116.1
Idem iuris est si intendat ibi maiori parte anni commorari. 116.2

Quilibet peregrinus tenetur legibus statuendis solenniter in contractibus. 116.3
Tenetur legibus loci, qua transit, si eadem vigent in tuo territorio. 116.4
Idem est de legibus iuris communis, tamen in proprio territorio non vigent ob consuetudinem contrariam. 117.5
Idem de legibus bonum speciale ciuitatis recipiendis. 116.7.

Aliis legibus variant Doctores, probabilis est omnibus peregrinum teneri. 117.8

Index rerum.

& intelligitur hæc obligatio tam quoad culpam, quam quoad
penam. 118.13
Procedit resolutio, tamen si lex pro solis aduenis lata esset
118.14
Idem est de præcepto, ac sententia, an de statuto, & lege.
118.15
Delinquens in suo loco, si aliò accedat, non potest à iudice
illius loci puniri. 118.16.
Nullus peregrinus & forensis tenetur legibus suæ patriæ, cum
extra illam exiit. 120.1
Quod verum habet, tamen si animo eximendi se ab obligatio-
ne patriam reliquerit. 120.4
Si iam implevit præceptum ieiunij, communionis, & festi in
loco sui domicij, non tenetur illud seruire, secluso scanda-
lo, cum peruenit ad locum, ubi tunc viget. 121.12
Si censura imposta est alicui delicto, & illud inchoas in tuo
territorio, perferis extra censuram, non ligaris, tamen si alij
contra sentiant. 122.21
A quo possunt peregrini dispensari in legibus, votis, & iura-
mentis, aliisque censuris, & impedimentis, 215.5.2. per
totum.

Pæna

Que officium iudicis requirit, extra territorium imponi non
potest. 122.25
Potest imponi à iudice in quo delictum consummatum est,
& etiam ab eo in quo fuit inchoatum, si tibi habeat domi-
cilium. 122.26
Item est domicilium non habere, communis sententia docet
posse puniri delinquentem à iudice, in quo delictum fuit
areatum, sed ob delictum, quod alibi consummatum.
122.17
Pæna alia est priuatiua, alia postiuua, alia ipso iure lata, alia fe-
renda. 125.1
Ad pænam tam priuatiuam, quam postiuuam potest legislator
obligare ipso facto per legem. 126.4
Subintelligitur doctrina de pæna moderata, non de ea in qua
vita, fama, aut honor grauius periclitatur. 126.5
Pæna excommunicacionis, suspensionis, interdicti, & irregulari-
tatis sæpe ipso facto incurritur. 126.1
Pæna conditionalis ante iudicium sententiam obligat. 126.3
Pæna ad sui executionem postulans actionem non contra-
hantur ante sententiam saltem declaratoriam. 127.6
Pæna impediens ius querendum ante sententiam contra-
hantur. 127.7
Est nulla est pæna priuatiua iure quaesita quæ ante sententiam
declaratoriam contrahuntur. 127.8
Accipe pænam qua coniuges incestuosi petitione debiti pri-
uauerunt. 127.9
Pæna apponitur ex mutuo contrahentium consensu deberi ante
sententiam iudicis si expressè ad id se obligauerunt. 128.1
Cum non est hæc expressè obligatio non debetur, quousque
à iudice sic declaratum fuerit. 129.4
Hæc pæna conventionalis dari potest præscriptio. 129.5
Ad executionem pænae mortis, mutilacionis, &c. nullus obli-
gari potest. 129.2
Quid dicendum de pæna verberacionis, exilij, carceris, & pe-
cunie. 129.3. & seqq.
Pæna debita potest legislator reum eximere causa intercede-
ntis, ut abique illa peccat. 130.1
Iudex inferior tenetur exequi pænam à lege præscriptam.
130.2
Pro delicto alterius nullus pænam subire potest. 130.1
Pæna imposta actui, qui non obtinere prohibitionem fieri validus
potest non efficit inuaidum. 135.P.15
Pæna imposta actui inuaido inuaidum facit. 136.4
Debet tamen esse inuaidum ex illa ratione, qua imponitur
pæna. 136.5

Pontifex.

Errare non potest in articulis fidei proponendis. 241.5
& seqq.
De fide est hunc numero Pontificem esse verum Pontificem
242.9 & seqq.
In sententia aliqua ferenda circa res ge-itas potest Pontifex
et ignorancia, vel inlicita errare. 245.1
Remerere potest secundum prudentiam in multiplicandis
legibus circa res agendas. 235.2
Non potest ita rere obseruandam ab vniuersali Ecclesia quod
malum sit, & rationi flossum. 245.3. & 4
Extenditur doctrina ad leges pro vna prouincia factas,
245.5.
Pontifex errare non potest in canonizatione Sanctorum proba-
bitur est de fide esse. 245.1
Sed Pontifici competit canonizatio Sanctorum, & de illius
Erd. de Castro sum. Mor. Pars 1.

differentia à beatificatione. 246.1. & seqq.
& quomodo in beatificatione errare non possit, & qua certi-
tudine id tenendum sit. 246.4
Nequaquam Pontifex potest approbare religionem aliquam
vt consentaneam legi euangelicæ, quæ verè non sit. 247.1
Neque in approbatione religionum secundum leges pruden-
tiæ præsumendum est Pontificem errare. 248.4

Possessio.

In materia iustitiæ est sufficiens titulus deponendi dubiam
conscientiam. 17.1. & seqq.
Vt in aliis materiis à iustitia etiam est sufficiens titulus
21.1
Possessio est, pro qua est iuris præsumptio. 21.2
Si legitima sit, titulus est sufficiens non solum ad retentionem
rei, sed ad illius alienationem.
Possessio.
Dominij, & iurisdictionis potestas in quo distinguantur.
108.9

Præsumptio

Quotupliciter sumatur. 414.2
Graue est peccatum. 414.2
Contraria ipsi quibus modis contingat. 414.3
Qua præsumptione amittatur spes. 414.4

Præuilegium

Expenditur eius definitio. 150.1
Qua ratione dicatur lex priuata. 150.2
Non debent dici præuilegia leges pænales. 151.4
Eius differentia à lege, dispensatione, gratia, & rescripto ap-
ponitur. 151.5
Præuilegium aliud est personale, aliud reale, & qua ratione in-
ter se distinguantur. 151.1. & seqq.
Quid si dubium sit an sit reale, vel personale. 152.5. & 6
Si probabile tibi sit esse reale, vel probabilius sit esse perso-
nale, poteris reale iudicare. 152.7
Idem est si tibi possideat ut reale suboritur dubium esse perso-
nale, poteris reale iudicare. 152.8
Aliud est præuilegium perpetuum, aliud temporale, & qualiter
contingat. 152.p.2 per totum.
Item aliud est præuilegium gratiosum aliud remuneratorium,
aliud conuentionale aliud parum, & explicantur. 153.1
Quodlibet ex his potest esse reale & personale. 153.1
& quid in casu dubio censendum sit. 153.5
Aliud deinde est præuilegium affirmatiuum, & negatiuum,
comune & singulare, fauorabile, & odiosum, & de illorum
differentia. 153.p.4
Deinde aliud est præuilegium scriptum, & non scriptum pro
foro conscientie, & externo. 154.p.5
Qualiter transumptio fides adhibenda sit. 154.1
Consuetudine comparari potest præuilegium. 154.2
Præuilegium pro foro conscientie, neque pro foro penitentiae
non importat necessarium forum sacramentale. 155.5. & 6
Præterea aliud est præuilegium ad instantiam patris, aliud
motu proprio concessum, & quæ hæc sit. 155.1
Probari potest testibus, præuilegium esse motu proprio con-
cessum. 155.2
Clausula motus proprii tollit vitium subreptionis. 155.4
Intelligitur, si nulla facta est à re supplicatio. 155.4
Ex aliis capitibus potest tale præuilegium infirmari: tamen si
careat vitio subreptionis. 155.5
Si concedens præuilegium motu proprio exprimat in conce-
ssione falsitatem nullum est. 155.6
Si supplicationem facias diminutam, & concedens apponat
clausulam, Ex motu proprio, probabilius censetur valere.
156.7
Rursus aliud est præuilegium absolutum, aliud sub conditione
aut modo concessum, & qualiter hæc contingant. 156.1
Quando omisso operis, sub cuius onere præuilegium fuit co-
cessum, irritet eius vsum. 156.2
Si detur tibi facultas dispensandi absoluendi cum consilio
alicuius, & omittas consilium, nulla est dispensatio. 159.3
Intelligitur doctrina de opere expostulato, quod de iure non
incit. 156.4
Item aliud est præuilegium, quod vocatur ad instar, & quale
hoc sit. 156.1
Debet habere effectum præuilegium ad cuius, similitudinem
est concessum, alias non tenet concessio. 156.2. & 3
An sub illa forma, Concede tibi cathedram, canonicatum, si-
cuti habuit tuus prædecessor, censentur concessæ facul-
tates personales prædecessoris. 157.5
Deinde aliud præuilegium solet per communicationem con-
cedi, & quotupliciter contingat. 157.1
Nunquam

VE
STRO
ALAO
TON,
E II

Index rerum.

- Nunquam privilegium vni religioni concessum, censetur alteri communicari, si obseruantia regularis inde diminuitur. 257.2
- Quid si in ipsis privilegijs caueatur, vt non censeantur alijs communicata. 157.3
- Restrictio facta religiosi Societatis Iesv, ne possint suis privilegijs vti, nisi à Praeposito generali fuerint communicata, non communicatur alijs religiosi, tamen privilegia communicentur. 157.4
- Priuilegia, jurlibata, & gratia concessa alicui religioni in honorem alicuius sancti, proprij ad alias, transferuntur in communicatione, proportione seruata. 157.5
- Denique aliud est privilegium concessum in forma communi, vel ex certa scientia, & explicatur. 158.1. & 2
- Si ex certa scientia privilegium confirmetur, renouat iam amissum. 158.3
- Non censetur confirmari, si subreptione fuit impetratum aut Concilio generali derogatum. 158.4
- Si inferatur privilegium confirmandum in confirmatione, tamen si nullum sit, valet confirmatio. Defenditur vt probabilis. 158.5
- Clausula, vt omnes defectus iuris, & facti suppleantur, aequiuale clausula, Ex certa scientia. 158.6
- Ad privilegij concessionem non est opus scriptura. 159.1
- An locum habeat in beneficijs. 159.3
- An in facultate non residendi. 159.4
- An in facultate ingrediendi monasteria monialium. 159.5
- An in iudicijs à Romano Pontifice designatis. 159.6
- An in remissionibus delictorum in nostro regno. 159.7
- An in gratia, quae consistit in iure ad agendum. 159.8
- Priuilegij, promulgatio, seu illius notitia requiritur, vt alij privilegatum non impediatur, & quae haec debeat esse. 160.1
- Non censetur privilegium concessum, quouique illius notitiam habeas. 160. & 3. feqq
- Non expositulatur privilegium notitiam illorum, in quorum damnum cedit. 161.7
- Excipe, nisi privilegio tollatur alicuius questum. 161.8
- Haec scientia privilegij requiritur in privilegiato directe secus in indirecte privilegiato. 161.9
- Priuilegij acceptatio sufficit, si facta sit per procuratorem, nuntium, &c. 161.10
- Priuilegium nullus alius praeter legislatorem concedere potest, neque alijs, nisi subditis. 162.1. & 2
- Ad eius licitam concessionem semper causa requiritur. 162. p. 5. 1
- Secus ad eius valorem. 163.2
- Neque sine causa datum praesumitur. ibid.
- Priuilegium valet pro omni loco concedentis. 163.1
- Si pro aliquo loco limitatur à concedente, extra illum non potest extendi. 163.2
- Si privilegij sit dispensatio alicuius impedimenti, aut inhabitatis, valet pro omni loco, ac si nullum fuisset impedimentum. 163.3
- Si vltus concedentis non est extra territorium concedentis prohibitus iure communi, aut speciali constitutione illius loci poteris vti illo. 163.4
- Secus si obstat legibus, & constitutionibus contractum respicientibus. 163.5
- Expenditur vti ne possis privilegio ab Episcopo concessio, si eius vltus obstat legibus communibus, vel municipalibus illius loci qua transtis: Defenditur vt probabilis te vti non posse. Si vltus aduersetur speciali constitutioni illius loci, secus si communi. 162.6.7. & 8
- Priuilegio proptio nullus tenetur vti. 164.1
- Excipe, nisi per privilegium legi subiciatur, cum antea subiectus non esset. 164.2. & 3
- Possitne privilegiatus, vti suo privilegio aduersus pariter privilegatum. 164. p. 8. per tot.
- Priuilegium verbis clatis concessum interpretatione non indiget, in dubio potius menti, quam verbis inherendum est, & ex supplicatione colligenda concessio. 165. p. 9. 1
- Derogans iuri communi, vel alteri nocens. secundum hanc partem odiosum est. Aliquando quando vni est odiosum, alteri est fauorabile, & tunc est mixtum. 165.2
- In privilegij interpretatione seruanda est verborum proprietates, quae delamenda est ex vltus, & stylo concedentis. 165.3
- Non est faciendia ita stricta privilegij interpretatio, vt reddat privilegium inutile. 165.4
- & ibi extenditur privilegium ad necessitate comexa. Quae sit lata interpretatio, quae stricta. 165.5
- Priuilegium quod in nullius praerudicium cedit, late est interpretandum. 166.1
- Derogans iuri communi, regulariter est strictè interpretandum. 166.2
- & explicatur exemplis. 166.3
- An extendatur haec doctrina ad privilegium derogans statuto aut consuetudini speciali. 166.4
- Late interpretandum est, si cedat in fauorem religionis, vel pie causae. 166.5
- Item si sit inferum in iure communi. 166.6
- Item si ex certa scientia concessum sit. 166.6
- Priuilegium derogans alterius iuri strictè interpretandum est. 166.8
- Quid de privilegio ad lites, ad beneficia, &c. ibi
- Non est necesse privilegium derogans iuri communi, habere clausulam derogatoriam expresse. 166.9
- Excipe, nisi ius commune privilegio restituat. 167.10
- Derogans tamen iuri alterius, debet habere clausulam derogatoriam. 167.11
- Priuilegium fauorabile non extenditur ad alios praeter expressos & qui hi sint. 168.1. & 2
- Neque extenditur ad casus alios, vel personas, in quibus est similis, vel efficacior ratio. 169.1. & feqq
- Quid de potestate legitimandi adulterinum & incestuosum, si vtriusque vitium in eadem persona concurat. 170.6
- Priuilegium amittitur multipliciter. 170.1
- Pro limitato tempore concessum, illo transacto finitur. 170.2
- Idem est, quando deficit conditio privilegio inherens. 170.3
- Quando privilegium conceditur ad aliquid agendum, non finitur actu inualido. 170.4
- An vno actu finiatur, late examinatur. 170.5
- Si privilegium nondum sit integrè concessum, cum cesset causa finalis, cessat privilegium. 171.1
- Causa haec finalis verificanda est, cum Romae privilegium conceditur, & vnum ab ordinario expeditur. 171.2
- Priuilegia non habentia tractum successuum, si tempore concessionis adest causa finalis, valent tamen postea cedit. 171.3
- Quando privilegium, seu dispensatio ad effectum non est perducta, non cessat, etsi cesset causa. 173.5
- Priuilegium & dispensatio de obligatione diuidua, & ob causam similiter diuiduam cessat cessante causa. 173.5
- Si causa concessionis integrè existit, cum conceditur privilegium, vel dispensatio, non cessat, cessante causa successuum tempore. 173.7
- Pecceate vtens privilegio, vel dispensatione cessante causa illius. 174.10
- Priuilegium in bonum commune concessum renunciari non potest. 183.1
- Quocirca clericus renunciare non potest privilegio foni, & canonis. 184.2
- Renunciatio privilegij non est vltus illius. 184.4
- Ad renunciationem requiritur voluntas libera renunciantis. 184.5
- Electus renuens consentire electioni, mutata voluntate consentire potest. 184.8
- Debet renunciatio acceptari à concedente privilegium. 185.10
- Quae sit renunciatio tacita. 185.11
- Nisi acceptetur à concedente, non habet effectum. 185.12
- Priuilegia, quae in aliorum grauamen non cedunt, non perducuntur per non vltus. 186.3
- Quae cedunt tunc amittuntur, quando grauat praescribant. 186.1
- Excipe nisi in privilegio fuerit appositum, vt vltus illo non arbitratu. 186.5
- Decennium affirmatae communis sententia sufficere, vt grauat praescribant aduersus privilegium privilegio non vltus. 186.6
- Resoluitur dari non posse regulam generalem, sed aliquando decennium, aliquando vicennium, & vltra est requisitum. 186.7
- Amittuntur tunc privilegia tam in foro conscientiae, quam in externo. 187.3
- Priuilegium si solum fauorem privilegiati respicit, non amittuntur per actum contrarium. 187.1
- Amittitur tamen si tractum successuum non habet. 187.2
- Quae cedunt in aliorum grauamen non amittuntur, nisi ipsi praescribant. 187.3
- Quoad valorem actuum, quibus privilegio contradicis cessat privilegium, tamen si non praescribantur. 187.4
- Si habes privilegium non soluendi vectigalia, & permittis te scribi in libro, vbi caeteri privilegiati scribuntur, non amittis privilegium. 187.1
- Idem si privilegium habeas ne eligaris ad munera publica, & permittis te eligi. 187.5
- Idem est de communitate exempta à decimis, si semel, vel iterum soluat. 187.7

Index rerum.

Quæ requirantur ad præscriptionem contra priuilegiatum. 187.8
 Quid dicendum, si condemneris ante præscriptionem in amissione priuilegij. 187.9
 Item priuilegium amitti potest per illius abusum, & quibus modis abusus contingat. 187.1
 Si loquamur de amissione per sententiam, dignus est illa qui priuilegio concessio abutitur quocumque modo. 187.2
 Ipso facto propter abusum non priuatur quis priuilegio nisi ex verbis priuilegij aliud constet. 187.3
 Explicatur supradicta doctrina discurrendo per abusus committere contingentes. 188.4
 Priuilegium datum ad aliquem vltimè valde reuocari potest absque causa, sed peccatum veniale committitur. 188.1
 Transfereus dominium in priuilegiatum nequit à concedente, neque ab eius successione reuocari. 188.2
 Exponitur quæ causa sufficiat ad reuocandum priuilegium acceptatum, cuius priuilegiatus habet dominium. 189.4
 Princeps reuocans priuilegium, quod sine causa reuocare non potest, tenetur probare causam à die reuocationis. 189.5
 An requiratur ad huius reuocationem vltra legitimam causam compensatio priuilegij? Probabilis est non requiri. 189.6
 Priuilegium onerosum, & remuneratorium non potest reuocari, nisi causa boni communis intercedat, & satisfactio reuocanti exhibeatur. 189.1
 Hinc dispensationes concessæ pro foro externo reuocari non possunt, nisi supradictæ conditiones intercedant. 189.2
 Priuilegia concessa in bulla non reuocantur animo iubilæi. 189.3
 Extenditur doctrina ad priuilegium remuneratorium. 189.4
 Probabilitate non caret ad huius reuocationem requiri compensationem. 189.5
 Quid necessarium est, vt priuilegium censeatur in remunerationem concessum. 190.6
 Constatim probata menta, si concedens ad esse affirmat. 190.7
 Priuilegia gratuita, onerosa, & remuneratoria, casu quo reuocabilia sunt, reuocare potest concedens & eius in dignitate successores. 190.1
 Priuilegia qualiter reuocanda sint. 190.1
 Causa generalis in reuocatione expressa sufficit. 191.2
 Excipiuntur priuilegia concessa per modum contractus oneris, siue remunerationis. 191.3
 Item priuilegia habentia clausulam, vt non possint derogari. 191.4
 Item priuilegia in corpore iuris. 191.5
 Quid si priuilegia sint in Concilio generali, debet expressè illius mentio fieri. 191.6
 Substantianda hæc sunt, nisi aliter constet de voluntate derogantis. 191.7
 Derogatio tacita, quæ consistit in contrarietate posterioris priuilegij cum antiquo, derogat antiquo, si concedatur ex scientia prioris priuilegij. 191.8
 Quando præsumatur hæc scientia, distinguitur ad eius explicationem triplex derogationis modus. 191.9
 Si priuilegium insertum sit in corpore iuris, lege vniuersali contraria derogatur, secus si extra corpus iuris sit. 191.10
 Item dicendum eum alio priuilegio contrario derogatur, si in corpore iuris sit insertum. 192.11
 Extra corpus iuris priuilegium non derogatur nisi illius sit mentio, aliqui docent. 192.13
 Probabilis est secundum priuilegium valere, non obstante generali priori. 192.14
 per sententiam reuocatur priuilegium, si reus condemnetur in illius amissione. 192.17
 Priuilegij reuocatio si facienda est per legem, indiget eapublicatione, qua lex. 193.1
 Si priuilegium sit, non habet effectum quousque priuilegiato immoetcat. 193.2
 Debet immoetcatere per nuntium, vel epistolam, aut recriptum ad id specialiter destinatum. 193.4

Probatio.

Ad condemnandum reum vt hæreticum debet esse clara & manifesta. 373.1
 Ad condemnandum reum vt suspectum hæresis sufficiunt
Et d. de Castro. Sum. Mor. Pars I.

Præsumptiones iuris. ibid.
 Hæresis probatur scriptura, verbis, & factis, & qualia hæc sint. 374.2
 Aduersus verba, & facta clara non admittitur probatio nisi ad summum coniecturalis ex meta. 374.3
 Confitens facta hæreticalia, & negans intentionem, condemnandus est vt vehementer de hæresi suspectus, si comparat ante denuntiationem. 374.4
 Si citatus comparat, & negat intentionem, torquendus est, & in negatiua persistens tanquam suspectus vehementer est damnandus secundum plurimum sententiam. 374.5
 Probabilis censo tanquam hæreticum negatiuum esse puniendum. 374.6
 Duæ probationes semiplenæ, non iunguntur ad vnam integram efficiendam, tamen aliqui contra sentiant. 374.7
 Contra accusatores, & solum in fauorem rei sufficit semiplena probatio, vt in penam ordinariam condemnati non possit. 374.8

Propositio.

Propositio contraria fidei est hæresis. 285.1
 Propositio hæretica omnimodam contradictionem habet cum obiecto fidei. 286.3
 Propositio erronea contradicit obiecto fidei, non immediate, sed mediate. 286.4
 Hæresim sapit propositio quæ per consequentias moraliter certa obiecto fidei contradicit. 286.5
 Male sonans propositio duplicem sensum habet, Catholicum, & hæreticum, sed frequentius in malum accipitur sensum. 286.6
 Temeraria est, quæ sine regula rationis procedit. 286.7
 Scandalosa si occasio sit alteri errandi, vel malè de fide sentiendi. 286.8
 In qualificandis propositionibus etiam committi possunt supradicti defectus. 286.9

Pueri.

Pueri ante pubertatem non adstringuntur censuris ab homine laici. 115.8
 Imò neque videtur adstringi censuris à iure, excepta excommunicatione ob pensionem clerici. 115.9

R

Relapsus.

R Elapsus hæreticus quis sit, & qua poena afficiatur. 356.8 & seqq.

Religiosi.

Legibus ciuilibus eodem modo obligantur ac clerici. 125.10
 Constitutionibus Episcopalis deobligantur, exceptis casibus à iure expressis. 125.11
 A quo possunt religiosi in legibus, votis, iuramentis, & aliis penis dispensari. 217 §.4. per tot.
 Qualiter possint elemosynam facere, si beneficiati, aut Episcopi sint. 434 p.8. per tot.

Repressalia.

Repressalia licita sunt seruatis aliquibus conditionibus. 465.22.

Rescriptum.

Rescriptis iustitæ per solam citationem iuridicam sequuntur, plures definire rem esse integram, & perpetuam iurisdictionem. 174.1.
 Probabilis est sufficere iudicem iurisdictione incepisse vt tamen citatione non fecerit, sed quia commune est citationem requiri, illud est sequendum. 175.2.
 Citatio debet esse egressa à delegato, & parti intimata, 175.3. & 4.
 Neque requiritur trina etiam in casibus, in quibus per editum quis citari potest. 175.5
 Non perpetuatur iurisdictione eo quod delegatus subdelegauerit tamen si fiat partibus presentibus. 175.5
 Per rescripti presentationem non sumatur iurisdictione. 175.7

Index rerum.

An per vnam citationem firmetur iurisdictione rescripti
pures causas continentis. 175.8
Quid si constituaris iudex delegatus ad vniuersitatem cau-
sarum, & citationem in vna causa facias? Affirmandum
est iurisdictionem circa omnes firmatam esse. 175.9
 Si causa commissa non indiget citatione prima munitis
 executione facta, firmatur iurisdictione. 176.10
In Rescriptis gratiæ ex vocatione partis dicitur negotium
exceptum. 176.11
Quando censetur rescriptum continere gratiam factam,
quando faciendam. 176.12 per tot.
 Non intelligitur gratia facta, quousque acceptata sit.
 176.13
Rescriptum iustitiæ perit finita iurisdictione in delegante, si
res delegata integra sit, secus si non sit integra. 177.1
Quod procedit tamen si delegatus ignoret iurisdictionem
delegantis expirasse. ibid.
Quid si ignorantia populi committatur. 177.2
 Extenditur doctrina etiam si sit delegatus à Principe, &
 etiam si dixerit delegans, quousque reuocauero, imò
 etiam si partes consentiant. 177.3
Quid si delegatus aliquem subdelegauit, probabilis est
spirare iurisdictionem in subdelegato morte delegantis.
 177.4. & 5
Quid si primus delegans moriatur, postquam subdelegatus
vti incepit iurisdictione. 177.6 & 7
Rescriptum gratiæ finita iurisdictione concedentis, non spirat,
si gratia facta sit, secus si sit faciendam. 178.1
 Hinc licentia tibi data ad audiendas confessiones, non per-
 nit morte concedentis. 178.3
Quid si indultum sit de absolutione faciendam certæ perso-
næ? Communis sententia docet perire morte concedentis
re integra. 178.4
 Non videtur carere oppositum Probabilitate, non est ta-
 men consulendum. 178.5
 irem non perit facultas tibi concessa eligendi Confessorem.
 178.7
 Idem de dispensationibus commissis ordinario, si Preces
 veritate nitantur. 179.8
Quid de mandato, vt prouideatis in aliquo beneficio tunc
vacante. 179.9. & 10.
Facultas & licentia testandi Episcopis concessa non expirat
 179.11
Idem est de facultate à Rege concessa instituendi maiora-
tum. 179.12
Rescriptum gratiæ pro limitato tempore concessum non expi-
rat morte concedentis, quousque tempus finiatur.
 179.1
 Sed quid si concessum sit sub hac forma, ad annum, ad
 meum beneplacitum? Affirmant plures prorogari post
 annum, si Princeps viuus. 179.2
 Oppositum est probabilius. 179.3
 Gratiæ, dum fuerit nostra voluntas, ad beneplacitum no-
 strum, perit morte concedentis. 180.4
 Non caret probabilitate oppositum. 180.5
Rescriptum gratiæ, & iustitiæ morte delegati, vel eius finito
officio, quando expirat. 180.6 per totum.
Rescriptum gratiæ per subreptionem obtentum ipso iure
est nullum, rescriptum iustitiæ viciat annullandum.
 228.2
 Debet in rescripto attendi quod sit primo concessum, vt
 intelligatur quando est rescriptum gratiæ, quando ius-
 titiæ. 228.3
 Taciturnitas veritatis, vel expressio falsitatis reddit supra-
 dicto modo rescriptum nullum, quamuis in causa non sis.
 229.4.
 Si deceptio committatur circa substantialia, vel circa per-
 sonam, cui committitur rescriptum annullatum, & expli-
 catur exemplis de substantialibus in materia rescripti.
 229.5
 Explicatur de errore commisso circa personam. 229.6
Quid si ex errore concedens dispensationem intelligat esse
alium ab eo, cui re vera concedit? Affirmat Sanchez vale-
re dispensationem. 229.7
 Probabilis est oppositum. 229.8
Rescriptum sapè viciatur ex suppressione veritatis, vel expres-
sione falsitatis circa causam finalem, quando hoc con-
tungat, variant Doctores. 230.1. & 2
 Probabilis est ex sola taciturnitate veritatis, quæ iure
 debet exprimi, & ex sola expressione falsitatis, quæ
 iure taceri debeat, reddi rescriptum subreptum,
 230.3
 Expressio & taciturnitas veri debet esse circa causam fina-
 lem. 230.4
 Non iuris intelligitur non solum ius scriptum, sed etiam

stylus Principis concedentis. 230.5
Subreptio commissa in vna parte rescripti non viciat to-
tum rescriptum, si per ignorantiam etiam culpabilem
modò non sit crassa subreptio commissa. 234.5
 Viciat tamen si ex malitia & fraude procedatur, 234.6
 Debet tamen vna pars cum alia coniunctionem habere, &
 ad eundem finem ordinari. 234.7
Impetrans rescriptum ad primum beneficium vacaturum,
tacito defectu legitime ætatis ad curatum, valet ad sim-
plex. 235.8
Impetrans dispensationem voti, & consanguinitatis ad ma-
trimonium falsò allegata causa circa votum, rescriptum
viciatur. 235.9
Rescriptum hoc modo viciarum non habet effectum, quous-
que vitium commissum in illa parte rescripti declaratur.
 235.10

Rescriptio.

Obnoxia restitutioni non sunt extorta blanditis 414
 Quid si iuste malum mineris absque animo inferendi retri-
 nere possis, quæ si extorques. 415

Reus.

Semper citandus est, & qua ratione fieri debeat citatio
 368 p. 5. per totum.
 Defensiones, exceptionesque legitime, & tempus aptum ad
 illarum probationem reo sunt concedendæ. 369.1
 Dandæ sunt hæc defensiones, reo, tamen si consucto & con-
 fesso. 369.3
 Reo concedenda est indiciorum, & probationum aduoca-
 tum copia. 369.4
 Item dandus est reo Aduocatus. 369.5
 Reo inquisito minori 25 annis dandus est curator. 369.6
 Quid si minor habeat patrem, debeat pater curatois
 officium subire. Probabilis est non posse. 369.7
 Reus adorans demonem præter bonorum consuetudinem
 alias penas incurrit. 400.1
 Ad huius capturam liquidiores probationes, quam in aliis
 delictis requiruntur. 400.2
 Si se denulit ad reconciliationem, secretum admittit.
 400.3
 Quando huius absolutio ad cautelam, & abiuratio commif-
 sariis remittatur. 400.4
 Reus officium inquisitionis impediens, examinari debet, qua
 ratione impedit. 400.1. & 2.
 Qualiter hoc contingat, & quæ pœnæ sint impediensibus
 impostæ. 401.3
 Virsupans officium Inquisitoris ab Inquisitore, punitur pro
 qualitate. 401.4
 Reus ducens secundam uxorem viuente prima, iudicibus Bi-
 deci puniendus subicitur. 401.1
 Huius pœna est arbitraria. 401.2
 Procedit tam in viro, quam in vxore. 401.3
 Religiosus ducens uxorem grauius punitur. 401.4
 Reus non sacerdos Mixtam ceiebrans, suspectus est de heresi.
 401.8. §. 9. 1
 Pluribus in locis pœna mortis punitur, aliis verò, vt in His-
 pania, arbitraria. 401.1
 Transmittens arma, equos, bellicæque instrumenta hosti-
 bus nostræ religionis, subiciuntur puniendi Inquisiti-
 bus. 402. §. 10

S

Scandalum.

Sandalum quid sit. 473.1
 Duplex est, actiuum, & passiuum. 473.1
 Non aduersatur passiuum speciali virtuti, sed per omnia
 vitia vagatur. 473.4
 Actiuum si directè volutum sit; hoc est, ex affectu vt proxi-
 mus ruat, speciale est peccatum. 473.7
 Si verbis, vel factis moueas aliquem ad peccatum, ea inter-
 uentione, quia est malum illius, tenetis in confessione expi-
 mere. 473.8
 Inducere ad peccatum veniale, quia malum proximi est,
 esse potest veniale. 473. per totum
 Si iudices proximum, non quia malum illius est, sed quia
 tibi, vel alteri est vtile, peccas ea specie peccati, qua proxi-
 mus. 474.1
 & ibi expenditur qua ratione inductionem hanc tenen-
 ris in confessione manifestare, & quibus in casibus
 474.2
 An verò sit speciale peccatum aduersus virtutem misericor-
 diæ

Index rerum.

dia? Arguitur pro, & contra, & resolutur appoſita qua-
 dam ſpeciali doctrina. 474. 5
 Scandalum generalem malitiam habet peccatum publicè factum,
 476. 2
 Teneſque in confeſſione manifeſtare. 476. 3
 Si ſciens (quod raro vel nunquam fieri poteſt) nemini
 mouendum eſſe ad malum, non peccas tunc peccato
 ſcandali. 376. 4
 Scandalum eſt permittere peccatum alterius, vt deprehenuſus
 in illo puniatur. 476. p. 5. 2
 Permittere vt deprehenuſus corrigatur, licitum eſt. Debet
 tamen certo de correptione conſtare. 476. 3
 Permittere peccatum, vt indemnem ſerues, licet. ibid.
 Offere occaſionem peccandi ob prædictos fines non licet.
 476. 5
 Exponuntur aliquæ rationes contrariæ. 476. 6
 Scandalum eſt, ſi recta via poſſis diuertere proximum à gra-
 uiori peccato, ſi uideas minus. 477. 1
 Determinatur occidere Petrum non licet tibi ad uo-
 cationem Petri incitare. 477. 2
 Quid ſi Paulus pro conſeruanda uita Petri teneatur pro-
 pter exponere, vel diuitias exponere, poſſeſſe conſu-
 lere tunc hoc minus malum; Reſoluitur te non poſſe.
 477. 3
 Determinatur vni ex pluribus iniuriam inferre, non licet
 tibi inclinare ad aliquem illorum, eſto minus quam alij
 pariatur damni. 447. 4
 Determinatur perpetrare graue malum licet tibi materiam
 minoris mali proponere. 477. 5
 An ad licet perſuadere? Arguitur pro & contra, & reſolui-
 tur ſub diſtinctione. 477. 6
 Quid ſi uolenti ſuſcipere nummos pauperi roges vt à diuite
 ſuſcipiant non determinando diuitem? Aſſerunt plures
 licitum eſſe. 478. 11
 Sub diſtinctione reſpondetur. 478. 12
 Teneſis ratione huius conſilij reſtituere, eſto contra teneat
 Sarcophagus. 478. 13
 Malit ſciens ab aliquo turpiter amari, non peccat morta-
 liter in ſententia Nauarri eius conſpectui ſe præſentans
 478. 1
 Debet tamen honeſta cauſa duci. 478. 3
 Si nulla honeſta cauſa, ſed ſolum uanitate ducatur, morta-
 liter peccat. 478. 4
 Item ſi animo roborandi turpem amorem. 478. 6
 Expenditur factum in die. 478. 7
 Si uideas rem, que communiter in malum uſum deſtina-
 tur, vel ſemper, vel occaſione temporis, debet tibi con-
 ſtare moraliter eum cui uendis non eſſe illa malè uſurum.
 479. 1
 Explicatur quomodo id tibi conſtare poſſit. 479. 4
 Si res in bonum uſum communiter ordinentur, licet tibi uen-
 dere, vel ſubminiſtrare, quoties non conſtat de abuſu
 parentis. 479. 5
 Si credas proximum iis indifferentibus malè uſurum, teneſis
 ſi commode poſſis ea illi non uendere. 479. 6
 Contrauicti aliqui defendunt, ſed immerito. 479. 7
 Que cauſa ſufficiat ad honeſtandam indifferentium ad-
 miniſtrationem non poteſt certa regula deſiniri.
 479. 8
 Minutans indifferentia non excuſatur à peccato, ex eo
 quod proximus aliàs peccaturus eſſet. 479. p. 9. per
 eorum.
 Item nec poteſt inuitare ad cenam ſoluturo ieiunium.
 480. 1
 Poterunt tamen petere actionem à qua alius ſperare poteſt
 malitiam. 479. 4
 Sed hoc intelligitur cauſa iuſta intercedente. 479. 5
 Expenduntur cauſe ob quas famuli filij poſſunt paren-
 tis, & dominis in peccatis miniſtrare. 481. p. 11 per
 eorum.
 Que ſit ſubminiſtratio proxima, que remota, & que
 cauſe has ſubminiſtrationes ualeant honeſtare,
 ibid.
 Locare, uendere domus, veſtes, alimenta peccatoribus, com-
 muniſis ſententia tenet licere abſque nulla ſpeciali cauſa.
 481. p. 12
 Imo carius peccatoribus publicis quamquam à iis honeſtis
 preſentis locari & uendi poſſunt. 481. 2
 Si uis domus aptior eſt ad malam negotiationem, vel tur-
 pitudinem, non licet tibi ſi commode poteſt illis conce-
 dere. 482. 3
 Vilitatis alienigenis domus locari non poſſunt. 482. 4
 Patroni meretricum ſi contenti eſſent officio ſibi à republica
 deſignato, ſuſtineri poſſent: ut ipſi te gerunt vix ab-
 ſolui poſſunt. 483. 5

Pingentes Adonidem, concubinam ſenoni, idolum ethnico,
 an honeſtari poſſint. 483. 6. & 7
 Deponens pecuniam apud uſurarium, quibus ſcis malè uſu-
 rum, peccas ſi abſque graui cauſa facias. 483. p. 13. 1
 Si tabernarius uendit uinum mixtum aqua, quod, tu habes
 apud illum depoſitum, pro uiribus debes uenditionem
 impedire: ſi te ignorante facta non uenditio, reſtituere
 debes, in quo factus ſis locupletior. 483. 2
 Vinum his ſimulatoribus uendere non poteſt, ſi commode
 poſſis uenditionem excuſare. 483. 3
 Vendens uinum inebriaturis cauſam grauem habere debet
 vt exculetur. 483. p. 14. 1
 In uendente cibaria ſoluturis ieiunium minor cauſa, ſed
 grauis deſideratur, qualis eſt diminutio emptorum ex
 denegata uenditione, nunquam tamen eſt cenſenda ſuf-
 ficiens cauſa amiſſio lactis, quod ex cena uendita proue-
 nire poteſt. 483. 2
 Poſſitne dari aliqua cauſa excuſans præbentem munera con-
 cubinæ iudicis, ab illaque petentem, vt iudicem in nego-
 tio interpellat. 484. p. 15
 ob Scandalum uitandum nulla ſunt præcepta omittenda
 384. p. 16. 1
 Conſilij opera non ſunt omittenda ob ſcandalum ex
 malicia. differenda tamen ob ſcandalum ex infirmitate.
 485. 6
 An ſcemina teneatur abſtinere à Miſſæ auditione ob turpem
 alicuius amorem. 485. 7
 Raro, vel nunquam obligatus es iuſturam rerum tempora-
 lium facere, ne proximus peccet. 485. 17

Schisma.

Eſt diuiſio ab Eccleſia, cuiusque capite. 458. 1
 Dupliciter contingit. 458. 2
 A ſubiectione Pontificis ſeparare poteſt directè, & indirectè,
 quibus modis contingat. 458. 3
 Pontifex ab uitate Eccleſiæ ſe ſeparare poteſt. 458. 4
 Peccatum ſchiſmatis eſt grauiſſimum. 458. 5
 Aliqui à communionem Eccleſiæ ſe ſeparant quin ſint ſchiſ-
 matici, & qui iſt ſint. 458. 6
 Nolens exequi mandatum Pontificis, quia difficile eſt ſchiſ-
 maticus. 458. 7
 Neque eſt ſchiſmaticus qui dominum Pontificis in aliquam
 ciuitatem non recognouit. 458. 8
 Item neque eſt qui non obedit Pontifici, quem probabiliter
 credit talem non eſſe. 458. 9
 Peccans mortaliter non eſt ſchiſmaticus. 458. 10
 Schiſmaticorum poenæ plures ſunt. 459. 1
 Prima eſt priuatio poteſtatis, ordinis, & iuriſdictionis,
 459. ibid.
 Contingat ne hæc priuatio ſchiſmaticis non denuntietur?
 Reſertur quadruplex ſententia, & approbatur occultum
 ſchiſmaticum priuari. 459. 2. & 3
 Secunda poenæ eſt excommunicatio ipſo facto. 459. 4
 Comprehendit non ſolum ſchiſmaticos hæreticos, ſed eos,
 qui hæreſis ſuſpicionem habent. 459. 5
 An qui ibet inobediens Pontifici hæc excommunicationem
 contrahat. 459. 6. & 7
 Schiſmaticorum fautores & receptores non ligantur hæc ex-
 communicatione Bullæ. 459. 8
 Schiſmatici qui hæretici non ſunt, abſolui poſſunt ſemel in
 uita, & ſemel in morte uirtute Cruciatæ, vel iubilæi conce-
 dentis cauſa Cenæ. 460. 9
 Tertia poenæ eſt inhabilitas ad beneficia. 460. 10
 Penitentibus ſchiſmaticis, & Eccleſiæ reconciliatis tollitur
 hæc inhabilitas ſecundum probabilem ſententiam.
 460. 11
 Probabilis eſt diſpenſatione indigere. 460. 12
 Quis poſſit diſpenſare. 460. 13
 Probabile eſt occultum ſchiſmaticum diſpenſatione non
 indigere. 460. 14
 Beneficiis ante ſchiſma obtentis non priuatur ſchiſmaticus,
 niſi hæreticus ſit. 460. 15
 Quarta poenæ enumeratur ab aliquibus irregularitas, ſed
 non approbatur. 460. 16
 Quinta eſt ſuſpenſio ordinis à ſchiſmatico ſcienter recepti
 460. 17
 Sexta ut collatio beneficiorum ab iis facta irritetur. 460.
 18
 Septima eſt ſuſpicio hæreſis uchemens. 460. 19
 Octaua eſt ſubiectione Eccleſiaſticis iudicibus pro
 ſuſtinenda. 460. 20

Index rerum.

Scriptura.

Qualiter ad legem requisita sit, & qualiter ad privilegium. 87.p.7.per tot. 159.1

Scrupulus

Scrupulus quid sit. 29.1
 Contra illam agere licitum est, & laudabile. 29.2
 Quomodo scrupulus cognoscendus sit. 30.1
 Si sit in rebus efficiendis, non debet scrupulosus se in eorum examinatione detinere. 30.2
 De rebus præteritis non debet casum facere, nisi res clara sit. 30.3
 Confessiones non debent scrupulosi repetere. 30.4
 Neque illorum dubia Confessarius semper audire. 30.5
 Eorum dubitationes in mitiorem partem interpretandæ sunt. 30.6

Sententia.

Sententia duplex est, condemnatoria, & absolutoria. 375.1
 Vtraque in crimine hæresis ex iudicio peritorum pronuntiari debet, & qui ij sunt. 375.2
 Debet iis integrè processus manifestari, tacitis nominibus testium, tamen si qualitates illius omnino debeant illis declarari. 375.3
 Si Inquisitores ad sententiam procedant, nullo peritorum consilio requisito, probabilis est nullam esse sententiam. 375.4
 Horum tamen consilium sequi non obligantur Inquisitores, esto, contra plures sentiant. 375.5
 Reluctoria, & condemnatoria sententia in scriptis debet proferri. 375.6
 Prolatio sententiæ non est necessariò faciendâ ab ipso Inquisitore, sufficit si per Notarium fiat. 376.7
 In absolutoria sententia non sunt proferendi specialiter errores, de quibus reus fuit accusatus. 376.8
 Non debet reus in hac absolutoria sententia innocens proferri, sed ab instantia iudicij absolui. Excipe casum quo manifestè fuit probatum testem, accusatorem falsò dixisse. 376.9
 Reo absoluto, si nouæ probationes superueniant, poterit iterum examinari & iudicari. 376.10
 Condemnatus pena arbitraria, eo quò delictum plenè probatum non fuit, si superueniant legitime probationes, & pena arbitraria non sit executioni mandata, poterit reus in penam ordinariam puniri, secus si mandata sit executioni. 376.11
 Plures censent nullam esse sententiam condemnatoriam hæretici impenitentis, nisi fiat in præsentia iudicij secularis. 376.12
 Probabilis est oppositum. 376.13
 Quid de stylo seruando in sententiis. 376.14

Seruus

Seruus Christianus ob hæresim domini obtinet libertatem, paganus in seruitudinem filci transit. 353.14

Solicitatio ad Venerem.

Si in confessione fiat, Inquisitoribus subicitur, & qualiter denunciari debeat. Vide verb. *Confessarius*.

Spes.

Spes quid sit, quod eius obiectum materiale. 409.1. & 2.
 Deus visus immediatum obiectum spei. 409.3
 Deus visus quatenus est nobis conueniens, est formale obiectum spei. 410.6
 In quo spes à fide, & charitate distinguitur. 410.7
 Distinguitur ab his virtutibus distinctione reali. 410.8
 Spei duplex est actus, profecutionis, & fuge. 410.1
 Desiderare beatitudinem alicui, potest esse actus spei, si illam vt tibi conuenientem desideret, si vt alteri conuenientem erit actus charitatis. 410.2
 Ex gratia Dei, & ex nostris moribus speranda est beatitudo. 410.4
 Bonum temporale sperari potest virtute spei. 410.5
 Obferuare iustitiam ex timore gehennæ actus esse potest virtutis spei. 410.6
 Spei actus propriissimus non est in beatis, bene tamen habitus quoad substantiam. 411.1
 Idem dicendum est de timore, Christus Dominus dum

fuit in hac vita mortali habuit habitum spei. 411.4
 Animæ in Purgatorio habent propriissimum actum spei. 411.5

Vitatores iusti habent habitum spei, imò & peccatores quorum peccatum virtuti spei, contrarium non sit. 411.7

Spei præceptum negatiuum semper obligat, affirmatiuum aliquando. 411.1

Obligat, quoties necessaria est ad orationem, penitentiam, vel tentationem vincendam. 412.2

Pro directa obligatione nullum est tempus determinatum, sed prudentis arbitrio. 412.4

Rarò homines, nisi perditissimi, executionem huius præcepti omittunt. 412.7

Statutum.

Statuto municipali obligari potest subditus absens ad id quod cedit in utilitatem grauem municipij. 121.16

Ratione rei sic ligari potest absens statuto municipali. 122.19

Non ligantur absentes statuto municipali, quod specialiter in damnum communitatis non cedit, tamen si contrarium sit satis probabile. 122.20. & seq.

Stylus curia

Constitutæ leg. em. 141.8

Subditus.

Contra propriam opinionem tenetur superiori præcipienti obedire, tamen si existimet probabilis præceptum illicitum esse. 10.4

Contrarium non videtur improbabile. 10.5

Si sub opinione probabili est superiorem non esse legitimum, probabilis est te non esse obligatum obedere. 11.7. & 9

Dubitantem an res sibi præcepta licita sit, vel superiori potestatem excedere, communis sententia defendit obligationem esse. 26.1

Religiosum dubitantem de honestate præcepti, non videtur improbabile deobligatum esse. 27.8

Probabilis est obligatum esse in casu dubio consule re ipsos doctos. 27.10

Tenetur subditus obedire superiori præcipienti rem ex qua dubitat, an terminos suæ iurisdictionis excedat. 28.11

Subintelligitur, si dubius sit post factam diligentiam nam ante illam, si præcipiat, probabilis est non teneri subditum obedire. 28.13

In supradicto casu dubio non tenetur subditus obedire, si damnum graue ei ex obedientia resisteret. 28.14

Idem est, si præceptum superioris sit nimis molestum, & durum. 29.18

Suspicio

Suspicio hæresis quotuplex sit. Explicatur ibi magna, leuis, & vehemens, violenta. 359.2. & 3

Leuis suspicio non sufficit ad condemnationem. 359.4

Sufficit ad interrogandum reum si oriatur ex delicto, cuius iure est talis suspicio annexa. 359.8

Suspectus leuiter suspicione iuridica abiurat de leui. 359.8

Pro crimine inducente suspicionem leuem, condemnari potest reus ad aliquam penam pecuniariam, vel carceris pro aliquo tempore. 360.9

Suspectus vehementer ad que condemnari potest. 360.10

Quid si suspicio ex fautoria hæresi oriatur. 360.11

Suspectus violentus, vt hæreticus damnari potest. 360.12

T

Tactus

Tactus in absentia coniugis absque periculo pollutionis licent. 68.18

Testamentum.

Si fiat à Principe, absque solemnitate valet non tamen valet testamentum in fauorem Principis factum, nisi sipe prius dispensauerit.

Index rerum.

despauerit. 114.8
Testis
In causa heresis omnes admittuntur. 388.1
Ecc pinnur capitales inimici. ibid
Quis sit inimicus: intelligitur de inimico vero, & suspecto. 389.10
Ecc videtur inimicus reconciliatus de recenti 389.11
Non debet esse inimicitia a parte procurata. 389.12
Hi testes aliis inhabiles ad solam probationem delicti, non ad alias circumstantias admittuntur. 389.1
Nogant plures admitti, si via accusationis procedatur. 389.3
Probabilis est oppositum. 389.4
Communis sententia negat hos admittendos esse absque tortura. 390.5
Contrarium est dicendum. 390.6
Admittuntur tamen alia ad sunt probationes. 390.7
Admitti possunt tam contra reos, quam pro ipsis. 390.8
In fauorem rei consanguinei admitti possunt, sed non tanquam integri testes, sed tanquam diminuti. 390.9
Testes in causa heresis compelli possunt ad testandum, esto adhaerens, & extra iurisdictionem Inquisitoris existant. 391.1
Debet per litteras requisitorias citari, & vocari. 391.2
Possunt examinari lite non contestata, & parte non citata. 391.3
Testes examinari parte non citata, iterum examinandi sunt, si pars aliquid opponit. 391.5
Testes cum ex prima instantia examinatur, examinari debent etiam Notario, & duabus personis discretis, spectato iure: ut vltus contrariam obtineat. 391.6
Facta testimonio depositio publicanda est reo suppressis nominibus testium. 391.7
Testes non sunt cum reo confrontandi, nisi in duplici casu 391.8
Testes criminosi, & alii inhabiles, singulares non integre probant. 392.1
Quis sit testis singularis. 392.2
Quomodo sit singularis in testificando. 392.3
Testes singulares singularitate obstatia, nihil probant 392.4
Testes singulares singularitate cumulata, vel diuersificatiua probant, ut reus subici possit questionibus, vel ut condemnentur in penam extraordinariam. 392.5
In duobus articulis de diuersis, an de vno actu deponant, praesumendum sunt de vno actu deponere. 392.6
Duo testes singulares omni exceptione maiores, sufficiunt ex plurimum sententia ad reum condemnandum. 393.7
Probabilis est oppositum. 393.8
Testes deponentes de quodam actu hereticali, variantes in loco, & tempore, affirmant aliqui esse conuictos. 393.9
Probabilis est esse singulares. 393.10
An vnus testis deponit de actu hereticali tali loco & tempore, & alius de illo deponit, neque tempus designat, neque locum, conuictos debent reputari. 393.12
Testes deponentes de eadem heresi, & verbis discordantes, conuictos sunt. 393.13
In depositione singulari trium, vel quatuor testium omni exceptione maiorum, affirmant plures reum condemnari posse in pena ordinaria. 394.14
Probabilis est oppositum. 394.15. & 16
Duo testes conuictos omni exceptione maiores ad probationem plenam huius delicti sufficiunt. 394.1
An in practica nunquam executioni mandatur, si reus probare vice sit. 394.2
Testis in tribunali inquisitionis falsus qui. 395.1
Potest ab Inquisitore torqueri & puniri. 395.2
An possit Inquisitor sine Episcopo, vel contra hunc testem puniri sub distinctione responderetur. 395.3
Testis falsus in crimine heresis pena mortis afficiendus est ex plurimum sententia. 395.4
Aer consuetudine receptum est pena arbitraria puniri. 395.5
Excepti nisi ille contra quem deposuit, negatiuus fuerit morte affectus. 395.6
Si testificatus puniendus non est, testis non est in penam talionis condemnandus, etiam spectato iuris rigore 396.7
Nulla est differentia inter testem falsum deponentem heresim nunquam damnato, vel iam de illa damnato. 396.8
Pena arbitraria puniendus est testis falsus pro defensione inquisiti. 396.9
Causa cuiusmodi testem, tanquam contra fautorem heretici Inquisitor procedat. 396.11

Non cuiabit penas, tamen si nulla sit eius depositio. 396.12
Quid si testis seipsum detulit, poena est arbitraria puniendus & mitius. 396.13
Que dicuntur de testibus, extenduntur ad illos corruptos, consulentes, &c. 396.14
Filius & nepotes testis falsi condemnati non sunt infames neque aliis penis subiciuntur, quibus subiciuntur hereticorum filij. 396.15

Timor.

Qui sit in beatis. 411.2 & 3
Timoris tam filialis, quam serualis datur praeceptum 412.5
Sed non videtur esse praeceptum de exercendis iis actibus formaliter. 412.6
Raro homines nisi perditissimi executionem huius praecepti omittunt. 412.7

Tortura.

Tortura in crimine heresis inferri potest, quando alia legitima probatio deficiat. 371.2
Debet tamen praecedere legitima indicia, & sufficienter probata. 371.2
Vnus testis deponens non de delicto, sed de indicio delicti non sufficit ad torturam. 371.3
Si plures quam duo testes singulares concurrunt ad probationem indiciorum, possit reus subici tortura. 371.4
Dictum vnus testis de corpore delicti sufficit ad subiiciendum reum tortura, tamen alij contrarium sentiant. Intelligitur dummodo testis sit omni exceptione maior, & reus non sit probata virtutis. 371.5
Si eius criminis non praebet sufficiens indicium ad torturam. 371.6
Praebet tamen, si alio adminiculo adiuetur. 272.7
Quid debeat iudex pendere in depositione loci criminis. 372.8
Fama qua ratione praebet indicium sufficiens ad torturam. 372.9
Confessio extrajudicialis est sufficiens indicium ad torturam. 372.10
Sola variatio, & vacillatio non praebet sufficiens indicium ad torturam, esto probabiliter alij contrarium defendant. 372.11
In crimine omnes alii exempti torquendi sunt. 372.12
Aliquis placet hoc leuiter esse torquendos, sed eorum dictum non est in iure fundatum. 372.13
Minores, senes, & valerudinarij torqueri possunt pro qualitate virum, excepta muliere praegnanate. 372.14
Reus in tormentis delictum falsum debet ratificare, alias ex eius confessione ibi facta condemnari non potest. 373.15
Facta ratificatione si poenitentiam exposulet, admittendus est, nisi fuerit relapsus, si in errore persistit, debent adduci Doctores, qui illum conuincant. 373.16
Si accedente tempore ratificationis reus renouet, subiiciendus tortura illorum est. 373.17
Si tortus sufficiens sit, & in negatiua persistit, absolueudus est. 373.18
Reo conuicto & confessio potest tortura inferri pro habendis complicitibus. 373.19
Quoties agitur, an reus subiiciendus sit tortura, debet eius Aduocatus assistere. 373.20

Tyrannus.

Tyrannus an peccet condens leges. 46.11

V

Vagus

Vagus qui sit. 119.1
Tenetur legibus loci qua transit. 119.2
Potest puniri a iudice loci, in quo capitur, tamen si forensis & peregrinus non possit. 119.4
Probabilis est remittendum esse ad locum delicti, si peccatur a iudice illius. 119.5
Qui superior possit cum illo in lege, voto, & iuramento dispensare. 216.1

Vi, & violentia.

Haec nunquam praesumuntur. 33.4

Voluntas

Index rerum.

Voluntas

Quando in virtute censetur permanere. 32.1
 Non censetur permanere ex eo quod retracta non sit. 32.2
 Euentus contingens quando euitari non potest, non addit malitiam causae prius appositae. 32.3
 Non censetur voluntarius retractata voluntate. 32.4
 Euentus ortus ex causa voluntaria, qui impediri non potest, non est peccatum, ex plurium sententia. Probabilis est peccatum esse. 33.5. & 6
 Effectus ex prava causa voluntaria orti manifestandi sunt in confessione. 33.7
 Quoad naturam inclinationem voluntas nunquam patitur vim. 33.1
 Quoad appetitum elicitem vim pati potest. 33.2
 A nullo agente creato necessitari potest. 33.3
 Ira, concupiscentia, aliidae passio auget voluntarium, minuit liberum. 33.2

Votum

Omittens singulis diebus orationem Dominicam, quam

tenerit ex voto recitare, quam culpam committat. 64.9

Violans plura lenia vota eodem die non peccat mortaliter. 65.11

Vsufuctus.

Vsufuctus finitur, quoties vsufuctuarius patitur maximam, aut mediam capitis diminutionem, & quae haec sint. 329.1
 Sicut haec correcta per authent. *Sed hodie.* 329.2
 Concluditur non esse correcta. 329.3
 Bene tamen in regno Castellae. 329.4
 Si delictum vsufuctuarij habet annexam maximam, aut mediam capitis diminutionem, non publicatur vsufuctus, sed finitur spectato iure communi. 329.5
 In regno Castellae negant aliqui publicari. 329.6
 Probabilis est publicari. 329.7
 An committere parte delictum, cuius ratione erit finis à patria potestate, extrinsecus in parte vsufuctus bonorum, quae filius, ante delictum acquisiuit. 330.10
 11. & 13

F I N I S.

mmittat
mortalit
65.11

ur mari
nac sine

329.2
329.3
329.4
m, aut
ur vlu
329.5
329.6
329.7
ir dicit
sfructus
330.10

DE
SITRO
LAO
TOM.
I-III

E
C.A.
PA
L.L.
E

STROGATA
OPERA